

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2017 ΑΡ. ΦΥΛ. 528, € 1,50

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑ

Αλλιώς θα θριαμβεύσουν οι διασπαστές προβοκάτορες στην Καταλωνία, οι φασίστες στην Ισπανία και ο ρώσικος ιμπεριαλισμός σε όλη την Ευρώπη

Μετά την υπό αναστολή κήρυξη της ανεξαρτησίας της Καταλωνίας και την απάντηση της Μαδρίτης με την κατάργηση της κυβέρνησης της Καταλωνίας - ένα βήμα πριν τη βίαιη διάλυση της καταλανικής Βουλής - το ρήγμα στις σχέσεις Μαδρίτης-Βαρκελώνης φτάνει πολιτικά και ψυχολογικά κοντά στο σημείο της μη επιστροφής. Πολύ δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε ότι η αντιπαράθεση δεν θα φτάσει σε θερμά επίπεδα αν η Μαδρίτη συνεχίζει να αρνείται το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης της Καταλωνίας.

Μόνο η απόδοση αυτού του δικαιώματος μπορεί να δώσει ένα περιθώριο στις ενωτικές δυνάμεις του καταλανικού λαού να διεκδικήσουν την παραμονή της Καταλωνίας στην Ισπανία μέσα από ένα δημοκρατικό

δημοψηφισμα. Αλλιώς η ισπανική επιβολή της ένωσης με τη βία κάθε μέρα που θα περνάει θα δυναμώνει τη θέση των εθνικιστών και των σοσιαλφασιστών της Καταλωνίας, των φασιστών στην Ισπανία ενώ θα πα-

ραλύει και θα διασπά όσο ποτέ την Ενωμένη Ευρώπη υπέρ του ρώσικου νεοχιτλερισμού που έχει βάλει το πετρέλαιο σε αυτή την αρχικά μικρή φωτιά.

Η ΟΑΚΚΕ έχει εκδόσει μια πρώτη ανακοίνωση που τοποθετεί συνοπτικά το ζήτημα από άποψη αρχής. Αυτή η τοποθέτηση γίνεται παρακάτω τώρα πιο διεξοδικά τόσο στα ζητήματα αρχής όσο και στη συγκεκριμένες πολιτικές παραμέτρους αυτής της κρίσιμης για το μέλλον της Ευρώπης και νομίζουμε του κόσμου αντιπαράθεσης. Κατ αρχήν ας τοποθετηθούμε πιο αναλυτικά στα

δύο βασικά ερωτήματα: 1) έχει ή όχι δικαίωμα η περιοχή αυτή να αποχωριστεί από τον ισπανικό κορμό; 2) είναι προοδευτική ή αντιδραστική η κίνηση της Καταλωνίας να εφαρμόσει τώρα αυτό το δικαίωμα;

Το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση

Θα ξεκινήσουμε την ανάλυσή μας από το δεύτερο ερώτημα έχοντας στο μυαλό μας τη λενινιστική αρχή που λέει ότι τα έθνη έχουν δικαίωμα στην αυτοδιάθεση. Που σημαίνει ότι για να απαντήσουμε στο

ερώτημα θα πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσουμε αν οι καταλανοί της Καταλωνίας, αποτελούν έθνος ή μήπως εθνική μειονότητα; Σύμφωνα με τον ορισμό για το έθνος που διατύπωσε συνοπτικά ο Στάλιν: «ιστορικά διαμορφωμένη σταθερή κοινότητα ανθρώπων, πάνω στη βάση της κοινότητας της γλώσσας, του εδάφους, της οικονομικής ζωής και της ψυχολογικής ζωής που εκδηλώνεται στην κοινότητα του πολιτισμού» (άπαντα, τ. 2, σελ. 334), και παίρνοντας υπ όψιν μας ιδιαίτερα την πιο σύγχρονη

Συνέχεια στη σελ. 8

Σύντροφοι του ΕΡΓΑΣ και της ΟΑΚΚΕ βρίσκονται σε κινητοποίηση στο Πέραμα με μοίρασμα προκήρυξης στην Πύλη της Ζώνης και στα καρνάγια και αφισσοκόληση σε όλη τη β' Πειραιά. Η προκήρυξη και η αφίσα έσπασαν τη

σιωπή για το έγκλημα της συνεχιζόμενης ανεργίας στο Πέραμα με ευθύνη πια της Κόσκο, και κατήγγειλε τον αυξανόμενο ρόλο των ναζιζώνων στη Ζώνη και την κάλυψη που δίνει σ' αυτό το ψευτοΚΚΕ.

Προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ και της ΟΑΚΚΕ

Φτάνει πια με την ανεργία στη Ζώνη! Η ΚΟΣΚΟ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ ΚΑΡΑΒΙΑ ΟΙ ΕΡΓΟΛΑΒΟΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΙΒΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ Το ΠΑΜΕ κάνει πλάτες στο έγκλημα και οι ναζί της ΧΑ πρωτοστατούν σ' αυτό

Όταν η κινέζικη κρατική ΚΟΣΚΟ πήρε με μια αποικιακή σύμβαση το μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας υποσχέθηκε ότι θα επισκεύαζε τη μικρή δεξαμενή της Ζώνης, θα έφερνε γρήγορα μια μεσαία δεξαμενή (80.000 τ) και το κυριότερο θα έφερνε μια πολύ μεγάλη (350000 τ) και θα αναβάθμιζε γρήγορα τις εγκαταστάσεις ώστε η Ζώνη να γεμίσει με πλοία. Από

τότε έχει επισκευάσει μόνο την πιο μικρή δεξαμενή και ανακοινώνει ότι η μεσαία αντί για το Νοέμβριο του 2017 θα έρθει το Φλεβάρη του 2018. Αυτές τις δύο είναι υποχρεωμένες να τις έχει εγκατεστημένες σύμφωνα με τη σύμβαση. Όμως για τη μεγάλη δεξαμενή, που δεν είναι γραμμένη στη συμφωνία, αλλά τη διαφήμιζε πριν πάρει το λιμάνι, ανακοίνωσε ότι

δεν μπορεί να την τοποθετήσει γιατί αντιδρούν τάχα οι κάτοικοι. Ποιοι κάτοικοι αντιδρούν; Οι εκατοντάδες χιλιάδες απελπισμένοι άνεργοι του Πειραιά ή μήπως αντιδρούν κάποιοι στημένης της κυβέρνησης για να διευκολύνουν την ΚΟΣΚΟ να μην την εγκαταστήσει;

Αλλά και χωρίς τις δεξαμενές γιατί η ΚΟΣΚΟ δεν φέρνει καράβια στους

ντόκους για επισκευές πάνω από τα νερά; Η ΚΟΣΚΟ δικαιολογείται διαδίδοντας ότι η καλή δουλειά θέλει καλή προετοιμασία και χρόνο. Όμως πως έγινε και όταν ήθελε να δουλέψει τα κοντέινερ έστησε στις προβλήτες του ΟΛΠ γεραμούς και άλλες βαριές υποδομές σε χρόνο μηδέν; Μήπως η ΚΟΣΚΟ θέλει και τη Ζώνη για κοντέινερ και την παγώνει ώσπου να πάρει το Σκα-

ραμαγκά ή την Ελευσίνα: Ότι και να συμβαίνει πρέπει η ΚΟΣΚΟ να δώσει εξηγήσεις γιατί καθυστερεί να φέρει καράβια. Επίσης πρέπει να δώσει εξηγήσεις η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που όχι μόνο έδωσε τζάμπα το λιμάνι σε ένα ξένο μεγάλο φασιστικό κράτος, αλλά

Συνέχεια στη σελ. 7

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Για το ναυάγιο και τη μόλυνση στο Σαρωνικό, σ. 2, • 4 χρόνια μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα, σ.3, • Η ΟΑΚΚΕ με όλη της τη δύναμη στο πλευρό των αγωνιζόμενων μεταλλωρύχων, σ. 4, • Οι δύο βασικές συκοφαντίες του σοσιαλφασισμού ενάντια στην ΟΑΚΚΕ, σ. 6, • Ένα συγκλονιστικό ρεπορτάζ: «Η Ευρωπαϊκή Καρδιά του Σκότους», σ. 11, • Η βρώμικη κυβερνητική πολιτική πίσω από το «Κίνημα κατά των Πλειστηριασμών», σ. 13, • Afd: Η Ανατολική Γερμανία συνεχίζει να καταπίνει τη Δυτική, σ. 16

ΓΙΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΛΥΝΣΗ ΣΤΟ ΣΑΡΩΝΙΚΟ: ΠΛΗΓΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΣ, ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ ΠΛΗΓΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, την 27/9/2017)

Το ναυάγιο του μικρού δεξαμενόπλοιου «Αγία Ζώνη II» και η τεράστια μόλυνση του Σαρωνικού που ακολούθησε κατέδειξαν όλη την εγκληματική αδιαφορία, τον κυνισμό και την υποκρισία του πολιτικού καθεστώτος της χώρας μας όσον αφορά την προστασία του περιβάλλοντος, την υγεία και την ευημερία του ελληνικού λαού.

Ενός καθεστώτος που από τη μια σκοτώνεται για να σώσει τάχα τη Χαλκιδική από την ανύπαρκτη μόλυνση που θα έφερνε ο χρυσός, καθώς και το ανύπαρκτο δάσος του Ελληνικού από την αποψίλωση, απ' την άλλη προκαλεί με τις κινήσεις της τη μεγαλύτερη δυνατή περιβαλλοντική καταστροφή στην και τουριστικά και αλιευτικά τόσο σημαντική βόρεια ακτογραμμή του Σαρωνικού. Αλλά δίνει και ένα άμεσο πλήγμα σε έναν πληθυσμό 4 εκατομμυρίων που μέσα στη φτώχεια και το άγχος που δέρνει τη μεγάλη πλειοψηφία του, δεν έχει καλύτερο καταφύγιο για το σώμα και την ψυχή του από τα ήρεμα καθαρά νερά του Σαρωνικού του. Οι παλιάνθρωποι που του έχουν υφαρπάξει με ψέμματα την πολιτική εξουσία αφαιρούν από αυτό το λαό το μόνο πλεονέκτημα που του έδωσε η φύση σε σχέση με άλλες πλούσιες πρωτεύουσες.

Το σημείο του ναυαγίου – κοντά στο κέντρο του κόλπου και δίπλα στον Πειραιά και τα αθηναϊκά νότια προάστια – ήταν τέτοιο που μεγιστοποιούσε τον κίνδυνο σοβαρής περιβαλλοντικής καταστροφής, κάτι που κανονικά θα έπρεπε να κινητοποιήσει την κυβέρνηση για την ταχεία αντιμετώπισή της. Αντί αυτού η κυβέρνηση αδιαφόρησε προκλητικά για την εξάπλωση της μόλυνσης, απασχόλησε πενιχρές δυνάμεις γι' αυτό το έργο, δεν ενημέρωσε τους πληγέντες δήμους, ζήτησε βοήθεια μόνο από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Θαλάσσιας Ασφάλειας (EMSA), και αυτό αφού πρώτα περίμενε να περάσουν 3 ολόκληρα εικοσιτετράωρα από τη στιγμή του ναυαγίου! Αποδείχτηκε στη συνέχεια ότι το πλοίο που έστειλε η υπηρεσία για να βοηθήσει στην άντληση των χυμένων πετρελαιοειδών βρισκόταν ήδη την επομένη του περιστατικού στο Πέραμα και όχι σε αποστολή, όπως ισχυρίζεται ο υπουργός για να δικαιολογήσει την καθυστέρηση. Στο μεταξύ οι εργασίες για την απάντηση στο ίδιο το ναυάγιο σταμάτησαν καθώς το πιστοποιητικό αξιοπλοΐας του πλοίου που στάλθηκε εκεί έληγε σε 4 μέρες, ενώ σε έλεγχο που έκαναν οι αρχές βρέθηκε λαθραίο πετρέλαιο στο αμπάρι του. Μέχρι να σταλεί άλλο καράβι πέρασαν τρεις ημέρες. Το αποτέλεσμα ήταν η ρύπανση να φτάσει μέχρι το Λαγονήσι.

Σε όλα τα επίπεδα εξουσίας το πολιτικό καθεστώς αποδείχτηκε διεφθαρμένο και εγκληματικό. Ιδιαίτερα η περιφερειάρχης Αττικής, η συριζαία Ρ. Δούρου, έλαμψε για την πολιτική της αναισθησία που ήταν ανάλογη του σαμποταριστικού παρελθόντος της και των τελευταίων της επιδόσεων στην καταστροφή των δασών της βόρειας Αττικής. Ενώ η περιφέρειά της έχει αναλάβει περιβαλλοντικό πρόγραμμα (Περιφερειακό Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Αττικής 2014-2020) που προβλέπει ένα ποσό για περιβαλλοντικές δράσεις της τάξης των 155 εκατομμυρίων ευρώ, ούτε είχε προετοιμάσει κάποιο μηχανισμό, ούτε προέβλεπε σε κάποια οποιαδήποτε, έστω και ελάχιστη κίνηση προκειμένου να αξιοποιήσει το πρόγραμμα στην κατεύθυνση

της απορρύπανσης του Σαρωνικού. Την αποκάλυψη έκανε ο πρώην βουλευτής του Ποταμιού Π. Καρκατσούλης στον τηλεοπτικό σταθμό BlueSky στις 14/9 αναγκάζοντας το Στ. Θεοδωράκη να θίξει το ζήτημα στη Βουλή στις 22/9. Η Δούρου απάντησε ότι το πρόγραμμα δεν εγκρίθηκε τον Ιούλη του '14, όπως είπε ο Καρκατσούλης στην εκπομπή, αλλά το Δεκέμβρη του '14 (!!!), ότι εκεί δεν αναφέρονται πουθενά συστήματα άμεσης παρέμβασης για τον καθαρισμό θαλάσσιων περιοχών, ότι η αναφορά στην αναζωογόνηση υποβαθμισμένων περιβαλλοντικά εκτάσεων δεν αφορά τη συγκεκριμένη υπόθεση, ενώ αρνήθηκε κάθε αρμοδιότητα των περιφερειών στο ζήτημα της θαλάσσιας ρύπανσης, συμπληρώνοντας ότι γι' αυτό δεν υπήρξε πρόσκληση από την ειδική υπηρεσία διαχείρισης του ΠΕΠ για συστήματα άμεσης παρέμβασης για τον καθαρισμό της θάλασσας. Δυστυχώς όμως γι' αυτή την απατεωνίσσα υπήρξε ανταπάντηση από το συγκεκριμένο βουλευτή που λέει ανάμεσα στα άλλα:

«Εγώ είπα -και το επαναλαμβάνω- ότι μοναδικός δικαιούχος για τις δράσεις του άξονα 6 του ΠΕΠ είχε οριστεί η Περιφέρεια Αττικής. Το οποίο σημαίνει απλά ότι αυτή, και μόνον αυτή, μπορούσε να επιλέξει τα έργα και να διαθέσει τους πόρους για την υλοποίησή τους, αρχής γενομένης από τον Ιανουάριο 2014. Αυτοί «απαντούν» ότι τότε δεν υπήρχε η τυπική έγκριση του προγράμματος που έγινε τον Δεκέμβριο! Τι κάνεις Γιάννη, κουκιά σπέρνω... Ξανα-ρωτάω: Την ευθύνη της διάθεσης των 155 εκατομμυρίων ευρώ την έχει ή δεν την έχει η Περιφέρεια;

Η Περιφέρεια επιβεβαιώνει ότι ο προϋπολογισμός των € 155.546.875 εκ. του Άξονα Προτεραιότητας 6 του ΠΕΠ Αττικής αφορά σε έργα διαχείρισης υγρών και στερεών αποβλήτων, παροχής πόσιμου νερού, αποκατάστασης βιομηχανικών περιοχών και μολυσμένων εκτάσεων. Ενώ λέει αυτό ακριβώς, συνεχίζει πληροφορώντας μας ότι στους στόχους του άξονα ΔΕΝ δικαιολογείται η ένταξη έργων για την προστασία των ακτών της Αττικής! Ξέρετε γιατί; Επειδή η Περιφέρεια «δεν έχει αρμοδιότητα» να κάνει κάτι! Ενώ δηλαδή για όλα τα προηγούμενα έχει; Σιγάν κρείττον.

Και, τέλος, η αναφορά ότι «ουδεμία πρόσκληση έχει εκδοθεί από την αρμόδια Υπηρεσία» με βγάζει από τον κόπο να επαναλάβω αυτό που είπα από την αρχή: Όντως η Περιφέρεια δεν έβγαλε καμία πρόσκληση και δεν έκανε τίποτα για την προστασία των ακτών μας. Όντως δεν εκτίμησε, ούτε τον κίνδυνο, ούτε την ανάγκη γι' αυτό. Προφανώς είχε άλλες προτεραιότητες. Όπως εξ' άλλου και η κεντρική κυβέρνηση» (CNNGreece, 16/9).

Φυσικά ο διάλογος αυτός δεν έγινε σημαία καμιάς κοινοβουλευτικής ηγεσίας, ούτε φαίνεται να έσπασε την πανελλαδική τηλεοπτική λογοκρισία. Γιατί σε αντίθεση με τον μάλλον όχι και τόσο πολύτιμο για την κυβέρνηση αδιάτακτο πολιτικό απατεώνα Κουρουμπλή η θρασυτάτη και αλα-

ζονική σοσιαλφασίστρια Δούρου, που στις πυρκαγιές του περασμένου Αυγούστου στην Αττική είχε ανενόχλητα ζητήσει από όλους να σταματήσουν «τα δελτία τύπου, τα πιπίσματα και τα ποσταρίσματα», είναι για το διακομματικό καθεστώς ό,τι είναι μια αγελάδα στη μέση του δρόμου για τον ινδουιστή! Η Δούρου, που έχει αφήσει όλες τις υποδομές, ιδιαίτερα τις οδικές, της Αττικής να διαλύονται κυριολεκτικά μέρα με τη μέρα, δεν θα μπορούσε να εμφανίζεται σαν ένα σοβαρό υπερκομματικό πρόσωπο, αν δεν είχε τη στήριξη όλης της αντιπολίτευσης. Προφανώς είναι μια εφεδρεία για τη φάση της απόλυτης χρεωκοπίας του ΣΥΡΙΖΑ.

Από την πλευρά του ο σκληρός πυρήνας του σοσιαλφασισμού, το ψευτοΚΚΕ, ρίχνει σχεδόν όλο το βάρος της καταγγελίας του στον πλοιοκτήτη, δηλαδή στο ιδιωτικό κεφάλαιο, που χωρίς συζήτηση έχει τις δικές του μεγάλες ευθύνες για την κατάσταση του πλοίου, για να αφήσουν στην άκρη τις ευθύνες του κρατικού μηχανισμού, που οι σ.φασίστες πάντα προστατεύουν.

Πράγματι λοιπόν υπήρχε ελλιπής επάνδρωση του «Αγία Ζώνη II» όταν κατέπλευσε φορτωμένο με 2,5 χιλ. μ³ πετρελαιοειδών, ενώ η παλαιότητά του ήταν μεγάλη (45 χρόνων), τα μπαλώματα που έφερε στο μηχανοστάσιο, απ' όπου ξεκίνησε να μπάξει νερό, ήταν πρόχειρα, το πλοίο δε διέθετε διπύθμενα και είχε πάρει δύο παρατάσεις πάνω στη ληγμένη από 27/7 άδεια αξιοπλοΐας του. Την άδεια όμως και τις παρατάσεις έχει εκδώσει ο Κλάδος Ελέγχου Πλοίων του Υπουργείου Ναυτιλίας που είναι, λόγω χρόνιου σαμποταρισμού, ανεπαρκής γι' αυτή τη δουλειά. Όπως διαβάζουμε στην Καθημερινή (16/9): «στην αγορά, ναυπηγοί και μηχανολόγοι που εργάζονται σε μεγάλους ποιοτικούς ξένους νηογνώμονες, εκτιμούν πως το ελληνικό Δημόσιο δεν έχει το προσωπικό και τα μέσα για να διενεργεί τόσο ειδικούς ελέγχους σε τόσο παλιά πλοία». Μετά το σάλο που προκλήθηκε ο Τσίπρας αφαίρεσε αυτή την αρμοδιότητα από τον Κλάδο Ελέγχου του ΥΕΝ για να τη δώσει αποκλειστικά στους νηογνώμονες.

Νηογνώμονας είναι ένας ναυτιλιακός τεχνικός οργανισμός που καταρτίζει κανονισμούς ασφαλείας, τόσο επί της ναυπήγησης όσο και επί του εξοπλισμού των πλοίων. Κάποτε λειτουργούσε και ο ελληνικός νηογνώμονας, όμως το καθεστώς των σαμποταριστών τον υποβάθμισε τόσο πολύ ώστε να καταστεί αναξιόπιστος για ορισμένες διεθνείς πλόες από την EMSA, με αποτέλεσμα ο ρωσόδουλος Χρυσοχοΐδης να του δώσει τη χαριστική βολή στα 2010 και να τον αχρηστεύσει τελείως. Η παράδοση των ελέγχων και επιθεωρήσεων για την έκδοση πιστοποιητικών αξιοπλοΐας στους ξένους νηογνώμονες θα δυσκολέψει τα πράγματα για τους μικρούς ιδιαίτερα πλοιοκτήτες καθώς θα καταστήσει ακριβότερους τους ελέγχους. Και θα είναι πιο εύκολο μετά να πέσουν αυτοί στα νύχια του αναξιόπιστου και πιο φτηνού ρωσικού νηογνώμονα, του οποίου το παρελθόν σαν εκδότης πλαστών πιστοποιητικών δεν είναι άγνωστο στη χώρα μας (βλ. <http://www.oakke.gr/na471/471aigeo.htm>). Επιπλέον το υπουργείο προανήγγειλε τροπολογία που

θα θέτει όριο στην ηλικία των βαποριών που κάνουν τροφοδοσία πλοίων με πετρέλαιο. Όμως ο ευρωπαϊκός κανονισμός δεν προβλέπει ηλικιακό όριο απ' τη στιγμή που γίνονται ταχτικές επιθεωρήσεις και λαμβάνονται οι αναγκαίες τροποποιήσεις για την ασφάλεια (π.χ. doubleskin). Κι άλλοι πλοιοκτήτες θα καταστραφούν μ' αυτό τον τρόπο ή θα στραφούν στην «εύκολη» λύση.

Το άμεσο αποτέλεσμα κυρίως των χειρισμών της κυβέρνησης, ύστερα του πολύχρονου σαμποταρισμού των κρατικών ελέγχων στα πλοία και τέλος της εγκληματικής αμέλειας του πλοιοκτήτη είναι έτσι κι αλλιώς η καταστροφή της ελληνικής αλιείας, το σταμάτημα της κρουαζιέρας στο Σαρωνικό, η υποβάθμιση των τουριστικών εγκαταστάσεων που βρίσκονται γύρω, η πτώση της τουριστικής κίνησης. Τα αποτελέσματα αυτά δεν είναι αντίθετα με τις στρατηγικές επιδιώξεις της κυβέρνησης που είναι το όσο γίνεται πιο γρήγορο παραγωγικό σαμποτάρισμα της χώρας. Ειδικά η ζημιά στη βόρεια ακτή του Σαρωνικού, που ονομάζεται και σωστά, Αθηναϊκή Ριβιέρα, είναι μέσα στους πάγιους στόχους των σαμποταριστών ώστε αυτή την κατάλληλη στιγμή να παραδοθεί για ένα κομμάτι ψωμί στους ρωσικίζους νεοαποικιοκράτες. Και είναι ακριβώς εκ του αποτελέσματος που εξηγγείται η ολιγωρία της κυβέρνησης στην αντιμετώπιση της ρύπανσης. Το γεγονός δε ότι το βαπόρι δεν εξέπεμψε σήμα κινδύνου μας γεννά σοβαρές υποψίες δολιοφθοράς.

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/ση
Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα,
TK 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

4 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Π. ΦΥΣΣΑ : ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΜΑΖΙ ΚΡΥΒΟΥΝ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΝΑΖΙ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ κυκλοφόρησαν αφίσα για την τέταρτη επέτειο από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα στις 18 Σεπτέμβρη, με τίτλο «Η δολοφονία Φύσσα συνεχίζεται! Όλα τα κόμματα μαζί κρύβουν από το λαό τη δίκη των ναζί». Η αφίσα κολλήθηκε σε Κερατσίνι, Πειραιά και Αθήνα (δημοσιεύεται στο ίδιο φύλλο, σ. 7).

Με την αφίσα μας καταγγείλαμε το κρύψιμο της δίκης της ΧΑ και της δολοφονικής της βίας με ευθύνη της κυβέρνησης και των κοινοβουλευτικών κομμάτων, και προβάλαμε το αίτημα να βγει η «ΧΑ» εκτός νόμου σαν αναγκαίο όρο για να γίνει μια πραγματική δίκη. Με την ίδια αφίσα καλέσαμε σε καταγγελία της προβοκατόρικης βίας που ασκείται στο όνομα του αντιφασισμού και σε απομόνωση της σαν αναγκαίο όρο για να μπορέσουν να αγκαλιάσουν οι μάζες το αντιφασιστικό κίνημα και να δοθεί η πάλη για το «εκτός νόμου». Ταυτόχρονα δηλώνουμε τη στήριξη μας στη μοναδική εκδήλωση που διοργάνωνε η οικογένεια και οι φίλοι του Π. Φύσσα, τη συναυλία της 18/9 στη Δραπετσώνα που αποτελούσε κάλεσμα για μαζική συμμετοχή των πολιτών στη δίκη.

Γρήγορα τα συνθήματα της αφίσας δικαιώθηκαν, όταν η πορεία της 18/9 που έγινε στο Κερατσίνι λίγες ώρες πριν από την έναρξη της συναυλίας έγινε ο χώρος μίας νέας σύγκρουσης με την αστυνομία με μολότοφ, δακρυγόνα, σπασίματα και πετροπόλεμο. Στη διάρκεια των επεισοδίων έγινε μία φασιστικού τύπου επίθεση σε συνεργείο του ANT1 που κάλυπτε την πορεία, με αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό ενός δημοσιογράφου και δύο οπερατέρ του σταθμού.

Οι ναζιστές τις αμέσως επόμενες μέρες από την πορεία κλιμάκωσαν την προκλητικότητα τους με συγκέντρωση επιδειξιής δύναμης στο Πέραμα, δολοφονικές ρατσιστικές επιθέσεις με σιδηρογροθιές σε πακιστανούς μετανάστες στον Ασπρόπυργο, και επίθεση ενάντια σε αφισοκολλητές της ΠΕΝΕΝ στο Πέραμα.

Πως μία πορεία στη μνήμη του Π. Φύσσα μετατράπηκε από τους διοργανωτές της σε εργαλείο της φιλοναζιστικής κυβερνητικής πολιτικής

Η πορεία της 18/9 διοργανώθηκε από το «Κοινωνικό Αντιφασιστικό Μέτωπο» το οποίο έχει στενοούς δεσμούς με την Αντιεξουσιαστική Κίνηση. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ δεν συμμετείχαν από τη στιγμή που οι διοργανωτές όχι μόνο δεν διαχωρίζονταν από την προβοκατόρικη βία, αλλά πρόβαλαν μια πλατφόρμα που ταυτιζόταν πολιτικά με την εκστρατεία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κατά του τμήματος των δικαστών που έχει σπληρίξει τη λειτουργία των μεταλλείων Χαλκιδικής, και ενάντια στο οποίο στρέφονται και οι ίδιοι οι ναζιστές. Έτσι εξηγείται πως κάλεσμα στην πορεία έκαναν και το «Τμήμα Δικαιωμάτων του ΣΥΡΙΖΑ», και η Νομαρχιακή Επιτροπή Α' Αθήνας του ΣΥΡΙΖΑ.

Συγκεκριμένα στο κάλεσμα του «Κοινωνικού Αντιφασιστικού Μετώπου» αναφερόταν ότι η δίκη της ΧΑ αποκτάει μια άλλη διάσταση

γιατί: «η Δικαστική εξουσία, διαμέσου της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων αλλά και του λόμπι του βαθέως κράτους, οργανώνει και απαιτεί την αυτόνομησή της από κάθε έλεγχο της σύγχρονης πολιτικής κοινωνίας. Με άλλα λόγια απαιτεί πλήρη υποταγή στις όποιες αποφάσεις και επιλογές της, κάτι που έχει γίνει εμφανές στις υποθέσεις των μεταλλείων Χαλκιδικής και στην υπόθεση της Ηριάννας».

Εμφανίστηκε ξαφνικά ως αντίπαλος του αντιφασιστικού κινήματος, ένα συνδικαλιστικό όργανο, όπως η «Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων», επειδή έχει υπερασπιστεί το ΣτΕ απέναντι στις κυβερνητικές επιθέσεις ιδιαίτερα όταν αντιστάθηκε στο κλείσιμο των καναλιών, όπως υπερασπίστηκε και τους δικαστές απέναντι στις υπουργικές παρεμβάσεις στην υπόθεση της Ηριάννας. Υποτίθεται ότι υπάρχει κίνδυνος να μην πέσουν ποινές στους ναζιστές από μία συνδικαλιστική ένωση που βρίσκεται στο στόχαστρο της κυβέρνησης, και κάτω από την απειλή των πειθαρχικών διώξεων τις οποίες μπορεί να κινήσει ο κάθε φορά διορισμένος από την κυβέρνηση πρόεδρος του ΑΠ αφού έχει αυτή την εξουσία με νόμο που θέσπισε η ίδια. Αλλά πέρα απ' αυτό, η «Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων έχει υπερασπίσει τους εισαγγελείς που πρωταγωνίστησαν στις ποινικές διώξεις της ΧΑ (Ντογιάνο, Γκουτζαμάνη) απέναντι στις πειθαρχικές διώξεις και τις ποινές που τους επέβαλε η πρώην πρόεδρος του ΑΠ Θάνου, η οποία είχε ψηφίσει υπέρ της αθώωσης του ναζί Κ. Πλεύρη, και μετά απ' αυτά πήρε προαγωγή σε νομικό σύμβουλο του πρωθυπουργικού γραφείου.

Αυτό το κάλεσμα της πορείας όχι μόνο δεν έδωσε πολιτικό χτύπημα στη ναζιστική συμμορία, αλλά τη διευκόλυνε εξαιρετικά στην προπαγάνδα της. **Ήταν πρωτοφανές αλλά και άκρως αποκαλυπτικό σε πόσο βρώμικα χέρια βρίσκεται η ηγεσία αυτού του είδους του αντιφασιστικού κινήματος το γεγονός ότι η πλατφόρμα των αντιναζιστών στα συγκεκριμένα κεντρικά πολιτικά σημεία ταυτιζόταν με την πλατφόρμα των ναζιστών!!!** Γιατί η ΧΑ συμπαράτασσεται εντελώς και μάλιστα με μεγαλύτερο πάθος από αυτήν με την κυβέρνηση στις δικαστικές εκκαθαρίσεις, και στο «κράτος των δικαστών» που κατηγορεί για τις ποινικές διώξεις των ναζιστών βουλευτών. Είναι επίσης αντίθετη στην επένδυση στα μεταλλεία της Χαλκιδικής για λογαριασμό των συμφερόντων του πουτινικού αφεντικού της που δεν θέλει να γίνουν τα μεταλλεία δίπλα στο Άγιο Όρος επειδή θέλει να το ελέγξει.

Αυτού του είδους η προπαγάνδα ταυτίζεται με την αντίστοιχη του

ψευτοΚΚΕ ότι πάλι ενάντια στους ναζιστές σημαίνει πάλι ενάντια στα εχθρικά στο λαό καπιταλιστικά συμφέροντα που τους χρησιμοποιούν, που είναι τάχα τα ευρωπαϊκά και δυτικά συμφέροντα όπως αυτά που λειτουργούν σήμερα τα μεταλλεία και όχι τα ανατολικά ρωσοκινέζικα με τα οποία με πάθος συμπαρατάσσεται η Χρ. Αυγή. Η θεωρία αυτή γελοιοποιείται από το ότι εναντίον των ίδιων συμφερόντων στρέφεται και η «Χρυσή Αυγή» που δεν διστάζει να κάνει ανοιχτή προπαγάνδα υπέρ της πουτινικής Ρωσίας. Στην πορεία έδωσαν την υποστήριξη τους οι ΚΕΕΡΦΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΝΑΡ, ΛΑΕ, ΟΚΔΕ, ΕΕΚ και η ΠΟΣΠΕΡΤ. Το μεγαλύτερο πολιτικό έγκλημα των διοργανωτών ήταν ότι επέτρεψαν στην προβοκατόρικη βία να επιτεθεί μέσα από τα μπλοκ της, και για άλλη μια φορά εμφανίστηκε στο λαό ένα σκηνικό καταστροφής που δεν είχε καμία σχέση με πάλι ενάντια στους ναζιστές.

Πως η προβοκατόρικη βία λέρωσε για μια ακόμα φορά μια επέτειο για τον Φύσσα

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ είχαν διαχωρίσει τη θέση τους από αντίστοιχες εκδηλώσεις που οργανώθηκαν στο παρελθόν ήδη από το 2014 αφού οι διοργανωτές τους ΣΥΡΙΖΑ-ΚΕΕΡΦΑ-ΠΑΜΕ κάλυψαν πολιτικά τους σπασίματιες και επέτρεψαν την προαναγγελημένη βία τους μέσα στην πορεία. Το 2016 συμμετείχαμε στην εκδήλωση στην οποία είχε καλέσει η οικογένεια και οι φίλοι του Π. Φύσσα στο μνημείο του στο σημείο της δολοφονίας στην Αμφιάλη, οι οποίοι προηγούμενα με ανακοίνωσή τους καταγγείλει τους «επαγγελματίες αντιφασίστες» και είχαν διαχωρίσει τη θέση τους από αυτούς που καπηλεύονταν τη μνήμη του για να οργανώσουν την προβοκατόρικη βία τους με σπασίματα και καψίματα. Αυτή η δήλωση έκοψε το δρόμο στους εμπνευστές των προβοκατσιών με αποτέλεσμα να μη γίνει κανένα επεισόδιο σε εκείνη την εκδήλωση.

Αυτή τη φορά όμως, δεν υπήρξε καμία τέτοια καταγγελία ή διαχωρισμός από την οικογένεια και τους φίλους του Π. Φύσσα ούτε για την ίδια τη συναυλία της οποίας τη διοργάνωση είχαν οι ίδιοι. Και τούτο γιατί η οικογένεια δέχτηκε από πέρυσι τη συμμαχία με τον ΣΥΡΙΖΑ και τα μετωπικά του όργανα και τη στάση τους που πιστεύουμε ότι περισσότερο διώχνουν παρά φέρνουν το λαό κοντά στο φιλειργητικό και δημοκρατικό πνεύμα του μάρτυρα του αντιφασισμού Φύσσα. Αυτή η προσέγγιση της οικογένειας με αυτά τα ρεύματα οφείλεται υποθέτουμε κυρίως στο ότι έχει εξοργιστεί με το δίκιο της καθώς οι ναζιστές έχουν αποθρασυνθεί, τα εγκλήματά τους έχουν καλυφθεί με το θάψιμο αυτής της δίκης στην οποία επίσης οι ναζήδες εκφόβιζαν τους μάρτυρες. Όμως όσο αυτές οι εκδηλώσεις δεν περιφρουρούνται πρακτικά και πολιτικά, δηλαδή δεν καταγγέλλουν με όλη τους τη δύναμη και δεν εμποδίζουν στην πράξη τα σπασίματα και

τις φωτιές οι πλατείες μάζες στις γειτονιές διώχνονται από τους αντιφασιστικούς αγώνες και οι ναζιστές επωφελούνται.

Έτσι η πορεία του «Κοινωνικού Αντιφασιστικού Μετώπου» στις 18 του Σεπτέμβρη μετατράπηκε γρήγορα σε ένα ατελείωτο σκηνικό επεισοδίων που ξεκίνησαν από το λεγόμενο «black block» το οποίο βρισκόταν στο τέλος της πορείας, πίσω ακριβώς από την ΟΡΜΑ που είχε χωριστή προσυγκέντρωση για την πορεία. Η ΟΡΜΑ (Οργάνωση Μαχητικού Αντιφασισμού), συμμετέχει σε εκδηλώσεις σε συνεργασία με μετωπικά συνδικαλιστικά όργανα του ΣΥΡΙΖΑ σαν την ΠΕΝΕΝ και βασικό σύνθημα να κλείσουν τα γραφεία των ναζιστών (που είναι και σύνθημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) μέσα από αψιμαχίες με την αστυνομία, που δεν κερδίζουν το λαό επειδή έχουν συνδεθεί με την αποκρουστική στις μάζες αναρχική καταστροφική βία. Επίσης το σύνθημα «να κλείσουν τα γραφεία» είναι εντελώς κούφιο όταν δεν συνοδεύεται από το ουσιαστικό σύνθημα «να βγει η «ΧΑ» εκτός νόμου. Γιατί είναι όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα που εγγυούνται την αστυνομική προστασία μίας δολοφονικής συμμορίας την οποία αναγνωρίζουν σα νόμιμο πολιτικό κόμμα. **Αυτή την πολιτική προστασία την ξεσκεπάζει μόνο το σύνθημα «εκτός νόμου η ΧΑ» γιατί αυτό και μόνο χρεώνει την κύρια ευθύνη για την αστυνομική περιφρούρηση των γραφείων και των συγκεντρώσεων** της σε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και μάλιστα κυρίως σε αυτά που εμφανίζονται σαν αντιφασιστικά, τον ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ.

Τα επεισόδια συνεχίστηκαν σε όλη τη διάρκεια της πορείας και έφθασαν μέχρι το χώρο της συναυλίας. Αυτό έγινε όταν μια ομάδα από τους σπασίματιες άρχισε να τρέχει με μεγάλη ταχύτητα για να απομακρυνθεί από μία ομάδα ΜΑΤ που βρισκόταν πίσω της σε απόσταση και κινιόταν με πολύ πιο αργούς ρυθμούς. Προφανώς προηγήθηκε μία αιφνίδια κίνηση των ΜΑΤ που παραβίασε την απόσταση ασφαλείας και τις παγιωμένες θέσεις «μάχης» που προκάλεσε αυτή την ξαφνική τρεχάλα. Όλοι μπήκαν στο χώρο της συναυλίας. Λίγα δευτερόλεπτα μετά τα ΜΑΤ γύρισαν πίσω και άρχισαν να απομακρύνονται με εντολή των ανωτέρων τους. Αυτό έγινε αφού είχαν ξεφορτωθεί τα δακρυγόνα τους, κάνοντας την ατμόσφαιρα αποπνικτική για όλους εκτός από αυτούς στους οποίους υποτίθεται ότι στόχευαν, αφού αυτοί ήταν οι μόνοι προετοιμασμένοι για επίθεση με δακρυγόνα. Κάποιοι από τον «άμαχο πληθυσμό» που πήγαινε στη συναυλία γύρισαν πίσω, και κάποιοι έφυγαν. Ο κύριος όγκος πάντως έμεινε μέσα.

Μετά την είσοδο της κυνηγημένης ομάδας στο χώρο της συναυλίας, ακούστηκε το καλοσύρισμα της από το μικρόφωνο σα συνοδοιπόρο στον αγώνα ενάντια στους ναζιστές. Στη συνέχεια της εκδήλωσης ένα από τα συγκροτήματα που

συμμετείχαν, με φόντο σκηνές από τη δίκη, επανέλαβε σε τραγουδι του τις θέσεις του καλέσματος στην πορεία ενάντια στο «κράτος των δικαστών», στα μεταλλεία και στα ΜΜΕ, αλλά αυτή ήταν από την πίσω πόρτα όχι μόνο η πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και των ναζιστών και για τα τρία αυτά ζητήματα.

Το δελτίο τύπου που εκδόθηκε στη συνέχεια, συνέχισε τη ζημιά καταγγέλλοντας πρώτα και κύρια τα ΜΜΕ που πρόβαλαν τη βία (!) αντί να καταγγείλει την ίδια τη βία. Πανομοιότυπο ήταν το περιεχόμενο της ανακοίνωσης του «Κοινωνικού Αντιφασιστικού Μετώπου», πίσω από το οποίο κρύβεται η «Αντιεξουσιαστική Κίνηση» που φαίνεται ότι από κοινού με το ΣΥΡΙΖΑ έχουν αναλάβει την πολιτική χειραγώγηση του κόσμου που κινείται γύρω από την οικογένεια και τους φίλους του Π. Φύσσα, ένα κομμάτι του αντιναζισμού που πέρσι έδειξε μια πραγματική διάθεση ιδεολογικής και οργανωτικής ανεξαρτησίας από τον καθεστωτικό δήθεν αντιναζισμό. Από τότε μέχρι σήμερα είναι φανερό ότι η πολιτική επιρροή του ΣΥΡΙΖΑ και των διάφορων παρακλαδιών του έχει δυναμώσει. Οι ευρωβουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ προσκάλεσαν την πραγματικά συγκινητική και μαχητική Μάγδα Φύσσα τη μητέρα του Παύλου, το Νοέμβρη του 2016, να τους συνοδέψει στο ευρωκοινοβούλιο, όπως και έγινε, για να ενημερώσει την κοινοβουλευτική ομάδα της ευρωπαϊκής αριστεράς για την εξέλιξη της δίκη. Στην ουσία οι συριζαίοι κατάφεραν έτσι να ενισχύσουν το αντιναζιστικό προφίλ μιας κυβέρνησης που έχει διευκολύνει τους ναζιστές σε κάθε τους βήμα και κυρίως έχει καταφέρει μέσα από τα κρατικά κανάλια που ελέγχει να κρύψει και αυτή όπως και τα άλλα κανάλια τη δίκη από το λαό.

Δεν φταίνει όμως τα ΜΜΕ που πήραν την εικόνα της βίας που πράγματι κυριάρχησε στην πορεία μέχρι που έφτασε να στεγαστεί και στη συναυλία, ούτε για το αποτέλεσμα της βίας που είναι η απήχθεια σε ότι εμφανίζεται σαν αντιφασιστικό κίνημα και αντίστοιχα η ανοχή στη ναζιστική βία. Σε κάθε περίπτωση, σε τοπικό επίπεδο, εκεί δηλαδή που έπρεπε να αναπτυχθεί ο πυρήνας της αντίστασης στο ναζισμό, εκεί που έγινε το έγκλημα που συγκλόνησε όλη την Ελλάδα, δεν χρειάζεται η εικόνα των ΜΜΕ, υπάρχουν τα μάτια και τα αυτιά των κατοίκων. Η βία υπήρξε. Ή την καταγγέλλεις μέσα από τα ΜΜΕ που τη μεταδίδουν ή την αποδέχεσαι, πάντως δεν καταγγέλλεις τα ΜΜΕ, και πολύ περισσότερο δεν περνάς τον ξυλοδαρμό των δημοσιογράφων σαν ένα ασήμαντο επεισόδιο της σύγκρουσης. Αντίστοιχα, η σκέτη καταγγελία των ΜΜΕ για το κρύψιμο της δίκης, και μάλιστα χωρίς την έμφαση της καταγγελίας ενάντια στα κρατικά κανάλια μιας

Η ΟΑΚΚΕ ΜΕ ΟΛΗ ΤΗΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, την 16/9/2017)

Οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ ήταν διαρκώς στο πλευρό των μεταλλωρύχων αυτές τις μέρες της τόσο καίριας μάχης που δίνανε έξω από το υπουργείο Περιβάλλοντος για να μην κλείσουν τα μεταλλεία της Χαλκιδικής. Αυτή ήταν μια μάχη όχι μόνο για τη ζωή τους, αλλά αντικειμενικά για το βιομηχανικό μέλλον οπότε και την επιβίωση της χρεωκοπημένης από τους δολιοφθορείς χώρας.

Οι μεταλλωρύχοι ευχαριστούσαν τον συντρόφους για τη μακρόχρονη και σταθερή υποστήριξη που τους έδωσε και συνεχίζει να τους δίνει όλα αυτά τα χρόνια η Οργάνωση. Επίσης αρκετοί παρατηρούσαν ότι η ΟΑΚΚΕ δικαιώνεται σήμερα στην επίμονη προειδοποίησή της από το 2015 ότι παρά τις όποιες δικαστικές αποφάσεις αυτή η κυβέρνηση θα κάνει τα πάντα για να κλείσει τα μεταλλεία. Οι σύντροφοί μας απαντούσαν ότι είναι η ΟΑΚΚΕ που ευχαριστεί τους μεταλλωρύχους γιατί ο πολύχρονος και επίμονος αγώνας τους είναι η αιχμή και ταυτόχρονα η πιο ζωντανή βάση του αγώνα που δίνει όλη η εργατική τάξη για να σωθεί η ελληνική βιομηχανία και η χώρα ολόκληρη.

Αυτό στο οποίο πάντως επιμένανε οι σύντροφοι στις συζητήσεις που κάνανε με τους αγωνιζόμενους μεταλλωρύχους αυτές τις μέρες ήταν ότι έπρεπε να δώσουν μεγαλύτερο βάρος στο να αποκαλυφθεί η δημαγωγία των σαμποταριστών και των ψευτοεπιστημόνων τους του ΣΥΡΙΖΑ σε σχέση με το περιβάλλον, δηλαδή να μην αφήνουν τους εχθρούς της μεταλλουργίας χρυσού να μονοπωλούν με ψέμματα την ενημέρωση της κοινής γνώμης την ώρα που η σύγχρονη επιστήμη και η

τεχνολογία, που αποδεικνύει τα ακριβώς αντίθετα, είναι στο πλευρό τους. Τόνιζαν δηλαδή ότι το επιχείρημα ότι δεν επιτρέπεται να χαθούν άλλες 2500 θέσεις εργασίας, ενώ είναι τόσο δίκαιο και ισχυρό, δεν αρκεί από μόνο του να ανατρέψει το τερατώδες ψέμμα των ψευτοεπιστημόνων των σαμποταριστών ότι θα χαθούν περισσότερες δουλειές στον τουρισμό λόγω «μόλυνσης». Ακόμα και για το πολύ ισχυρό επιχείρημα των μεταλλωρύχων ότι οι δικαστικές αποφάσεις δικαιώνουν την επένδυση, η κυβέρνηση και οι φίλοι της απαντούν με το γενικευμένο πόλεμό τους στους αιχμηρούς τους, που τους κατηγορούν, όταν δεν υποκύπτουν στις απαιτήσεις τους, ότι είναι πράκτορες του κεφάλαιου. Αυτά όλα τα ψέμματα πρέπει και μπορούν εύκολα να σωριαστούν σαν χάρτινος πύργος στο επίπεδο της επιστημονικής και τεχνικής συζήτησης την οποία οι εργαζόμενοι μπορούν να προκαλέσουν δημόσια μπροστά στο λαό.

Στις μέρες της μάχης έξω από το Υπουργείο Περιβάλλοντος ένας νεαρός μεταλλωρύχος ήρθε να μας εκφράσει τη βαθιά του ικανοποίηση και τη μεγάλη ανακούφιση που αισθάνεται για τη συμπαράσταση της ΟΑΚΚΕ. Είπε συγκεκριμένα ότι τίποτα δεν τον βασάνιζε περισσότερο όλα αυτά τα χρόνια σαν άνθρωπο μέσα του από το γεγονός ότι αυτός κομμουνιστής από γονείς και παππούδες βρισκόταν να έχει ενάντια στο σημαντικότερο αγώνα της ζωής του, τη μάχη για τη σωτηρία των μεταλλείων, σχεδόν σύσσωμη αυτή που ονομάζουμε αριστερά και σύμμαχό του τον αντικομμουνιστή Γεωργιάδη, οπότε αν δεν υπήρχε η ΟΑΚΚΕ θα κινδύνευε να πέσει σε πολύ μεγάλη απογοήτευση.

Σ' αυτά τα λόγια αυτού του τίμιου αριστερού εργάτη βρήσκε-

ται η καλύτερη ανταμοιβή για τους αγώνες της και μάλιστα ο βαθύτερος λόγος της ύπαρξης της ΟΑΚΚΕ: Αυτό που πάνω απ' όλα κίνησε μια χούφτα κομμουνιστών, να φτιάξουν σε κόντρα με τους πάντες την ΟΑΚΚΕ στα 1985 ήταν να μην αφήσουν τους χειρότερους αντικομμουνιστές, τους πιο δεξιούς από όλους τους δεξιούς και τους πιο φασίστες από όλους τους φασίστες να στρέψουν την εργατική τάξη ενάντια στον εαυτό της, ενάντια στην ύπαρξή της, ενάντια στην ιδεολογία και ενάντια στην ιστορία της, να τη γεμίσουν με ενοχές και τελικά να τη σύρουν πίσω από τους μεγαλύτερους εχθρούς της.

Στα πλαίσια της μάχης για το κέρδιμα της κοινής γνώμης στο ζήτημα της μόλυνσης η ΟΑΚΚΕ έδωσε στους μεταλλωρύχους και δημοσίευσε στο διαδίκτυο αποδεικτικά στοιχεία για το πόσο μαϊμού είναι η υποτιθέμενη «επιτροπή» του ΤΕΕ που έχει «αποδείξει» ότι η μεταλλουργία του χρυσού καταστρέφει το περιβάλλον*.

Επίσης η Οργάνωση μοίρασε στους μεταλλωρύχους μια προκήρυξη σχετική με το ζήτημα της σημαντικής νίκης που πέτυχαν με την απόσπαση από την κυβέρνηση των αδειών αλλά και για το θανάσιμο κίνδυνο που εγκυμονεί η Διαιτησία για τα μεταλλεία αν αυτή δεν αντιμετωπιστεί πολιτικά σαν μια μάχη με ένα δικαστικό πραξικόπημα της κυβέρνησης για τον παραμερισμό του ΣτΕ και την ακύρωση των αποφάσεών του. Η πιο επικαιροποιημένη έκδοση αυτής της προκήρυξης δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα μας (<http://www.oakke.gr/afises/2013-02-16-20-47-31/item/862->).

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΓΙΔΑ

Η κυβερνητική αναδίπλωση είναι μια μεγάλη νίκη για τους μεταλλωρύχους αλλά μέσα της κρύβει και μια μεγάλη παγίδα - Όχι στη θανάσιμα δηλητηριώδη Διαιτησία

Οι μεταλλωρύχοι ξεκίνησαν τη νέα φάση του μεγάλου παρατεταμένου αγώνα τους κατά των αυθαίρετων και παράνομων αποφάσεων αυτής εδώ της πιο εχθρικής απέναντι τους κυβέρνησης, αλλά και των προηγούμενων που έβαζαν διαρκώς εμπόδια στις εργασίες στα μεταλλεία.

Η τελευταία τους αυτή κινητοποίηση ήταν αποφασιστική, επίμονη και γεμάτη δυναμισμό και ενότητα και έβγαине γνήσια μέσα από την οργή του δικίου αλλά και της απόγνωσης.

Ωστόσο πιστεύουμε ότι η παράδοση των αδειών μόνο για την Ολυμπιάδα αποτελεί μια τακτική αναδίπλωση της κυβέρνησης που είχε μέσα της και την προσπάθεια στρατηγικής παραπλάνησης και καθησυχασμού των μεταλλωργατών, αλλά και της εταιρείας και της ΕΕ και του Καναδά στους οποίους αυτή εδώ η κυβέρνηση και οι προηγούμενες, δηλαδή το ελληνικό κράτος, είχαν δώσει πολιτικές και νομικές εγγυήσεις και υποσχέσεις για την ολοκλήρωση αυτής της επένδυσης. Ενώ λοιπόν η κυβέρνηση έκδοσε μετά από τόσες υπεκφυγές τις άδειες, προπαγανδιστικά έμεινε στην κεντρική της θέση ενάντια στη λειτουργία των μεταλλείων, και κυρίως εξάρτησε την έκδοση των αδειών για τις Σκουριές (όπου αυτή τη στιγμή εξελίσσεται ο κύριος όγκος των εργασιών), όπως και των αδειών που θα απαιτηθούν στη συνέχεια για τη μεταλλουργία χρυσού) από την αποδοχή εκ των προτέρων των όποιων

αποφάσεων της Διαιτησίας, κυρίως από την εταιρεία αλλά και από τους εργαζόμενους.

Έχουμε λοιπόν κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι με τη Διαιτησία η κυβέρνηση έχει σαν στόχο να εξασφαλίσει για πρώτη φορά ένα φιλικό της δικαστικό όργανο ώστε να παρακαμφθεί το αρμόδιο σύμφωνα με το Σύνταγμα όργανο που είναι το ΣτΕ. Αυτό το τελευταίο η κυβέρνηση, απέδειξε στην υπόθεση με τα κανάλια, ότι δεν μπορεί να το ελέγξει και θέλει κυριολεκτικά να του αλλοιώσει τη σύνθεση και να το ποδοπατήσει! Το μεγάλο ζήτημα με τη Διαιτησία είναι ότι αρχικά οι δύο πλευρές επιχειρούν να συμφωνήσουν σε κοινά πρόσωπα αμοιβαίας εμπιστοσύνης για διαιτητές. Αν αποτύχουν ορίζει ο πρόεδρος του Αρείου Πάγου τους διαιτητές. Αλλά όχι μόνο τον πρόεδρο του Αρείου Πάγου αλλά όλο τον Αρειό Πάγο τον ελέγχει στην πλειοψηφία του η κυβέρνηση και οι φίλοι της, όπως απέδειξε η κατάφωρα και σκανδαλωδώς άδικη απόφαση του Αρείου Πάγου υπέρ του Κοτζιά κατά της εφημερίδας ΑΡΒ.

Η κυβέρνηση θέλει με τη Διαιτησία βασικά ένα πράγμα να φορτώσει την ευθύνη της ακύρωσης της επένδυσης στην εταιρεία, βάζοντας μπροστά τη Δικαιοσύνη ή ενδεχόμενα εξαντλώντας τη χρονικά με την παράταση της διαδικασίας της Διαιτησίας ώστε να φύγει μόνη της και έτσι να μην

πληρώσει το οικονομικό και πολιτικό κόστος για το σαμποτάρισμα της επένδυσης. Μιλάμε για τις πελώριες αποζημιώσεις αν ή ίδια χρεωθεί το κλείσιμο της επιχείρησης αλλά και τις επιπτώσεις από το ότι η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί ρητά από τα μνημόνια -ένα από τα λίγα καλά των μνημονίων- να προχωρήσει στην αδειοδότηση της επένδυσης.

Ενώπι της Διαιτησίας διαβάζουμε ότι επανέκαμψαν διάφοροι «διαμεσολαβητές», άνθρωποι της πλευράς Μπόμπολα, που μέχρι σήμερα δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να διευκολύνουν τόσα χρόνια την κυβέρνηση λέγοντας ότι οι εργαζόμενοι δεν έπρεπε ποτέ να ασχοληθούν με το κεντρικό πολιτικό επιχείρημα των εχθρών τους για το περιβάλλον, αλλά να ζητάνε μόνο τη δουλειά τους και να μην ξεσκεπάζουν ούτε τα ψέμματα του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε της Ιερισσού τάχα για να μην τη θυμώνουν! Έτσι έδωσαν χώρο στην κυβέρνηση να προχωρήσει στις σαμποταριστικές μεθοδεύσεις της χωρίς να αντιδρά η κοινή γνώμη της χώρας, αφού πολύς κόσμος έχει μπερδευτεί από το απατηλό επιχείρημα των σαμποταριστών ότι καλύτερα να χάσουν τη δουλειά τους δυο χιλιάδες στα μεταλλεία παρά δεκάδες χιλιάδες από τον τουρισμό.

Δεν πρέπει οι εργαζόμενοι να αφήσουν χώρο στην κυβέρνηση για να δώσει το τελειωτικό της χτύπημα. Πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να στηρίξουν τη διαδι-

κασία της Διαιτησίας γιατί θα διευκολύνουν την κυβέρνηση στο κλείσιμο των μεταλλείων.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν τον πιο κεντρικό ρόλο στη διεκδίκηση της λειτουργίας των μεταλλείων. Γιατί οι εταιρίες, τόσο η Ελντοράντο, όσο και η TVX και γενικά όλοι οι καπιταλιστές πάντα κοιτάνε να λύνουν τα ζητήματα με τις κυβερνήσεις στους διαδρόμους για να μην επιτρέπουν στους εργάτες να έχουν τον σημαντικό λόγο στα ζητήματα της επιβίωσης της επένδυσης ώστε να μπορούν να τους ελέγχουν αργότερα στα εργασιακά. Έτσι έφαγε η TVX το κεφάλι της έτσι θα φάει και η Ελντοράντο αν συνεχίσει την ίδια τακτική.

Γι αυτό οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο και για το περιεχόμενο της εντελώς σκοτεινής και ύποπτης Διαιτησίας που σχεδιάζει το υπουργείο ώστε να μπορούν να κάνουν τις έγκαιρες και άμεσες παρεμβάσεις τους. Κανένας δεν έχει δικαίωμα να τους κρατάει στο σκοτάδι. Ούτε το υπουργείο, ούτε η εταιρεία που βγάζει δελτία τύπου και ανακοινώσεις για τις προθέσεις της, χωρίς να ενημερώνει προηγούμενα τα σωματεία για τις κινήσεις της, ούτε για τις συνεννοήσεις με την κυβέρνηση που γίνονται, ούτε για τις εκκρεμότητες που υπάρχουν.

Παράλληλα ωστόσο οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να υποκύπτουν στην ψυχολογική βία που τους ασκούν οι ψευτοαριστεροί σαμποταριστές -δήθεν αντικαπι-

ταλιστές που μια χαρά συνεργάζονται με τους ναζιστές της Χρ. Αυγής στο σαμποτάζ -ότι με το να υποστηρίζουν την επένδυση γίνονται τάχα όργανα της εταιρίας. Όταν ο ΣΥΡΙΖΑ, το ψευτοΚΚΕ, η εξωκοινοβουλευτική ψευτοαριστερά, και ο φασισμός με αναρχικό πρόσωπο, δηλαδή οι βασικοί αντεργάτες σαμποταριστές κλείνουν εκατοντάδες εργοστάσια και εμποδίζουν χιλιάδες επενδύσεις στη χώρα εδώ και τέσσερις δεκαετίες πάντα κατηγορούν τους εργάτες που αντιστέκονται σε αυτό το έγκλημα σαν πράκτορες των αφεντικών και πολλοί από αυτούς για να αποδείξουν το αντίθετο παίρνουν μια ενδιάμεση θέση, δηλαδή λένε «φταίνε και αυτοί που θέλουν να κλείσουν το εργοστάσιο, φταίει και η εταιρία».

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα: Τα αφεντικά φταίνε πάντα όταν μπαίνει ζήτημα ταξικής οικονομικής αδικίας και καταπίεσης μέσα σε μια εταιρεία. Όταν όμως ένας εξωτερικός παράγοντας πχ μια κυβέρνηση θέλει να κλείσει μια επιχείρηση για λογαριασμό ενός ανταγωνιστή της, ή μιας ξένης δύναμης τότε γι αυτό φταίει αυτός ο εξωτερικός παράγοντας. Όταν μια εταιρία κάνει μεγάλα λάθη χειρισμών στην πάλη της με έναν δολιοφθορέα την κατηγορείς γι αυτούς τους χειρισμούς και επιχειρείς να τους διορθώσεις και την πιέζεις ασταμάτητα και πολλές φορές έντονα αλλά ποτέ δεν πας με τον δολιοφθορέα. Το συμπέρασμα είναι ότι οι εργαζόμενοι πρέπει: 1) **Ενάντια στην εται-**

Από μια έρευνα της ΟΑΚΚΕ σχετικά με το «πόρισμα βόμβα» ότι το «ΤΕΕ» είναι κατά της επένδυσης ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ: ΠΩΣ ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΕΣΤΗΝΑΝ ΤΙΣ ΨΕΥΤΟΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, την 16/9/2017)

Αυτές τις μέρες με αφορμή τα γεγονότα για τα μεταλλεία εξόρυξης χρυσού στη Χαλκιδική, αυτό που παρατηρούμε ανάμεσα στα άλλα είναι κάτι «επιστημονικά πορίσματα» κατά του έργου.

Συγκεκριμένα οι αντίπαλοι της επένδυσης χρησιμοποιούν πάντα σαν κεντρικό αυτό το επιχείρημα, ότι δηλαδή «οι επιστήμονες έχουν αποφανθεί» και αυτό που επικαλούνται κυρίως είναι το λεγόμενο «ΠΟΡΙΣΜΑ – ΒΟΜΒΑ» του ΤΕΕ Κεντρικής Μακεδονίας για το επενδυτικό σχέδιο της Ελλ. Χρυσός στη Χαλκιδική. Το ακούει λοιπόν ένας άνθρωπος όλο αυτό, δεν γνωρίζει ούτε τις ακαριαίες τήξεις, ούτε το αρσενικό που θα μας προκαλέσει καρκίνο και σκέφτεται: «Ε, αφού το λένε οι επιστήμονες... έτσι θάναι». Πως όμως δημιουργήθηκε αυτή η Επιτροπή με το πόρισμα – βόμβα κατά της εξόρυξης;

Πρόκειται για Ομάδα Εργασίας του ΤΕΕ που στήθηκε τον Απρίλιο 2011 ειδικά για το χρυσό της Χαλκιδικής - και όχι για τη «Μόνιμη Επι-

στημονική Επιτροπή του ΤΕΕ για το Περιβάλλον και την Αειφόρο Ανάπτυξη» που υπάρχει ήδη και τα μέλη της, αναγνωρισμένοι από τους μηχανικούς ειδικούς, εκλέγονται σε κάθε εκλογική διαδικασία. Αλλά οι συριζαίοι αντί να πάνε σε αυτήν την έγκυρη Επιτροπή στήσανε κυριολεκτικά μια δικιά τους «Ομάδα Εργασίας» που η πλειοψηφία των μελών της είχε ΗΔΗ προηγουμένα εκφραστεί κατά της επένδυσης. Μπορεί λοιπόν αυτή να θεωρηθεί αξιόπιστη;

Ψάξαμε λοιπόν τα στοιχεία της ψευτο-επιστημονικής «βόμβας» των πολιτικών απατεώνων του ΣΥΡΙΖΑ. Έχουμε λοιπόν:

Μέλη της «Ομάδας Εργασίας» του ΤΕΕ: (<http://antigoldgr.org/blog/2011/04/14/tee-2/>)

1. Πέτη Πέρκα Συντονίστρια της Ομάδας Εργασίας (Ο.Ε) του ΤΕΕ, Συγκοινωνιολόγος (!) υποψήφια βουλευτής Συνασπισμού στην Α' Θεσσαλονίκης το 2009, μέλος της Πολιτικής Επιτροπής και της Πολιτικής Γραμματείας του Συνασπισμού και σήμερα Γραμματέας Δημόσιας

Περιουσίας του Υπ. Οικονομικών.

2. Τριανταφυλλίδης Γιώργος, Μεταλλειολόγος ομιλητής στην εκδήλωση «Κίνηση Πολιτών Καλαμαριάς» κατά της εξόρυξης

(http://www.dkpk.gr/index.php?option=com_k2&view=item&id=65:εκδήλωση-ενημέρωσης-για-την-εξόρυξη-χρυσού-στη-χαλκιδική&Itemid=56)

και υποψήφιος επικρατείας Οικολόγων Πράσινων το 2012.

3. Θεοδοσίου Νίκος, ομιλητής κατά της εξόρυξης σε εκδήλωση του Πολιτιστικού Κέντρου Αρναίας στις 13 Φεβρουαρίου 2011. Λίγο μετά, τον Απρίλιο 2011 ορίζεται μέλος της Ομάδας Εργασίας του ΤΕΕ (<http://epitropiagonapanagias.blogspot.gr/2011/02/blog-post.html>)

4. Μοσχούδης Νίκος, ομιλητής κατά της εξόρυξης σε εκδήλωση του Πολιτιστικού Κέντρου Αρναίας στις 13 Φεβρουαρίου 2011. Τον

Απρίλιο 2011 ορίζεται μέλος της Ομάδας Εργασίας του ΤΕΕ (<http://epitropiagonapanagias.blogspot.gr/2011/02/blog-post.html>)

Το «Πόρισμα – βόμβα του ΤΕΕ» το υπογράφουν 6 μέλη της Ομάδας Εργασίας

Το 7^ο μέλος ήταν ο Αθανάσιος Καρίνας Μεταλλειολόγος Μηχανικός, ο οποίος αναγκάστηκε να παραιτηθεί καταγγέλλοντας το μη αδιάβλητο της Ο.Ε ως προς τη σύνθεσή της επειδή σ αυτήν υπάρχει «μόνο η μια πλευρά». Εδώ η ανοιχτή του επιστολή – καταγγελία προς το ΤΕΕ : (http://politesaristolli.blogspot.gr/2013/01/blog-post_16.html)

Στο τέλος αυτής της επιστολής του αναφέρονται και οι λόγοι της παραίτησής του που αξίζει να διαβαστούν! Επίσης στο Πόρισμα της Ομάδας Εργασίας (Ο.Ε) στην εισαγωγή αναφέρεται ότι: «Στην Ο.Ε., εκτός από

τα μέλη της, κατέθεσαν απόψεις και κείμενα και οι συνάδελφοι: Αντωνίου Γιώργος, Πολ. Μηχ. Μέλος Ν.Ε ΤΕΕ Χαλκιδικής, Παπαγεωργίου Τόλης, Πολ. Μηχανικός, Τσελεπίδης Σάββας, Αρχ. Μηχ., μέλος Αντιπροσωπείας ΤΕΕ/ΤΚΜ»

Και ρωτάμε: με ποιά κριτήρια κλήθηκαν «οι συνάδελφοι» αυτοί στην Ο.Ε αφού δεν αποτελούσαν μέλη της; Από αυτούς λοιπόν :

1. Παπαγεωργίου Τόλης. Ο πασίγνωστος σε όλους ως mister Antigoldεναντίον της εξόρυξης.

2. Τσελεπίδης Σάββας Αρχιτέκτονας, υποψήφιος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις εκλογές 2012 στο νομό Χαλκιδικής (<http://antarsya.gr/node/477>)

Αυτές λοιπόν είναι οι παρα-επιτροπές που έστησαν οι συριζαίοι και τα πολιτικά τους τσιράκια.

Αθήνα 13/9/2017

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ η οποία μοιράστηκε το πρωί στις 21 Σεπτεμβρίου κατά τη διάρκεια της πορείας των μεταλλωρύχων στην Αθήνα

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ ΤΣΙΠΡΑ! ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ!

Ο ελληνικός λαός στη μεγάλη του πλειοψηφία δεν έχει μάθει, ότι οι βασικοί ισχυρισμοί για τη μόλυνση που τάχα θα προκαλέσει η μεταλλουργία Χρυσού στη Χαλκιδική σε μια μη εκλεγμένη, μη μόνιμη «ομάδα εργασίας» του τμήματος του ΤΕΕ της Κεντρικής Μακεδονίας που στήθηκε από στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ το 2011 -κατά πλειοψηφία από μη ειδικούς σχετικά με το αντικείμενο- οι οποίοι προηγουμένα διαδήλωναν κατά της επένδυσης (www.oakke.gr/afises/2013-02-16-20-46-50/item/514). Αυτή η «ομάδα» δημιουργήθηκε για να παρακάμψει την επίσημη, μόνιμη και εκλεγμένη από όλους τους μηχανικούς της χώρας και επανδρωμένη με τους αρμόδιους ειδικούς μόνιμη Επιτροπή για το Περιβάλλον του κεντρικού ΤΕΕ, καθώς και για να αχρηστεύσει την απόφαση του επίσημου συμβούλου του κράτους, του ΙΓΜΕ, σύμφωνα με την οποία η συγκεκριμένη μέθοδος μεταλλουργίας χρυσού-η φινλανδική της Ουτοτεκ που είναι η πιο προηγμένη στον κόσμο- δεν μολύνει. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που οι εργαζόμενοι στα Μεταλλεία και η «Ελληνικός Χρυσός» έχουν κερδίσει όλες τις δίκες στο ΣΤΕ σχετικά με τη μόλυνση. Έχουμε λοιπόν κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι με τη Διαιτησία η κυβέρνηση έχει σαν στόχο να εξασφαλίσει για πρώτη φορά ένα φιλικό της δικαστικό όργανο ώστε να παρακαμφθεί το αρμόδιο σύμφωνα με το Σύνταγμα όργανο που είναι το ΣΤΕ. Αυτό το τελευταίο η κυβέρνηση, απέδειξε στην υπόθεση με τα κανάλια, ότι δεν μπορεί να το ελέγξει και θέλει κυριολεκτικά να του αλλοιώσει τη σύνθεση και να το ποδοπατήσει!

ΤΟ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ, ΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ

Και οι ηγεσίες των προηγούμενων κυβερνήσεων Σημίτη -Καραμανλή- Γ. Παπανδρέου-Σαμαρά επίσης βάζανε εμπόδια στις μεγάλες βιομηχανικές επενδύσεις με διάφορα προσχήματα. Αλλά πάντα «πρωτοπόροι» στο παραγωγικό σαμποτάζ ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ (πιο τελευταία και οι αποθρασυμένοι ναζήδες της Χρ.Αυγής, που συμπαραστάθηκαν στο ψευτοΚΚΕ για να κλείσει η Χαλυβουργία Ασπροπύργου και εκοστρατεύουν και ενάντια στις Σκουριές κλπ). Τα αντι-βιομηχανικά κόμματα έστησαν επιτροπές αγώνα ενάντια σε όλες τις βιομηχανικές επενδύσεις και υπονόμειαν για δεκαετίες την έρευνα, τη σύγχρονη αγροτική παραγωγή και τις μεγάλες τουριστικές επενδύσεις. Στις περισσότερες περιπτώσεις η επίθεση ξεκινούσε με τερατώδη ψέμματα γύρω από

περιβαλλοντικές καταστροφές ή με κίνδυνο για τις αρχαιότητες ή για την ομορφιά του τοπίου. Από την άλλη ισχυρές ηγετικές φράξεις μέσα στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ βοηθούσαν το σαμποτάζ αυτού του είδους δίνοντας εντολή σε κείρια στελέχη της κρατικής μηχανής να καθυστερούν για χρόνια ολόκληρα τις αδειοδοτήσεις ώστε οι επενδυτές να παραιτούνται. Έτσι η Ελλάδα βρέθηκε μέσα σε τρεις δεκαετίες να γίνει μακράν ο βιομηχανικός ουραγός της Ευρώπης ενώ ήταν πιο βιομηχανική από τις Ισπανία, Πορτογαλία και Ιρλανδία.

Το κακό σε αυτήν την υπόθεση είναι ότι η εργατική τάξη μην έχοντας δικό της αληθινό ταξικό πολιτικό κόμμα άφηνε τα ψευτοεργατικά κόμματα να κάνουν αυτές τις εκστρατείες συρρίκνωσης και καταστροφής της, δηλαδή δεν απαντούσε στα ψέμματα για το περιβάλλον και τα αρχαία, ούτε για τις καθυστερήσεις στις άδειες.

Έτσι λόγω αποβιομηχάνισης και ευρύτερου παραγωγικού σαμποτάζ οδηγήθηκε η χώρα στη χρεωκοπία και στα μνημόνια. Ειδικά η συμμορία Τσίπρα-Καμμένου όταν ανέβηκε στην εξουσία όχι απλώς συνέχισε το σαμποτάζ, αλλά εγκληματικά εξακόντισε στα ύψη το προηγούμενο «αργόσυρτο» σαμποτάζ χρεοκοπώντας το 2015 τις τράπεζες επιταχύνοντας έτσι την ασφυξία των μικρών και μεσαίων βιομηχανικών επιχειρήσεων, ενώ στη συνέχεια μπλόκαρε όλες τις μεγάλες παραγωγικές επενδύσεις. Δεν θεωρούμε, και δεν είναι, παραγωγικές επενδύσεις οι φτηνές εξαγορές βασικών υποδομών που ήδη υπάρχουν, από τη Ρωσία, την Κίνα και από τα φιλικά με αυτές τις χώρες δυτικά κεφάλαια. Οι Τσίπρας- Καμμένος, ψευτοΚΚΕ και ναζιστική Χρ. Αυγή χτυπάνε όλες τις ντόπιες και δυτικές επενδύσεις για να βοηθήσουν την αποικιοποίηση της χώρας από το ρώσικο κεφάλαιο και το φιλικό του κινέζικο που όμως για τα δικά τους συμφέροντα θέλουν την Ελλάδα εντός ΕΕ και ΕΖ. Εξαιτίας του αυξανόμενου παραγωγικού σαμποτάζ οι προσλήψεις σε κάπως μόνιμες δουλειές με κάπως υποφερτούς μισθούς διαρκώς πέφτουν, οι εξαγωγές δεν ανεβαίνουν, οι εισαγωγές είναι πάντα πολύ πιο μεγάλες, οπότε το χρέος δεν μειώνεται, οι φόροι αυξάνονται για να καλύψουν τα διαρκώς νέα δανεικά, οι εισφορές στα ταμεία πέφτουν, τα κρατικά έσοδα δεν ανεβαίνουν παρά τους νέους εξοντωτικούς φόρους, οπότε έρχονται νέες περικοπές στις συντάξεις, και τους μισθούς που τα μνημόνια απλά τις μετατρέπουν σε κρατική υποχρέωση.

Ενώ όμως τα μνημόνια τα φέρνει ειδικά στην Ελ-

ρία να αντιπάρσσουν την ταξική τους ενότητα για να γίνει αυτό που δικαιούνται και που πρέπει να τους παραχωρεί διαρκώς η εταιρία στη διαδικασία παραγωγής, και επίσης να είναι ενάντια στην εταιρία για κάθε απάτη που μπορεί να κάνει ενάντια στο λαό ιδιαίτερα σε ότι αφορά τη συμμόρφωσή της στα συμφωνημένα περιβαλλοντικά μέτρα, **2) Μαζί με την εταιρία** να αντιπάρσονται σε όσους θέλουν να τους στερήσουν το μεροκάματο σκοτώνοντας τα μέσα παραγωγής της εταιρίας στα οποία δουλεύουν. Ο μαρξισμός λέει ότι χωρίς μέσα παραγωγής δεν υπάρχει κεφάλαιο, αλλά δεν υπάρχει ούτε εργατική τάξη. Οι ταξικά συνειδητοί εργάτες ποτέ δεν σκοτώνουν τα μέσα παραγωγής παρόλο που είναι μέρος του κεφαλαίου. Τα θέλουν σήμερα για να βγάζουν το μισθό τους και να κάνουν οικονομική ταξική πάλη, και τα θέλουν αύριο για να τα πάρουν στα χέρια τους και να τα δώσουν σε όλη την κοινωνία μέσα από μια πολιτική επανάσταση.

Η εργατική τάξη πρέπει να κάνει πολιτική αφού κάνουν οι εχθροί της πολιτική εναντίον της. Υποστηρίζουμε ότι στο κέντρο αυτού του αγώνα πρέπει να βρίσκεται μία καμπάνια πλατιάς οργανωτικής συμμετοχής κάθε υπερασπιστή της επένδυσης και πλατειάς ενημέρωσης του λαού, **ιδιαίτερα με συζητήσεις στην τηλεόραση (όσο δεν θα την ελέγχουν οι ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ) με συμμετοχή επιστημόνων αναγνωρισμένου κύρους όπου θα καλούνται και οι εκπρόσωποι της αντίθετης θέσης, που τώρα παρουσιάζουν τις Επιτροπές μάλιστα που σκαρώνει ο ΣΥΡΙΖΑ, σαν επιτροπές του ΤΕΕ.** Μόνο έτσι θα ενωθούν οι κάτοικοι της περιοχής και κυρίως όλης της υπόλοι-

της Ελλάδας (γιατί το έργο αυτό αφορά όλη την Ελλάδα), και θα απομονωθεί το κομπογιαννίτικο συριζαϊκό κίνημα και θα ξεγυμνωθεί το κόμμα που το δημιούργησε με απάτη και με βία.

Πρέπει τέλος να σημειώσουμε ότι είναι εξαιρετικά υποκριτική η κυβερνητική δημαγωγία περί ανεξάρτητου κυρίαρχου κράτους που δεν υποτάσσεται σε κανένα επενδυτή. Πρόκειται για μία κυβέρνηση που, περισσότερο και από αυτές του Γ. Παπανδρέου, Κ. Καραμανλή και Σαμαρά, δίδωνει σε κάθε ευκαιρία κάθε επενδυτή που δεν εξυπηρετεί τα ρώσικα και κινέζικα συμφέροντα, καταστρέφοντας την παραγωγική βάση οποιασδήποτε κρατικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας. Η ίδια κυβέρνηση έχει δεχτεί τους πιο αποικιακούς όρους με ειδικές φοροαπαλλαγές, με πρόβλεψη για κατασκευή έργων ακόμα και χωρίς άδεια, με κατοχύρωση άβατου και ανοχή σε εργασιακά κάτεργα, όταν πρόκειται για κινέζικες (περίπτωση Κόσκο) ή ρώσικες επενδύσεις (περίπτωση Σαββίδη). Όμως στις Σκουριές έχει λυσάξει γιατί η πολιτική Ρωσία δεν θέλει δυτικό εργοστάσιο χρυσού σε μια πελώρια σημασίας στρατηγική θέση που εποφθαλμιά, όπως είναι το Άγιο Όρος.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να γίνουν θύματα του πιο αρπακτικού και φασιστικού κεφαλαίου που είναι σε άνοδο στον κόσμο και στη χώρα και να παραδοθούν στα κόμματα που το υπηρετούν στη χώρα μας παριστάνοντας τα πιο φιλολαϊκά, τα πιο φιλεργατικά και τα πιο πατριωτικά.

Αθήνα 15/09/2017- (τελευταία επικαιροποιημένη έκδοση)

Οι δυο βασικές συκοφαντίες του σοσιαλφασισμού ενάντια στην ΟΑΚΚΕ

Όσα δεν φέρνανε παλιότερα τα χρόνια τα φέρνουν τώρα οι μέρες. Οι παγκόσμιες και οι τοπικές πολιτικές εξελίξεις είναι τόσο καταρρακτώδεις και κυρίως τόσο απροσδόκητες ώστε ποτέ όσο σήμερα οι πολιτικά ανήσυχτοι άνθρωποι δεν ήταν υποχρεωμένοι να αναζητήσουν με αγωνία καινούργιες ερμηνείες των γεγονότων σε νέα εδάφη ανάλυσης. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια όλο και περισσότεροι μαρξιστές ερευνούν με πολύ περισσότερο ενδιαφέρον από όσο παλιότερα τις πολιτικές αναλύσεις της ΟΑΚΚΕ και την πλησιάζουν.

Και τούτο γιατί οι προβλέψεις της που στηρίζονταν σε αυτές τις αναλύσεις έχουν το διπλό προσόν πρώτο να έχουν επαληθευτεί σκανδαλώδεια και δεύτερο πριν επαληθευτούν να έχουν θεωρηθεί εντελώς ανυπόστατες. Με το τελευταίο εννοούμε ότι αυτό που έκανε τις προβλέψεις της ΟΑΚΚΕ να αντιμετωπίζονται με δυσπιστία σαν υπερβολικά συνωμοσιολογικές από τους φίλους της και σαν εντελώς γελοίες από τους αντιπάλους της είναι ακριβώς εκείνο που τις κάνει να συζητούνται τώρα με το μεγαλύτερο σεβασμό από τους πρώτους, και να συναντούν το πιο ασυγκράτητο μίσος από τους δεύτερους. Μάλιστα από αυτούς τους τελευταίους «προβιβαστήκαμε» τελευταία από ηλίθιοι και παράφρονες σε μεγάλους αντιδραστικούς και στην περίπτωση του ψευτοΚΚΕ σε πράκτορες και ασφαλίτες. Μέσα στα πλαίσια αυτού του πολέμου έχουν αρχίσει να πολλαπλασιάζονται τελευταία οι νέες και παλιότερες συκοφαντίες ενάντια στην ΟΑΚΚΕ αποδίδοντάς της θέσεις που της είναι εντελώς ξένες και εχθρικές.

Οι επιθέσεις συνοψίζονται κυρίως σε δύο σημεία. Το πρώτο είναι ο ισχυρισμός ότι η ΟΑΚΚΕ είναι ένα φιλοϊμπεριαλιστικό και πιο συγκεκριμένα φιλοαμερικάνικο κόμμα και το δεύτερο είναι ο ισχυρισμός ότι είναι υπέρ της καπιταλιστικής ανάπτυξης και γι αυτό κατά των εργατικών διεκδικήσεων.

Έτσι πετιούνται λάσπες του τύπου: η ΟΑΚΚΕ «υποστηρίζει παντού τις επεμβάσεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ», «λόγω της ρωσοφοβίας της είναι σε όλα υπέρ του δυτικού ιμπεριαλισμού», ότι «πάσχει από παραγωγισμό», δηλαδή ότι έχει «λατρεία για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και την καπιταλιστική ανάπτυξη γενικότερα η οποία νομοτελεειακά θα οδηγήσει τον καπιταλισμό σε κρίση και στην επανάσταση» ότι «καταδικάζει γι αυτό το λόγο κάθε απεργιακή κινητοποίηση», ότι «προάγει μια εργασιακή ηθική (δούλευε-δούλευε-δούλευε, είναι καλό, βάζει τις βάσεις για

τη μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία)» κλπ. κλπ.

Όλες αυτού του τύπου οι λάσπες συμπυκνώνονται και διεκδικούν εγκυρότητα σε ένα λήμμα ενός «λεξικού του εργατικού κινήματος» που έχει γράψει κάποιος Αλεξάτος που κινείται στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής λεγόμενης αριστεράς. Εκεί λοιπόν γράφεται ότι η ΟΑΚΚΕ «έχει ταχθεί επανειλημμένα υπέρ της πολιτικής των ΗΠΑ, υποστηρίζοντας και τις επιθετικές πολεμικές ενέργειές τους στα Βαλκάνια, τη Μέση Ανατολή κλπ», ότι υποστηρίζει «την πολιτική του αστικού εκσυγχρονισμού και συχνά τοποθετείται ενάντια στα μαζικά κινήματα που τον αντιστρατεύονται, θεωρώντας πως αποτελούν συνέπεια της ρωσικής επιρροής στην ελληνική πολιτική ζωή». Ο Αλεξάτος έχει δηλώσει σε συνέντευξη του στα «Ενθέματα» της Αυγής ότι για τη σύνταξη του λεξικού του έχει συζητήσει και με μέλη ή και φίλους των αναφερόμενων κομμάτων ή ακόμα ότι έχει θέσει και υπ όψιν των κομμάτων και τα λήμματα πριν τα δημοσιεύσει. Ποτέ δεν θα μπορούσε η ΟΑΚΚΕ να έχει κατά οποιοδήποτε τρόπο εγκρίνει μια περιγραφή που είναι απλά η καρικατούρα που έχουν κατασκευάσει γι αυτήν οι εχθροί της. Όμως αυτό το λεξικογραφικό λήμμα είναι μια ακόμα ευκαιρία για να ξεκαθαρίσουμε με το βρώμικο πόλεμο του σοσιαλφασισμού, πόλεμο που έχει πηγή του το ψευτοΚΚΕ, ενάντια στην ΟΑΚΚΕ τουλάχιστον στα δύο βασικά ζητήματα, αυτό της στάσης της ΟΑΚΚΕ απέναντι στο δυτικό ιμπεριαλισμό και βασικά τις ΗΠΑ και αυτό της στάσης της απέναντι στον δυτικού τύπου καπιταλισμό, τις παραγωγικές δυνάμεις και τις απεργίες.

Μπορεί κανείς να ερμηνεύει πολιτικά όπως θέλει τις θέσεις της ΟΑΚΚΕ και να τις θεωρεί όσο θέλει αντιδραστικές, αλλά δεν έχει κανένα δικαίωμα να τις διαστρεβλώνει κατάφορα και ακόμα χειρότερα να τις αντιστρέφει.

Σχετικά με τη συκοφαντία για φιλοαμερικανισμό και γενικά υποταγή στη Δύση

Είναι για παράδειγμα λογικό για κάποιο πολιτικό ρεύμα φιλικό στους ρώσους φασίστες να θεωρεί ότι πάσχουν από φιλοαμερικανισμό οι μισοάπλοιοι λαοί της Τσετσενίας, της Βοσνίας, της Γεωργίας και της Ουκρανίας όταν ενάντια στη μεγαλύτερη και μεγαλοσέρβικη πολιτική των προσαρτήσεων των διαμελισμών, των εισβολών και των εθνοκαθάρσεων σε βάρος τους αυτές καλούν σε βοήθεια όλες τις άλλες χώρες του κόσμου οπότε και τους άλλους ιμπεριαλιστές. Είναι λογικό κατά συνέπεια για ένα τέτοιο ρεύμα να θεωρεί ότι η ΟΑΚΚΕ έχει φιλοαμερικανικές θέσεις μόνο και μόνο επειδή υποστηρίζει το δικαίωμα αυτών των άγρια καταπιεσμένων χωρών να αμυνθούν και τις προσπάθειές τους, συνήθως μάλιστα αποτυχημένες, να χρησιμοποιούν γι αυτό το σκοπό έναν ιμπεριαλισμό δευτερεύοντα εχθρό τους όπως είναι ο αμερικάνικος, ενάντια στον ιμπεριαλισμό άμεσο και κύριο εχθρό τους, που είναι ο ρώσικος. Μπορούμε λοιπόν να καταλάβουμε γιατί ένα τέτοιο ρεύμα μπορεί να θεωρήσει φιλοαμερικανισμό την υποστήριξη που έδωσε η ΟΑΚΚΕ στο διαμελιζόμενο και κατασφαζόμενο από την επεκτατική Σερβία του Μιλόσεβιτς ανεξάρτητο κράτος της Βοσνίας το 1995, που το δικαίωμα του αποχωρισμού και της ανεξαρτησίας από την ενιαία Γιουγκοσλαβία το αντλούσε από το αντιφασιστικό σύνταγμα της τελευταίας.

Επίσης δεν θα είχαμε ποτέ την απαίτηση από τέτοια ρεύματα που δεν τα ενοχλούν καθόλου οι μαζικές σφαγές λαών και οι διαιμελισμοί χωρών, αρκεί να τις κάνουν οι φιλικούς τους ιμπεριαλισμοί να διαβάζουν ψύχραιμα τα έντυπα της ΟΑΚΚΕ και να βλέπουν με πόση επιμονή και συνέπεια και με πόση ένταση σε όλη τη διάρκεια της βοσνιακής αντίστασης κατήγγειλαν τους αμερικάνους και τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για το ότι δεν εξόπλιζαν τη βοσνιακή αντίσταση και γενικά για την κτηνωδώς κατευναστική τους πολιτική απέναντι στους μεγαλοσέρβους σφαγείς και τους ρώσους προστάτες τους. Αυτή η πολιτική κατέληξε τελικά στη στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ υπέρ των Βόσνιων αλλά με αντάλλαγμα την αποδοχή από τη μεριά τους του επίσημου διαμελι-

σμού της χώρας τους μέσα από τη συνεργασία των ΗΠΑ με τη Ρωσία, τη Σερβία και την Κροατία για τη συμφωνία του Ντέιτον. Γι' αυτό η ΟΑΚΚΕ κατήγγειλε και αυτή τη συμφωνία και τη συνολική δυτική στάση στο βοσνιακό.

Αλλά αυτό που στο βοσνιακό θα μπορούσε να θεωρηθεί κακοπιστία και υποκειμενισμός γίνεται ανοιχτή συκοφαντία από πρόθεση όταν γενικεύεται για τα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή.

Σε ό,τι αφορά τα Βαλκάνια η ΟΑΚΚΕ, ήταν αντίθετη στην αμερικάνικη αλλά και στην ευρωπαϊκή διπλωματική και στρατιωτική ανάμειξη στο Κόσοβο υπέρ της Αλβανίας και καταδίκασε από την πρώτη στιγμή και συνεχίζει να καταδικάζει τον αλβανικό σοβινισμό και την αναθεωρητική του πολιτική σε βάρος των γιουγκοσλαβικών συνόρων. Γι αυτό καταδίκασε την απόσχιση του Κόσοβου, παρά το φασιστικό χαρακτήρα της Σερβίας και την εθνοεκκαθαριστική της πολιτική, ακριβώς γιατί μια τέτοια απόσχιση αντίθετα με αυτήν της Βοσνίας παραβίαζε το αντιφασιστικό σύνταγμα της Γιουγκοσλαβίας και άνοιγε το δρόμο στον παγκόσμιο αναθεωρητισμό των συνόρων από τις υπερδυνάμεις, ιδιαίτερα από τους νεοχιτλερικούς ιμπεριαλιστές, όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια στη Γεωργία και στην Ουκρανία. Ακόμα περισσότερο η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή και με ένταση κατήγγειλε όλες ανεξαιρέτως τις στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στη Μέση Ανατολή, στη Βόρεια Αφρική, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ και στη Λιβύη, ακόμα και την επέμβασή της στη φασιστική μισοκατεχόμενη από τη Ρωσία Συρία. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η ΟΑΚΚΕ καταδίκασε και τις ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ που ακολουθούσαν τις ΗΠΑ στις επιθέσεις τους ή και πρωταγωνιστούσαν σε αυτές όπως έγινε στη Λιβύη από την Γαλλία και την Αγγλία.

Σχετικά με την ΕΕ η ΟΑΚΚΕ την υποστηρίζει παντού όπου αυτή στέκεται απέναντι στις δύο υπερδυνάμεις και γιατί η ενότητά της, σαν μια πολυεθνική εθελοντική δημοκρατική ενότητα, είναι αντικειμενικά ένα μεγάλο εμπόδιο τόσο στις δύο υπερδυνάμεις όσο και στους επιμέρους εθνοσοβινισμούς και αποικιακού τύπου ιμπεριαλισμούς των μεγάλων χωρών που τη συγκρο-

τούν. Δεν είναι τυχαίο ότι κάθε φασιστικό, ακροδεξιό και υπερσυντηρητικό ρεύμα εντός των ξεχωριστών χωρών που αποτελούν την ΕΕ είναι υπέρ της διάλυσης της ΕΕ και υπέρ της συμμαχίας με τη Ρωσία του Πούτιν.

Πέρα από τη συκοφαντία στα συγκεκριμένα σημεία, ο καθένας που θα ήθελε να κάνει μια κάπως ουσιαστική κριτική στην ΟΑΚΚΕ, σχετικά με την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, ιδιαίτερα ένας λεξικογράφος που θα ήθελε να έχει μια στοιχειώδη εντιμότητα και σοβαρότητα απέναντι στο αντικείμενό του, θα έπρεπε τουλάχιστον να παραθέσει τη βασική της στρατηγική αντίληψη για τη διεθνή κατάσταση η οποία από θεωρητική άποψη στηρίζεται σε δύο πυλώνες: α) στη μαοϊκή θεωρία των τριών κόσμων, που μια πολύ βασική της θέση είναι ότι η Ρωσία (τότε σαν ΕΣΣΔ) είναι μια ανερχόμενη υπερδύναμη χιτλερικού τύπου, οι ΗΠΑ μια υπερδύναμη σε πτώση και οι ευρωπαϊκές χώρες δεύτερης τάξης ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που την ενότητά τους, την ΕΕ, απέναντι στις δύο υπερδυνάμεις το μαοϊκό ΚΚ Κίνας υπεράσπισε και β) τη θεωρία του αντιφασιστικού αντιχιτλερικού μετώπου της Γ Διεθνούς.

Στη βάση αυτών των αναλύσεων και της σκανδαλώδεις επιβεβαίωσής τους στην πράξη, η ΟΑΚΚΕ θεωρεί σαν κύριο εχθρό των λαών όλου του κόσμου το ρωσοκινέζικο άξονα (αφού η Κίνα ακολούθησε και αυτή μετά την παλινόρθωση του καπιταλισμού το 1978 τον ιμπεριαλιστικό δρόμο της Ρωσίας). Αλλά ταυτόχρονα θεωρεί σε όλη αυτήν την περίοδο σαν μεγάλο εχθρό των λαών και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ιδιαίτερα επειδή αυτός επιτίθεται στον τρίτο κόσμο. Τον θεωρεί ωστόσο δευτερεύοντα εχθρό σε σχέση με το ρωσοκινέζικο άξονα επειδή δεν έχει το χαρακτηριστικό της χιτλερικού τύπου προσάρτησης χωρών και της γενοκτονικής εξόντωσης λαών και γιατί έχει ακόμα τη θετική πλευρά να στηρίζει χώρες που αμύνονται στη ρωσική επιθετικότητα στην ανατολική Ευρώπη.

Όμως για τους φίλους του ρωσοκινέζικου άξονα, δηλαδή του κέντρου σήμερα του φασισμού στον κόσμο είναι αδιανόητο να αντιστέκεται κανείς στο ρωσικό ιμπεριαλισμό και να μην είναι φίλος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Δηλαδή στο γεμά-

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΠΕΤΕΙΟ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΦΥΣΣΑ

Η δολοφονία Φύσσα συνεχίζεται! ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΜΑΖΙ ΚΡΥΒΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΟ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΝΑΖΙ

Οι πλατιές λαϊκές μάζες παίρνουν την πολιτική τους ενημέρωση από την τηλεόραση. Κανονικά έπρεπε οι τηλεοπτικές κάμερες να είναι στο δικαστήριο, αλλά και χωρίς κάμερες θα μπορούσαν τα κανάλια να κάνουν καθημερινά ρεπορτάζ για τη δίκη ώστε να μαθαίνει ο κόσμος για τα εγκλήματα της ΧΑ και κυρίως να εμποδίζονται οι ναζιστές, με την ελεεινή ανοχή των δικαστών, να εκφοβίζουν τους μάρτυρες κατηγορίας ακόμα και τα ίδια τα θύματα, που κάποια μάλιστα άλλαξαν μέσα σε αυτό το κλίμα τις αρχικές τους καταθέσεις. Τα υποτιθέμενα αντιφασιστικά κοινοβουλευτικά κόμματα αντί να κάνουν τεράστια φασαρία για τη δημοσιότητα της δίκης έριξαν αποκλειστικά στα κανάλια την ευθύνη για το στραγγαλισμό της, την ώρα που ο «αντιφασίστας» ΣΥΡΙΖΑ με τα τέσσερα κυβερνητικά κανάλια του συμμετείχε «πρωτοπόρα» στο πνίξιμο της δίκης των ναζί. Έτσι πέρα από μια πολύ μικρή μειοψηφία αντιφασιστών που διάβασε τα πρακτικά της δίκης από το «<http://goldendawnwatch.org/>» ο κόσμος δεν έμαθε τίποτα περισσότερο για αυτά τα τέρατα από όσα ήξερε πριν από τη δίκη.

Γιατί φέρθηκαν έτσι ΟΛΑ τα κοινοβουλευτικά κόμματα; Απλά γιατί θέλουν νόμιμη τη ΧΑ και μάλιστα τη θέλουν μέσα στη Βουλή και μάλιστα μέσα σε όλες τις κοινοβουλευτικές επιτροπές ακόμα και στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας!!! Θέλουν δηλαδή για πρώτη φορά στον κόσμο μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο ανοιχτοί ναζιζήδες να είναι νομοθέτες σε μια χώρα. Μάλιστα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τους αναβάθμισε με τον Κοτζιά να τους βάζει στο Εθνικό Συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής και τον Καμμένο να τους έχει στο πλευρό του στην επίσκεψη του στα νησιά μαζί με άλλους βουλευτές. Όλα αυτά γίνονται μόνο για ένα λόγο, γιατί οι ναζιζήδες της ΧΑ είναι οι πιο φανατικοί υποστηρικτές στην Ελλάδα του μεγαλύτερου κέντρου του φασισμού στον κόσμο, της Ρωσίας του Πούτιν. Όχι τυχαία ο φασίστας πρόεδρος της αμερικάνικης υπερδύναμης είναι υποστηρικτής του Πούτιν. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα Ευρώπης στην οποία ΟΛΑ τα κόμματα, πλην της ΟΑΚΚΕ, δεν χτυπάνε ΠΟΤΕ τη ρώσικη υπερδύναμη όταν επιτίθεται στους δημοκράτες της και στις γειτονικές της χώρες. Να γιατί θέλουν νόμιμη τη ΧΑ.

ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΜΗ «Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» ΠΡΕΠΕΙ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΑ ΦΑΝΕΙ ΟΤΙ ΦΤΑΙΝΕ ΚΑΠΟΙΑ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΚΟΜΜΑ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΘΕΣΗΣ ΝΑ ΜΗΝ ΒΓΕΙ Η ΧΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

Για να εκφοβιστούν λοιπόν και να μην καταθέσουν ποτέ στη δίκη τα χιλιάδες θύματα της δολοφονικής συμμορίας ή τα λίγα θύματα και οι υπερασπιστές τους που τόλμησαν να καταθέσουν να το κάνουν στις πιο απειλητικές συνθήκες, το διακομματικό καθεστώς επέτρεψε στους φονιάδες να βγουν γρήγορα από τη φυλακή. Για να διευκολυνθεί αυτή η αποφυλάκιση επέτρεψαν να παραταθεί υπερβολικά η δίκη. Τέλος για να την παρακολουθούν όσο γίνεται λιγότεροι αντιφασίστες, ρίξαν τη δίκη για πολύ καιρό στην άκρη της πόλης και σε μια μικρή αίθουσα. Στην πραγματικότητα δεν είναι δυνατό να γίνει μια πραγματική δίκη κατά μαζικά οργανωμένων ναζιστών όταν αυτοί δεν είναι εκτός νόμου.

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΟΙ ΝΑΖΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ

Για να μπορέσουν οι πραγματικοί αντιφασίστες να υποχρεώσουν το πολιτικό καθεστώς να βγάλει εκτός νόμου τους ναζί πρέπει επίσης να απομονώσουν αποφασιστικά και να πετάξουν έξω από τις γραμμές τους όσους προκαλούν την απέχθεια των μαζών στο αντιφασιστικό κίνημα με την καταστροφική βία που ασκούν στο όνομά του, και λειτουργούν με αυτό τον τρόπο προβοκατόρικα υπέρ των ναζιστών.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕ ΤΟ ΛΑΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙ-ΕΣ

Στην φετινή τέταρτη επέτειο από τη δολοφονία του Π. Φύσσα η ΟΑΚΚΕ υποστηρίζει και συμμετέχει στην εκδήλωση της συναυλίας της Δευτέρας 18/09 που διοργανώνει η οικογένεια και οι φίλοι του Π. Φύσσα στο Καστράκι Δραπετσώνας.

15/9/2017

Φτάνει πια με την ανεργία στη Ζώνη!

Συνέχεια από τη σελ. 1

Δεν το πιέζει να τηρεί τις υποσχέσεις του.

Είναι πια τόσο μεγάλη η ανεργία που όλο και περισσότερο οι εργοδότες στη Ζώνη την αξιοποιούν για να επιβάλουν την πιο άγρια εκμετάλλευση στους εργαζόμενους. **Έτσι άλλοι εργοδότες δίνουν πολύ χαμηλούς μισθούς και κλέβουν σε ένσημα, ενώ άλλοι εκτός από αυτά έχουν γίνει βάνουσοι και σκοτώνουν τους εργαζόμενους στην δουλειά και κλέβουν και από πάνω όλες τους τις υπερωρίες.**

Η κατάσταση έχει φτάσει σε αυτή τη βαρβαρότητα **γιατί δεν υπάρχουν ένα αληθινά εργατικά σωματεία στη Ζώνη που να απαιτήσουν επί-τέλους από την ΚΟΣΚΟ να φέρει καράβια και ταυτόχρονα να αλλάξει τις συνθήκες δουλειάς και αμοιβής εκεί τουλάχιστον που έχουν γίνει εφιαλτικές, δηλαδή που βάζουν τους εργάτες να ψήνεται με 42 βαθμούς καύσωνα μέσα στις λαμαρίνες, και να τους κλέβουν από πάνω 15 ώρες υπερωρίας τη βδομάδα.**

Δεν αποκαλούμε βέβαια «σωματείο» και δεν απαιτούμε τίποτα από το δουλεμπορικό γραφείο στρατολογίας φτηνής εργασίας που έστησαν στη Ζώνη οι ναζι-δολοφόνοι της Χ.Α με τη στήριξη των χειρότερων εργαλάβων και την έγκριση **ΟΛΩΝ των κοινοβουλευτικών κομμάτων που τους θέλουν να είναι νόμιμοι ενώ παντού αλλού στην Ευρώπη οι**

ανοικτοί ναζιστές είναι παράνομοι. Άλλωστε μόνο και μόνο που κάποιος «εργατικό σωματείο» απαγορεύει τη συμμετοχή μεταναστών είναι επίσημα ρατσιστικό, οπότε λειτουργεί παράνομα και αντίθετα με το Σύνταγμα της χώρας. Αυτή η σφηκοφωλιά κινείται τώρα αθόρυβα για να κοιμίζει το λαό αλλά ετοιμάζει αύριο φρικτή σκλαβιά για τον Πειραιά και όλη τη χώρα **και πρέπει να απαγορευτεί με πανελλαδική και πανευρωπαϊκή πολιτική και συνδικαλιστική εκστρατεία.**

Συνδικαλιστικές ευθύνες ζητάμε μόνο από το Σωματείο Μετάλλου όπου όμως το ΠΑΜΕ έχει εξαφανίσει κάθε αντίθετη φωνή χάρη στη δικτατορική και γεμάτη εκλογικές νοθείες λειτουργία του. Η νοθεία διευκολύνεται, επειδή το ΠΑΜΕ έχει κάνει το Σωματείο επίτηδες πανελλαδικό κλαδικό. Έτσι φέρνει εκεί να ψηφίζει οποιονδήποτε μεταλλεργάτη έχει στην Ελλάδα, οπότε εξασφαλίζει πάντα την πλειοψηφία στη Ζώνη. Έτσι το ΠΑΜΕ, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ, ασκούσε επί δεκαετίες απόλυτη εξουσία στη Ζώνη, ιδιαίτερα χάρη στον ουσιαστικό έλεγχο των κρατικών επιτροπών Υγιεινής και Ασφάλειας. Μέσα από αυτές τις επιτροπές το ΠΑΜΕ εξασφάλιζε δουλειά για τα μέλη του από τους εργοδότες λέγοντας τους: «Η μας προσλαμβάνετε ή σας σταματάμε και τρώτε πρόστημα». Αυτό γινόταν και όταν η μεγάλη πλειοψηφία της Ζώνης ήταν άνεργη. **Τώρα το σωματείο αυτό σιωπά για τις ευθύνες της ΚΟΣΚΟ**

δηλαδή του κινέζικου κράτους για τη συνεχιζόμενη ανεργία, ενώ παλιά έκλεινε τη Ζώνη με το παραμικρό όταν ανήκε στο ελληνικό κράτος και μάλιστα έδιωχνε τα καράβια επειδή σε παρατεταμένες απεργίες δεν τα άφηνε να φύγουν από τη Ζώνη. **Το χειρότερο είναι ότι αφήνει χωρίς κανέναν έλεγχο και χωρίς καμιά διαμαρτυρία τις γνωστές στους πάντες επιχειρήσεις κολαστήρια.**

Αυτή η στάση του ΠΑΜΕ υπέρ της ΚΟΣΚΟ οφείλεται στο ότι το ψευτοΚΚΕ, όπως άλλωστε και η Χ.Α, ενώ πάντα χτυπάει και στα λόγια και στην πράξη τις ντόπιες και τις δυτικές επενδύσεις, προωθεί στην πράξη τις επενδύσεις της Κίνας και της συμμάχου της Ρωσίας που μάλιστα είναι εντελώς σκανδαλώδεις, ενώ στα λόγια τις καταγγέλει μόνο για ξεκάρφωμα στη βάση του. Η καλύτερη απόδειξη είναι ότι το ψευτοΚΚΕ δεν έκανε ποτέ μια πολιτική εκστρατεία ενάντια στο πρώτο επίσημο μεγάλο εργασιακό γκέτο στη χώρα, αυτό της ΚΟΣΚΟ στις αποβάθρες εμπορευματοκιβωτίων του ΟΛΠ. Εκεί απαγορεύεται ανοιχτά η δημιουργία σωματείου, κάθε εργαζόμενος είναι στη διάθεση της εταιρίας όλες τις ώρες της μέρας, ενώ ακόμα και θάνατοι σε ώρα δουλειάς δεν λογαριάζονται σαν εργατικά ατυχήματα και σκεπάζονται από τις αρχές (<http://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/samptotaz>—ρωσοκινεζική-διδασκαλία/item/869-). Όχι τυχαία εκεί **προσλαμβάνονται κατά προτίμηση και λύνουν και δένουν**

με την ενθάρρυνση προφανώς του κινέζικου φασιστικού κράτους οι χρυσαυγίτες ομοϊδεάτες αυτού του κράτους. Αυτό γίνεται σήμερα και στη Ζώνη, λόγω και της προτίμησης της ΚΟΣΚΟ στους φασίστες, αλλά και λόγω του ότι οι πιο πολλοί εργολάβοι θέλουν τη «Χρ. Αυγή» για να κατεβάσει τα μεροκάματα.

Το κλαδικό σωματείο του ΠΑΜΕ κάνοντας πολιτικές πλάτες στην ΚΟΣΚΟ, επιτρέπει σήμερα να υπάρχει το παράνομο ρατσιστικό σωματείο της Χ.Α στη Ζώνη χωρίς να κάνει καμιά νομική, πολιτική και συνδικαλιστική εκστρατεία για να κλείσει. Αντίθετα διέλυσε το 2011 με τη βία, με συκοφαντίες και με εκβιασμούς στη δουλειά το κίνημα της «Αυτοοργάνωσης των Εργατών της Ζώνης», που την είχε υποστηρίξει αποφασιστικά ο ΕΡΓΑΣ (Εργατικός Αντιφασιστικός Σύνδεσμος), η συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη. Η «Αυτοοργάνωση» είχε κηρύξει πόλεμο στο ρατσισμό και στη «Χρ. Αυγή» και ήθελε να ιδρυθεί ένα δημοκρατικό πρωτοβάθμιο σωματείο μόνο της Ζώνης, όπως υπάρχει τέτοιο σε κάθε χώρο δουλειάς, ώστε να ψηφίζουν μόνο οι εργαζόμενοι που δουλεύουν σε αυτό και όχι οι φερτοί από όλη την Ελλάδα. Αν νικούσε η «Αυτοοργάνωση» που είχε βάλει σαν πρώτο της στόχο να έρθουν καράβια στη Ζώνη και να σπάσει η ανεργία, η ΧΑ δεν θα έμπαινε ποτέ στη Ζώνη, ούτε και η ΚΟΣΚΟ θα την αγόραζε κοψοχρο-

νιά. Όχι τυχαία η «Αυτοοργάνωση» είχε καταγγείλει από τότε το ψευτοΚΚΕ ότι επίτηδες άδειαζε από καράβια τη Ζώνη για να την πάρει η Κίνα (http://autoorganosizonispermama.blogspot.gr/2011/01/blog-post_748.html#more).

Όσο εμποδίζονται οι σύγχρονες παραγωγικές επενδύσεις στη χώρα, η ανεργία και οι επιχειρήσεις κολαστήρια θα αυξάνονται σε όλη την Ελλάδα. Όμως δεν είναι δυνατό αυτές τις συνθήκες να τις ζούμε στο μεγαλύτερο εργοτάξιο της χώρας χωρίς απάντηση. Εμείς οι εργάτες του ΕΡΓΑΣ, της συνδικαλιστικής παράταξης της ΟΑΚΚΕ στη Ζώνη, και η ίδια η ΟΑΚΚΕ καλούμε τους εργάτες της Ζώνης να συσπειρωθούν δίπλα μας και να αναλάβουν μαζί μας δραστήριες πρωτοβουλίες ώστε μέσα από ένα πλατύ δημοκρατικό αντιφασιστικό μέτωπο, συνδικαλιστικό και πολιτικό, να αλλάξει αυτή η κατάσταση της ανεργίας και της υπερεκμετάλλευσης στη Ζώνη, στον ΟΛΠ και σε όλη τη χώρα.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ!

Πειραιάς, 30/9/2017

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ!

Συνέχεια από τη σελ. 5

λάδα το πολιτικής προέλευσης σαμποτάζ της παραγωγής, οι σαμποταριστές φωνάζουν εδώ και χρόνια στο λαό από την πρώτη στιγμή ότι είναι κυρίως τα ίδια τα μνημόνια, δηλαδή οι δανειστές, δηλαδή η ΕΕ που φέρνουν τη χρεωκοπία και την πείνα. Έτσι πετυχαίνουν το βαθύτερο πολιτικό τους στόχο που είναι

με την ενοχοποίηση της Ευρώπης να παραδώσουν τα βασικά κλειδιά του πλούτου της χώρας στα νέα ανατολικά αφεντικά τους τα οποία παριστάνουν τον φίλο της χώρας ενώ την αγοράζουν τζάμπα.

Το ειδικό μένος της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ενάντια στη μεταλλουργία χρυσού (ενάντια στην Ελντοράντο τώρα και ενάντια στην

TVX προηγούμενα) οφείλεται στο ότι δεν θέλει μια δυτική βαριά βιομηχανία δίπλα στο Άγιο Όρος που το εποφθαλμία η Ρωσία σαν σύμβολο και βάση γεωπολιτικής ισχύος σε όλο τον ορθόδοξο κόσμο, στην Ελλάδα και στη Μεσόγειο.

Αν ο Τσίπρας καταφέρει να σκοτώσει τις Σκουριές και να ρίξει στα παγωμένα δολοφονικά νερά της ανεργίας τους χιλιάδες μεταλλω-

ρύχους της Χαλκιδικής με τις οικονομικές τους, τότε θα έχει δοθεί το οριστικό σύνθημα για το τέλος της σύγχρονης μεγάλης βιομηχανίας στην Ελλάδα, που σημαίνει το σύνθημα για τη διαρκή πείνα όλης της εργατικής τάξης και όλου του ελληνικού λαού σε ένα βαθμό που δεν έχουμε δει ακόμα.

Γι αυτό όλος ο λαός πρέπει να σταθεί δίπλα στους μεταλλωρύ-

χους, και να στηρίξει το άμεσο αίτημά τους που είναι να εκδοθούν οι άδειες για τις Σκουριές.

ΕΡΓΑΤΕΣ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ, ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ, ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ, ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ

Αθήνα, 21/9/2017

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

πολιτική ιστορία του, μπορούμε με σιγουριά να εντάξουμε σ' αυτή την κατηγορία και το καταλανικό έθνος, ένα έθνος με μακρόχρονη ιστορική πορεία αγώνων, ενιαίο έδαφος, δική του γλώσσα και αναπτυσσόμενη κοινή οικονομική ζωή. Γι' αυτό και το άλλοτε επαναστατικό ΚΚ Ισπανίας και η Τρίτη Διεθνής υποστήριξαν το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα της Καταλωνίας στο μεσοπόλεμο ενάντια στους φασιστικούς των Πρίμο ντε Ριβέρα και Φράνκο.

Ήδη στο πρόγραμμα που εκπόνησε το 1925 και επικύρωσε η Διεθνής, εκτός απ' τη θέση για αποχώρηση του Μαρόκου από το ισπανικό κράτος, αναγνώριζε το δικαίωμα ανεξαρτησίας και στην Καταλωνία και τη Χώρα των Βάσκων (βλ. Stanley G. Payne, *The Spanish Civil War, the Soviet Union and Communism*). Σε γράμμα του προς το ισπανικό ΚΚ της 15/1/1932, το δυτικοευρωπαϊκό γραφείο της Εκτελεστικής Επιτροπής της Κομμουνιστικής Διεθνούς ασκεί, μάλιστα, κριτική στο ισπανικό τμήμα για την υποτίμησή του έδειχνε απέναντι σ' αυτά τα κινήματα: «*Το Ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα έδειξε και σ' έναν ορισμένο βαθμό εξακολουθεί να δείχνει μια παρόμοια στάση, σεχταριστική, παθητική, απέναντι στα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των Καταλανών, των Βάσκων, και των Γαλικιανών, τα οποία υποτιμά, ενώ τους Μαροκινούς δεν τους υπολογίζει σχεδόν καθόλου...*» (The Communist International Documents, v.3, ed. Jane Degras). Λίγο αργότερα σχηματίζεται το ΚΚ Καταλωνίας ενταγμένο στο ισπανικό κόμμα. Το Ενοποιημένο Σοσιαλιστικό Κόμμα της Καταλωνίας, που συγκροτήθηκε το '36 απ' την ένωση κομμουνιστών και σοσιαλιστών, υπήρξε πλήρες μέλος της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Η πτώση της δικτατορίας του Πρίμο ντε Ριβέρα οδήγησε στην απόδοση πολιτικής αυτονομίας στην περιοχή. Με τον καταστατικό χάρτη αυτονομίας του 1932 δημιουργήθηκε η Ζενεραλιτάτ, η Εθνική Αρχή της Καταλωνίας με δική της κυβέρνηση, προεδρία και κοινοβούλιο. Στην τελική του μορφή το σύνταγμα αυτό κατοχύρωνε την επίσημη χρήση της καταλανικής γλώσσας πλάι στα ισπανικά, μοίρασμα αρμοδιοτήτων με την κεντρική κυβέρνηση σε τομείς όπως είναι η εκπαίδευση, η δημόσια τάξη, τα δημόσια έργα κ.ά. Η αντεπίθεση της δεξιάς-φασιστικής αντίδρασης έδωσε τέλος στην αυτονομία, μαζί και στο Κράτος της Καταλωνίας – υπό τον Λουίς Κομπάνις – που πρόλαβε να ανακηρυχθεί τον Οκτώβρη του 1934 σαν τμήμα μιας ομοσπονδιακής δημοκρατίας της Ισπανίας. Μόνο με την άνοδο του Λαϊκού Μετώπου στην εξουσία το 1936 η Καταλωνία έθεσε ξανά σε ισχύ τον καταστατικό χάρτη απολαμβάνοντας ευρεία αυτονομία μέσα στο ισπανικό κράτος.

Επομένως είναι δημοκρατικό δικαίωμα του καταλανικού έθνους να έχει το δικό του ανεξάρτητο κράτος έξω από το ισπανικό. Αν αυτό το τελευταίο δεν του αναγνωρίσει αυτό

το δικαίωμα και μάλιστα επιμείνει να του το στερήσει με τη βία κόντρα στη θέληση του καταλανικού λαού θα μετατραπεί αργά ή γρήγορα σε ένα φασιστικό κράτος.

Οι εσωτερικές προϋποθέσεις ανάπτυξης του κινήματος ανεξαρτησίας

Κι ερχόμαστε στο δεύτερο ερώτημα, δηλ. στο εάν το κίνημα για την εφαρμογή σήμερα αυτού του δικαιώματος από τους καταλανούς είναι ένα κίνημα προοδευτικό ή αντιδραστικό, δηλαδή αν πρέπει τουλάχιστον σε αυτή τη φάση να το υποστηρίξουμε όχι μόνο ως προς την πλευρά του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης-που πρέπει να το υποστηρίξουμε-αλλά και ως προς την πλευρά ότι ο αποχωρισμός στις δοσμένες συνθήκες είναι προς το συμφέρον του καταλανικού λαού αλλά και των λαών της Ισπανίας.

Εδώ θα πρέπει να μελετήσουμε τους εσωτερικούς αλλά και τους εξωτερικούς όρους αυτού του κινήματος. Θεωρούμε καταρχάς, σαν λενινιστές, ότι κάθε διάσπαση ενός μεγαλύτερου πολυεθνικού κράτους σε μικρότερα εθνικά, όταν αυτά δεν καταπιέζονται με αποικιακό ή φασιστικό τρόπο από το μεγαλύτερο κράτος στο οποίο ανήκουν, είναι αντίθετη και στα οικονομικά και στα πολιτικά συμφέροντα των προλεταρίων όλων των εθνών που αποτελούν το δοσμένο ενιαίο κράτος. Το πέσιμο των συνόρων με την ταυτόχρονη εξασφάλιση των δικαιωμάτων των επί μέρους εθνών σε ένα πολυεθνικό κράτος οδηγεί στη μείωση των εθνικιστικών προκαταλήψεων και αντιπαραθέσεων, στην οικονομική ενότητα και επικοινωνία των δύο εθνών ενώνοντας το προλεταριάτο και τους λαούς και φέρνοντας έτσι πιο κοντά την κοινωνική επανάσταση. Η διάσπαση λοιπόν σήμερα του στην κύρια πλευρά αστικο-δημοκρατικού ισπανικού κράτους θα ήταν ένα βήμα της ιστορίας προς τα πίσω.

Στην πραγματικότητα το κράτος αυτό είχε πάντοτε ως προχθές να καταπιέζει με φασιστικό τρόπο, ήδη από την πτώση του φρανκισμού πριν από 40 χρόνια, τα έθνη που το συγκροτούν. Στην περίπτωση της Καταλωνίας ο δημοκρατικός καταστατικός χάρτης του '79, στο πνεύμα του χάρτη του '32, κατοχυρώνει την αποκλειστική εξουσία της Ζενεραλιτάτ σε τομείς όπως π.χ. η δημόσια ασφάλεια (η Καταλωνία έχει δική της αστυνομία), οι επικοινωνίες, η κουλτούρα, το εμπόριο, το περιβάλλον, η τοπική αυτοδιοίκηση, ενώ στους τομείς εκπαίδευσης, υγείας, δικαιοσύνης υπάρχει συνεργασία με τη Μαδρίτη. Όπως η ισπανική έτσι και η καταλανική γλώσσα έχει επίσημο στάτους και διδάσκεται στα σχολεία. Η καταλανική εθνική ιδιαιτερότητα αναγνωρίζεται από το ισπανικό κράτος. Αυτός ήταν ο λόγος που η πλειοψηφία των κατοίκων της Καταλωνίας δεν σκεφτόταν στα σοβαρά ή ήταν αδιάφορη απέναντι στο ενδεχόμενο αποχωρισμού τουλάχιστον πριν ασκηθεί βία από τη Μαδρίτη. Γι' αυτό το λόγο ακό-

μα και το δημοψήφισμα που έγινε πρόσφατα, και που το αποτέλεσμα του πρέπει να αναγνωριστεί όσο ασκήθηκε βία στους ψηφοφόρους, αποδεικνύει ότι μια μειοψηφία των Καταλανών ή το πολύ μια οριακή πλειοψηφία θέλει τον αποχωρισμό. Ποτέ ένα πραγματικά δημοκρατικό κίνημα αποχωρισμού δεν θα έβαζε σε εφαρμογή αυτό το δικαίωμα με μια τέτοια οριακή συνθήκη ως προς τις διαθέσεις του πληθυσμού και με τέτοιες έντονες εσωτερικές αρνήσεις.

Ήδη σε δημοσκόπηση του ισπανικού κυβερνητικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών το 2001, το 48,1% των ερωτηθέντων απάντησαν ότι δε θέλουν ανεξαρτησία, 35,9% ότι θέλουν και 13,3% δήλωσαν αδιάφοροι. Το δε Κέντρο Ανάλυσης Γνώμης (CEO) της Ζενεραλιτάτ σε τελευταίες του φετινές μετρήσεις έβγαλε ότι το 34,7% θέλει ανεξαρτησία, το 21,7% ένα καθεστώς ομόσπονδου κράτους και το 30,5% προτιμά το σημερινό καθεστώς της αυτόνομης κοινότητας (https://en.wikipedia.org/wiki/Catalan_independence#cite_note-2nd_2017-85). Την απροθυμία των καταλανών να ανεξαρτητοποιηθούν έδειξε το δημοψήφισμα του 2014, που δεν είχε δεσμευτικό χαρακτήρα κι έγινε σε συνθήκες ελευθερίας, στο οποίο συμμετείχε μονάχα το 42% του εκλογικού σώματος.

Δεν είναι τυχαίο ότι ήταν το μέτωπο χωρίς αρχές των ψευτοαριστερών αντιευρωπαϊστών και των ψευτοευρωπαϊστών εθνικιστών που ήρθε στην εξουσία στα μέσα της δεκαετίας 2000 στην Καταλωνία αυτό που προετίμησε το έδαφος για τον αποχωρισμό επιχειρώντας μια μονομερή κίνηση που κατά τη γνώμη μας είχε περισσότερο σα στόχο την ενοχοποίηση του ισπανικού κράτους σαν καταπιεστικού στα μάτια του καταλανικού πληθυσμού και τελικά τον εκφασισμό του σαν μια αυτοεκληρούμενη προφητεία, παρά να φέρει θετικές πρακτικές αλλαγές σημαντικές για τη ζωή του καταλανικού πληθυσμού.

Αυτή η κίνηση ήταν η μονομερής θέσπιση από την πλευρά των καταλανών ενός καινούργιου καταστατικού χάρτη (2006) περισσότερο διευρυνμένης αυτονομίας ο οποίος μαζί με κάποιες απλές δημοκρατικές διεκδικήσεις, όπως πιο ανεξάρτητη δικαστική εξουσία σε ορισμένα ζητήματα, περισσότερα δημοσιονομικά δικαιώματα όποτε και περισσότερο χρήμα αποδεχόμενη μια υπό όρους δημοσιονομική εξομοίωση με άλλες κοινότητες, απαιτούσε την πρωτοκαθεδρία στην καταλανική γλώσσα απέναντι στην ισπανική, δηλαδή την έκανε υποχρεωτική για όσους εργάζονται στο δημόσιο (ενώ ως τότε οι δύο γλώσσες ήταν ισότιμες), και, τέλος απαιτούσε να αναγνωριστεί άμεσα το καταλανικό έθνος σαν ξεχωριστό από το ισπανικό με δικαίωμα ισότιμων διμερών σχέσεων με τη Μαδρίτη. Αυτή η τελευταία ήταν μια δίκαιη απαίτηση, αλλά να τη θέτει κανείς χωρίς να έχει προκύψει μέσα από μια άμεση καταπίεση της Καταλωνίας και χωρίς να έχει ωριμάσει κάπως ένα ευ-

ρύτερο ισχυρό δημοκρατικό κίνημα στην Ισπανία που θα απαιτούσε το ξερίζωμα των μεγάλων υπολειμμάτων του φρανκισμού, **σήμαινε ένα πράγμα: να προβοκαριστεί με ένα πρόωρο αίτημα του καταλανικού αποχωρισμού και να ξυπνήσει το φρανκικό τέρας χωρίς να βρει ουσιαστική αντίπαλο μέσα στην Ισπανία.** Όλη αυτή η κίνηση ήταν αντικειμενικά μια προβοκάτσια που στηριζόταν στο γεγονός ότι όχι μόνο η ισπανική – βασικά η καστιλιάνικη αστική τάξη – δεν είχε λύσει πραγματικά τους λογαριασμούς της με το φρανκισμό με ριζοσπαστικό δημοκρατικό τρόπο, οπότε δεν έφτασε στο σημείο να αναγνωρίσει στο καταλανικό έθνος το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση προχωρώντας πέρα από τα δημοκρατικά δικαιώματα αυτονομίας που σε σημαντικό βαθμό αναγνώρισε. Αλλά πως θα έλυνε τέτοια ζητήματα η ισπανική αστική τάξη, αφού δεν είχε απέναντί της κάποιο λαϊκό δημοκρατικό κίνημα να τα θέτει και να τα διεκδικεί, και δεν είχε γιατί η καρδιά του δημοκρατικού κινήματος, το κομμουνιστικό κίνημα είχε προδοθεί παγκόσμια από τα μέσα και είχε ποδοπατήσει τις βασικές δημοκρατικές και διεθνιστικές αρχές; Από ποιον ζητάνε ευθύνες για την επιβίωση του φρανκικού φασισμού μέσα στην Ισπανία οι ψευτοαριστεροί όλου του κόσμου;

Το πιο αποκαλυπτικό για τις διαθέσεις και τον πολιτικό χαρακτήρα των διεκδικήσεων που έθεσαν σε εκείνη τη φάση οι εθνικιστές της Καταλωνίας ήταν το ζήτημα που έβαλαν για τη γλώσσα. Στο διάβα δεκαετιών εθνικής καταπίεσης αλλά κι εξαιτίας των πολλαπλών μεταναστευτικών κυμάτων σε βάθος χρόνου η καταλανική γλώσσα έχει γίνει μειοψηφική μέσα στην Καταλωνία. Έρευνα που διεξήγαγε η καταλανική κυβέρνηση το 2008 έδειξε ότι το 45,9% του πληθυσμού μιλά ισπανικά σε καθημερινή χρήση έναντι 35,6% που μιλά καταλανικά, ενώ ένα πιο μικρό 11,95% χαρακτηρίζεται δίγλωσσο (https://en.wikipedia.org/wiki/Languages_of_Catalonia). Επί πλέον ο μεγάλος όγκος του καταλανικού προλεταριάτου έχει προέλθει από άλλες περιοχές της Ισπανίας αλλά κι απ' το εξωτερικό και μιλά κυρίως τα ισπανικά. Η βιομηχανική Βαρκελώνη είναι κύρια μια ισπανόφωνη μεγαλούπολη όπου το καταλανικό στοιχείο είναι στενά δεμένο με το ισπανικό. Γι' αυτό η κίνηση της καταλανικής αρχής να αναβαθμίσει το στάτους της καταλανικής γλώσσας όχι σαν τέτοιας καθεαυτής αλλά σε βάρος της ισπανικής, μιας από τις πιο πλατιά ομιλούμενες γλώσσες του κόσμου και με πλούσια λογοτεχνική παράδοση, ήταν μία αντιδραστική κίνηση έστω και μόνο στο συμβολικό επίπεδο, καθώς αποδυνάμωνε αντί να ενισχύει τους δεσμούς ανάμεσα στο καταλανικό και το καστιλιάνικο προλεταριάτο. Αυτό μας θυμίζει τη διοικητική επιβολή της πρωτοκαθεδρίας της ουκρανικής γλώσσας πάνω στη ρωσική στις κυρίως ρωσόφωνες περιοχές της ανατολικής Ουκρανίας μετά την αλλαγή της

Μειντάν. Παρόλο που η Ουκρανία καταπιέζεται βάνουσα από τη Ρωσία αυτή η επιβολή, που συνδυάστηκε με την προώθηση των θέσεων των ναζιστών του Δεξιού Τομέα στο ουκρανικό κράτος, ανησύχησε το ρωσόφωνο και ρώσικης εθνικής συνείδησης πληθυσμό της ανατολικής Ουκρανίας και εκτόξευσε τη δύναμη των πούτινικών φασιστών αποσχιστών.

Ο καταλανικός εθνικισμός ξύπνησε τον κοιμισμένο ισπανικό φρανκικό φασισμό

Ήταν σίγουρο λοιπόν ότι οι αλλαγές για το έθνος και τη γλώσσα πήγαιναν για απόρριψη από το ισπανικό κράτος γιατί σήμαιναν έμμεσα πλην σαφώς το δικαίωμα του αποχωρισμού που ήταν σίγουρο ότι η Μαδρίτη δεν θα το αναγνώριζε. Και δεν το αναγνώρισε, οπότε οι καταλανοί εθνικιστές κέρδισαν έναν μεγάλο πολιτικό πόντο επιβεβαιώνοντας τον αυταρχισμό της Μαδρίτης, με τη μορφή της αυτοεπιβεβαιούμενης προφητείας.

Βέβαια σε μια προωθημένη αστική δημοκρατία όλες τις παραπάνω αλλαγές ανεξάρτητα από τον προοδευτικό ή αντιδραστικό χαρακτήρα της καθεμιάς, όπως και όλο αυτό το κίνημα ανεξαρτησίας και αποχωρισμού θα ήταν δουλειά της πλειοψηφίας του καταλανικού πληθυσμού να αποφασίσει αν θα τις υποστηρίξει η όχι, και όχι δουλειά της κυβέρνησης της Μαδρίτης. Αλλά προφανώς η Μαδρίτη δεν θα άφηνε ποτέ στους Καταλανούς την κύρια πολιτική πρωτοβουλία να αποφασίσουν για τέτοια αιτήματα γιατί έτσι θα άφηνε και το ζήτημα της ανεξαρτησίας να αποφασιστεί στην Καταλονία, δηλαδή έμμεσα θα αναγνώριζε και το δικαίωμα της στον αποχωρισμό. Έτσι ρίχνοντας πετρέλαιο στη φωτιά που άναψαν οι καταλανοί εθνικιστές το ισπανικό κοινοβούλιο απάλεψε τις επίμαχες διατάξεις από τον καταλανικό καταστατικό χάρτη. Στη συνέχεια ο χάρτης επικυρώθηκε με δημοψήφισμα στην Καταλωνία με συμμετοχή του 48,9% του εκλογικού σώματος. Τότε το Λαϊκό κόμμα έστειλε το καταστατικό στο ανώτατο δικαστήριο που το κήρυξε αντισυνταγματικό λίγα χρόνια μετά, καταφέροντας να ερεθίσει και να ενισχύσει παραπέρα το κίνημα υπέρ της ανεξαρτησίας. Δρώντας έτσι το κεντρικό ισπανικό κράτος διαρκώς ευνοούχιζε πολιτικά το κομμάτι του καταλανικού λαού που ήθελε την παραμονή της Καταλωνίας στην Ισπανία, τους λεγόμενους ενωτικούς, γιατί τους υποβίβαζε από ισότιμους Καταλανούς σε πράκτορες του ισπανικού κράτους, πράγμα που έδινε την πολιτική ηγεμονία στους καταλανούς σοσιαλφασιστές και εθνικιστές ακόμα και αν δεν είχαν ποτέ αποδείξει, ούτε τώρα έχουν αποδείξει, ότι έχουν την πλειοψηφία στην Καταλονία. **Την πλειοψηφία αυτοί οι αντιδραστικοί τη φτιάχνουν σιγά-σιγά αξιοποιώντας τη βία του ισπανικού εθνικισμού τον οποίο διαρκώς με τον τρόπο αυτό αναπτύσσουν.**

Στην πραγματικότητα, όπως κάθε πολιτική αντίδραση στην Ευρώπη έτσι και η καταλανική αντλεί την πολιτική της δύναμη από την απεύθυνση της στις μάζες της φτω-

χολογίας με το δημαγωγικό ισχυρισμό ότι η υπό «ισπανική κατοχή» Καταλωνία πληρώνει δυσανάλογα πολλά λεφτά στο ισπανικό κράτος που δεν θα πλήρωνε αν ήταν ανεξάρτητη, οπότε και οι κάτοικοί της δεν θα υπέφεραν όσο σήμερα. Έτσι μιλάνε οι ρωσόφιλοι φασίστες της Λέγκας του Βορρά που θέλει την απόσχιση της Βόρειας Ιταλίας χωρίς βέβαια αυτή να αποτελεί ξεχωριστό έθνος, έτσι βγάλανε την Αγγλία έξω από την ΕΕ οι Φάρατζ και Σία, έτσι θέλουν να βγάλουν από το ενωμένο Βασίλειο τη Σκωτία οι σκατσέζοι εθνικιστές, έτσι έχουν καταφέρει να διασπάσουν ήδη το Βέλγιο από πολλές απόψεις οι φλαμανδοί εθνικιστές.

Δεν είναι τυχαίο ότι τη μεγαλύτερη ώθηση στους καταλανούς εθνικιστές την έδωσε η οικονομική κρίση χρέους που είχε μεταδώσει στην Ισπανία η ελληνική βόμβα της εν πολλοίς οργανωμένης προβοκατόρικης χρεωκοπίας του 2010. Οι καταλανοί εθνικιστές, επικεφαλής του μεγαλύτερου βιομηχανικού κέντρου της Ισπανίας (εκεί έχει τη βάση της η πρώτη εξαγωγική εταιρία της χώρας, η θυγατρική της Φολκσβάγκεν SEAT η οποία βέβαια εγκαταστάθηκε στην Καταλωνία επειδή ακριβώς ήταν κομμάτι της Ισπανίας και μάλιστα της Ισπανίας που ήταν μέσα στην ΕΕ και την ΕΖ), άρχισαν τότε να προσανατολίζονται στην αντίθεση του καταλανικού λαού στα μέτρα λιτότητας της κεντρικής ισπανικής κυβέρνησης ενάντια στις άλλες πιο φτωχές κοινότητες που δεν συνεισφέρουν τόσο πολλά χρήματα στον ισπανικό προϋπολογισμό. Το αστήριχτο του πιο πάνω επιχειρήματος το αποδεικνύει η φυγή των πιο μεγάλων τραπεζών απ' την Καταλωνία που έχει ήδη προκαλέσει η επιδιωκόμενη ανεξαρτητοποίησή της (βλ. Capital, 6/10). Παρόλα αυτά οι αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις της Καταλωνίας έχουν καταφέρει να συσπειρώσουν χάρη κύρια σε αυτό το επιχειρήμα κάτω απ' τη σημαία της ανεξαρτησίας μεγάλα τμήματα της φτωχολογίας και της μικροαστικής και μικρής αστικής τάξης.

Το κίνημα ανεξαρτησίας και ο ρωσικός σοσιαλμπεριαλισμός

Η συγκεκριμένη κίνηση για την ανεξαρτητοποίηση της Καταλωνίας που διεξάγει το πιο εθνικιστικό τμήμα της καταλανικής αστικής τάξης δεν είναι η πρώτη απόπειρα διάσπασης δημοκρατικών κρατών και ευρύτερων διακρατικών ενώσεων μέσα στην ευρωπαϊκή ήπειρο που συμβαίνει στην εποχή της σταδιακής μετατροπής του ψυχρού πολέμου σε θερμό. Όλες αυτές οι εκστρατείες ευνοούν σήμερα πάνω από οτιδήποτε άλλο το παγκόσμιο μέτωπο του φασισμού, που έχει επικεφαλής του την πούτινική Ρωσία και τον πολιτικοστρατιωτικό άξονα που αυτή έχει σχηματίσει με την Κίνα. Σε μια στιγμή που το στρατηγικό σχέδιο των ρώσων σοσιαλμπεριαλιστών για τη στρατιωτική κατάκτηση της Ευρώπης βρίσκεται ήδη στην αρχική φάση της υλοποίησης (Ουκρανία), η διάσπαση της ευρωπαϊκής συνομοσπονδίας ή των επιμέρους κρατών που την αποτελούν δεν μπορούν παρά κύρια να αδυνατούν τις άμυνες της απέναντι στον επιθετιστή.

Μάλιστα αυτές οι άμυνες θα μειωθούν ακόμα περισσότερο αν η Ισπανία εμποδιστεί με τη βία την καταλανική ανεξαρτησία, οπότε όχι μόνο θα διασπαστεί για τα καλά η πολυεθνική Ισπανία, αλλά θα διασπαστεί και η ΕΕ που δεν μπορεί να υπάρχει αν δεν στηρίζεται στο δημοκρατισμό στις εσωτερικές διεθνικές και διακρατικές της σχέσεις. Γι αυτό ακριβώς το λόγο αυτό που ενδιαφέρει τη Ρωσία δεν είναι η ανεξαρτητοποίηση της Καταλωνίας, αλλά μία κατάσταση ούτε ανεξαρτησία, ούτε ενότητα, όπου μια όλο και πιο εθνικιστική Καταλωνία θα είναι σε ακήρυχτο πόλεμο με την υπόλοιπη Ισπανία και θα καταπιέζει τους ενωτικούς πολίτες της, ενώ ταυτόχρονα η Ισπανία όλο και περισσότερο θα βγάζει από μέσα της τον ως χθες σε άμυνα φασισμό της και θα είναι σε ακήρυκτο πόλεμο όχι μόνο με τους Καταλανούς αλλά με όλα τα έθνη και εθνότητες που την αποτελούν. Μια τέτοια ιδανική κατάσταση για τη ρώσικη διπλωματία θα είναι ένας μεταστατικός καρκίνος στα σωθικά της ΕΕ και της ΕΖ.

Γι αυτό το λόγο επιμένουμε στο ότι δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα για λύση στο καταλανικό πρόβλημα έξω από την αναγνώριση του δικαιώματος της καταλανικής αυτοδιάθεσης από την Ισπανία. Μόνο μετά από αυτήν την αναγνώριση θα έχει νόημα η προσπάθεια των ενωτικών Καταλανών να πείσουν τους συμπολίτες τους να μην επιδιώξουν την εφαρμογή αυτού του δικαιώματος όσο η Ισπανία καταφέρει να μείνει δημοκρατική. Είναι όπως σε ένα παντρεμένο ζευγάρι που περνάει κρίση. Όσο το κάθε μέρος έχει το δικαίωμα να χωρίσει υπάρχει μια ελπίδα για τη συνέχιση του γάμου, αν όμως ένα μέρος αφαιρέσει αυτό το δικαίωμα από το άλλο, τότε το μίσος θα αφανήσει κάθε υπόλειμμα αγάπης και ο χωρισμός θα είναι αναπόφευκτος και δριμύς.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες ο διεθνής προωθητής των χωρισμών και των κρατικών και εθνικών διαζυγίων, η πούτινική Ρωσία έχει συμφέρον πρώτο η Ισπανία να μην δώσει δικαίωμα αυτοδιάθεσης και δεύτερον η Καταλωνία να επιδιώκει τον αποχωρισμό έτσι κι αλλιώς. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι ανοιχτοί φίλοι του νεοχιτλερικού άξονα, Μαδούρο, Άσανζ, Σνόουντεν κτλ. υποστηρίζουν ανεπιφύλακτα και συμμετέχουν στην εκστρατεία για τον αποχωρισμό της Καταλωνίας, όπως υποστηρίζουν τον αποχωρισμό και όλα τα πιο ρωσόφιλα «αριστερά» ρεύματα μέσα σε κάθε χώρα (εδώ η ΛΑΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ), ούτε είναι επίσης τυχαίο ότι επικεφαλής αυτής της εκστρατείας μέσα στην Καταλωνία είναι σήμερα το ρωσόφιλο αντιευρωπαϊκό κόμμα με την επωνυμία CUP (Υποψηφιότητα λαϊκής ενότητας). Με 10 βουλευτές στηρίζει την ασταθή κυβερνητική πλειοψηφία στη Βαρκελώνη και ελέγχει την πολιτική της γραμμή. Είναι γεγονός ότι η αναρρίχηση του Πουτζδεμόν στην προεδρία της Ζεναραλιτάτ οφείλεται στο ότι αυτό το κόμμα αρνήθηκε να υποστηρίξει τον προκάτοχό του Αρτούρο Μας – επίσης εθνικιστή αλλά όχι το ίδιο αποφασισμένο όσο ο Πουτζδεμόν για έναν ατέλειωτο πόλεμο φθοράς με τη Μαδρίτη – για μια επόμενη

θητεία (βλ. Financial Times, 5/10).

Από την άλλη μεριά η επίσημη Ρωσία δεν παύει να επαναλαμβάνει ότι η Καταλωνία είναι αναπόσπαστο κομμάτι της Ισπανίας και ότι το καταλανικό είναι εσωτερικό πρόβλημα της Ισπανίας και έτσι να ενθαρρύνει την ισπανική αντίδραση στη στέρηση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης για την Καταλωνία. Όλοι οι φασίστες της Ευρώπης συντάσσονται με αυτή τη θέση (αποφασιστικά η ναζιστική «Χρυσή Αυγή» και όπως θα δούμε παρακάτω πιο πονηρά το ψευτοΚΚΕ που παίζει με τον ελληνικό εθνικισμό αλλά παριστάνει το διεθνιστικό). **Βλέπουμε δηλαδή εδώ ότι το κέντρο του παγκόσμιου φασισμού και του πολέμου παίζει και στους δύο πόλους της αντίθεσης και την παροξύνει.**

Οι διεθνιστές πρέπει να κάνουν το αντίθετο από αυτό που κάνει το παγκόσμιο κέντρο του φασισμού: Πρέπει από τη μια, και κύρια, να καλούν την Ισπανία να αναγνωρίζει το δικαίωμα του αποχωρισμού στην Καταλωνία και από την άλλη να καλούν το λαό της Καταλωνίας να μην ασκήσει αυτό το δικαίωμα. Αν παρόλα αυτά ο καταλανικός λαός αποδείξει ότι η πλειοψηφία του θέλει την ανεξαρτησία (και ως τώρα λίγο πριν τη διάλυση της καταλανικής κυβέρνησης από την Ισπανία δεν το έχει αποδείξει χωρίς αμφιβολία), και η Ισπανία επιμένει να μην σέβεται αυτή τη θέληση, τότε όλο το βάρος πρέπει να πέσει στην καταγγελία του ισπανικού εθνικισμού. Ήδη στην πρώτη ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ για το καταλανικό ρίξαμε το κύριο βάρος μας στην απαίτησή μας από την Ισπανία να αναγνωρίσει το δικαίωμα της Καταλωνίας στην αυτοδιάθεση.

Δεν πρέπει ωστόσο να ξεχνάμε ότι όλα τα επί μέρους ζητήματα της δημοκρατίας πρέπει να κρίνονται από την άποψη των συνολικών συμφερόντων της δημοκρατίας οπότε και από την άποψη των συνολικών συμφερόντων των λαών.

Ο Λένιν μας διδάσκει ότι και η αυτοδιάθεση των εθνών δεν είναι μια απόλυτη αρχή. Όπως γράφει: «Οι διάφορες διεκδικήσεις της δημοκρατίας, μαζί και η αυτοδιάθεση, δεν είναι κάτι το απόλυτο, αλλά ένα μέρος του πανδημοκρατικού (σήμερα: πανσοσιαλιστικού) παγκόσμιου κινήματος. Μπορεί σε ορισμένες συγκεκριμένες περιπτώσεις το μέρος να έρχεται σε αντίθεση με το όλο και τότε πρέπει να απορρίπτεται. Μπορεί σε κάποια χώρα το δημοκρατικό κίνημα να είναι απλώς όργανο των κληρικών ή χρηματιστικών-μοναρχικών ραδιοεργασιών των άλλων χωρών· τότε εμείς δεν πρέπει να υποστηρίξουμε αυτό το δοσμένο, συγκεκριμένο κίνημα, θα ήταν όμως γελοίο να πετάξουμε γι' αυτό το λόγο το σύνθημα της δημοκρατίας από το πρόγραμμα της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας» (Απαντα, τ. 22, σελ. 351).

Γι αυτό το λόγο η ΟΑΚΚΕ ενώ υποστηρίζει το δικαίωμα του αποχωρισμού της Καταλωνίας από την Ισπανία από θέση αρχής και γι αυτό καταγγέλλει αποφασιστικά την άρνηση του ισπανικού κράτους να αναγνωρίσει αυτό το δικαίωμα και μάλιστα με τη βία, από την άλλη

εξετάζοντας τα συμφέροντα του παγκόσμιου πανδημοκρατικού κινήματος, δεν υποστηρίζει ως τώρα το συγκεκριμένο καταλανικό κίνημα απόσχισης, δηλαδή δεν αποδέχεται τους λόγους για τους οποίους θέλησε να ασκήσει τώρα και στις δοσμένες παγκόσμιες και εσωτερικές πολιτικές συνθήκες αυτό το δικαίωμα. Αν όμως η Ισπανία κλιμακώσει την αντιαποσχιστική βία τότε και οι λόγοι για αυτή την απόσχιση θα έχουν ισχυροποιηθεί, οπότε αν στο μεταξύ και το καταλανικό κίνημα του αποχωρισμού δεν έχει τερατοποιηθεί ακολουθώντας πολιτική τρομοκρατίας και καταπίεσης του ενωτικού στοιχείου της χώρας και πολιτικής διάσπασης της Ευρώπης τότε ενδεχόμενα θα πρέπει να υποστηριχθεί, αλλά πάντα με την καταδίκη των σημερινών ηγετών του γιατί χωρίς λόγο ξύπνησαν το φασισμό στην Ισπανία και τη φαινο-«κόκκινη» αντίδραση στην Καταλωνία οδηγώντας έτσι την Ενωμένη Ευρώπη στην πιθανά μεγαλύτερη ως τα τώρα εσωτερική κρίση της.

Η βία της Μαδρίτης είναι ο κύριος παράγοντας της ενίσχυσης του «φασιστικού διπλόου»

Όμως όσο σκοτεινά και αν είναι σήμερα τα κίνητρα εκείνων που το επικαλούνται και όσο και αντιδραστικό αν είναι το κίνημα της απόσχισης στην ηγεσία του, αν το δικαίωμα αυτοδιάθεσης αμφισβητηθεί με τη βία, κι αυτό ήδη έχει ξεκινήσει, τότε το ρήγμα ανάμεσα στους δυο λαούς θα γίνει βαθύτερο και οι εθνοσοβινιστές και οι φασίστες θα δυναμώσουν και στις δύο πλευρές του ρήγματος αλληλοτροφοδοτούμενοι.

Είναι χαρακτηριστικό πως η βίαιη καταστολή της ισπανικής αστυνομίας εξαργύωσε τον καταλανικό λαό, ενισχύοντας έτσι τις πολιτικές δυνάμεις στην Καταλωνία που δουλεύουν για την απόσχιση (CUP, ANC, Omnium Cultural). Οι ευρωσκεπτικιστικές τάσεις αναμένεται να ενισχυθούν εκεί, ιδιαίτερα μετά και την αντίδραση της ΕΕ κατά του δικαιώματος του αποχωρισμού. Η Κομισιόν μάλιστα έπαιξε και το διπλό παιχνίδι, όταν ο ρωσόφιλος Γιουνκέρ έκανε από τη μια λόγο για την ανάγκη τήρησης της συνταγματικής τάξης, μην αναγνωρίζοντας δηλ. τη νομιμότητα του δημοψηφισματος, ενώ από την άλλη ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα του Πουτζδεμόν να μεσολαβήσει η ΕΕ για την επίλυση της σύγκρουσης, λέγοντας ότι για μια μεσολάβηση χρειάζεται και η άλλη πλευρά να συμφωνήσει, που σημαίνει ότι θεωρεί τον Ραχόι υπεύθυνο γιατί δεν αρχίζουν οι διαπραγματεύσεις και η μεσολάβηση της ΕΕ.

Στην υπόλοιπη Ισπανία ήδη αναβιώνει πια όλο και πιο έντονα το πνεύμα του φρανκισμού. Δείγμα αυτής της τάσης είναι η επανεμφάνιση της εθνικής σημαίας στους ισπανικούς δρόμους, κάτι που ως πρόσφατα θεωρούνταν συνώνυμο φασιστικής αντίληψης. Πρώτοι οι νοσταλγοί του Φράνκο αναθάρρησαν και διαδήλωσαν στο κέντρο της Μαδρίτης στις 1/10, φωνάζοντας υπέρ της εθνικής ενότητας και χαϊρευόμενα ναζιστικά. Τη συγκέντρωση οργάνωσε το φασιστικό DENAES (Αμυ-

να του Ισπανικού Έθνους) παίρνοντας την ηγεμονία στους δρόμους απ' τον Ραχόι (βλ. Independent, 1/10). Το ίδιο το κυβερνητικό Λαϊκό κόμμα κινήθηκε δεξιάτερα απ' ό,τι συνήθως με τον εκπρόσωπο επικοινωνίας του, Πάμπλο Κασάδο, να απειλεί όποιον θα ανακήρυττε την ανεξαρτησία της Καταλωνίας με το ότι «θα μπορούσε να καταλήξει όπως εκείνος που το έκανε πριν από 83 χρόνια», δηλ. όπως ο δολοφονημένος από το Φράνκο ήρωας καταλανός ηγέτης Κομπάνους (Capital, 9/10). Η όψιμη υπερδεξιά στροφή της ισπανικής ηγεσίας έδειξε πόσο εύθραυστος είναι ο αστικός δημοκρατισμός στην Ισπανία, πόσο πολλούς ιδεολογικούς και πολιτικούς δεσμούς έχει ακόμα με τον φρανκισμό, δηλαδή πόσο δηλητηριασμένη είναι η αστική τάξη απ' την εθνικιστική αρρώστια, που δίνει την ευκαιρία σε φαιούς και «κόκκινους» φασίστες (Podemos κτλ.) να πλασάρονται για πατριώτες και για δημοκράτες και στους ρώσους διαμελιστές της Ουκρανίας να κάνουν συγκρίσεις με τις δικές τους μαζικές σφαγές. Αν η ισπανική κυβέρνηση δεν είχε τέτοια βαρεία κληρονομιά θα λειτουργούσε όπως η Τσεχία που αποδέχτηκε τον επίσης πολιτικά αντιδραστικό (υποκινημένο από τη Ρωσία) αποχωρισμό της Σλοβακίας το '93, ή όπως το Ενωμένο Βασίλειο που επέτρεψε το δημοψήφισμα στη Σκωτία και πάλεψε για τη νίκη της ενότητας, την οποία και πέτυχε. Όμως στην Ισπανία η μετάβαση απ' το φασισμό στη δημοκρατία δεν έγινε μέσα από ένα απ' τα κάτω λαϊκό κίνημα όσο έγινε σαν μια κίνηση αλλαγής στην κορυφή. Δεν υπήρχε, λοιπόν, εδώ τη στιγμή της πτώσης του φασισμού ένα πραγματικό λαϊκό δημοκρατικό (μη διαβρωμένο από το σοσιαλμπεριαλισμό) κίνημα που να είναι μάλιστα τόσο ισχυρό ώστε να πιέσει για την εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού από τα υπολείμματα του καθεστώτος Φράνκο. Έτσι εξηγούνται οι σημερινές αταρχικές αντιδράσεις της Μαδρίτης.

Στην πραγματικότητα η κατασταλτική τακτική της ισπανικής κυβέρνησης οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια και τις δύο πλευρές στην αγκαλιά της Μόσχας. Το Κρεμλίνο ειδικεύεται όπως έχουμε πει στην κατασκευή διπλών που λειτουργούν σαν εργαλεία εισοδισμού και τελικά υποταγής των δύο αντιθέτων πόλων στο άρμα του σοσιαλμπεριαλισμού. Γι' αυτό το Κρεμλίνο επιδεικνύει εδώ μία διπρόσωπη, διπλά αντιδραστική στάση:

Επίσημα παίρνει το μέρος του Ραχόι υποστηρίζει δηλ. την πιο ανοιχτή βία, κάνοντας λόγο για εσωτερικό ζήτημα της Ισπανίας (ένα βήμα πιο κέντρο από τη στάση της ΕΕ) απ' την άλλη υπογειώς υποκινεί τον αποχωρισμό. Έτσι καταφέρνει να πάρει τα εύσημα της ισπανικής πρεσβείας στη Μόσχα που δηλώνει ότι: «Ευχαριστούμε το ΥΠΕΞ της Ρωσίας για τη στάση του αναφορικά με το παράνομο δημοψήφισμα» όταν μόλις λίγες μέρες νωρίτερα η El Pais σε πρωτοσέλιδο της είχε καταγγείλει τη ρωσική ανάμιξη στο ίδιο ζήτημα. Ταυτόχρονα όμως δια στόματος Κ. Κόσατσεφ, που είναι

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 9

ο πρόεδρος της επιτροπής εξωτερικών υποθέσεων του συμβουλίου της ρωσικής ομοσπονδίας, το Κρεμλίνο αναίρεσε με έναν κεντρίστικο τρόπο την παραπάνω δική του θέση αναφερόμενο τάχα φιλοσοφικά στη σύγκρουση δύο θεμελιωδών αρχών, της εδαφικής ακεραιότητας και του δικαιώματος αυτοδιάθεσης, και προσθέτοντας ενώ έκλεινε το μάτι στους Καταλανούς ότι η Μαδρίτη «με τους Καταλανούς πρέπει να συνδιαλέγεται και να μην τους θεωρεί αποσχιστές» (CNN Greece, 2/10).

Αυτή η διπλή στάση του Κρεμλίνου αντιστοιχεί στη γραμμή της παρατεταμένης διαπραγματεύσεως, που προαναφέραμε, ανάμεσα στη Μαδρίτη και τη Βαρκελώνη υπό την αιγίδα των φιλικών προς τη Ρωσία δυνάμεων της Ευρώπης (πχ Γιουνκέρ, Μέρκελ κλπ), μέσω της οποίας τα δύο μέρη θα απορροφούνταν σταδιακά από το διαμεσολαβητή. Έτσι εξηγείται η «κωλοτούμπω» του Πουτζδεμόν που κήρυξε μεν τυπικά την ανεξαρτησία, αλλά την πάγωσε αμέσως μετά για να ζητήσει διαπραγματεύσεις με τη Μαδρίτη επιμένοντας πάντα σε μεσολάβηση της Ευρώπης. Αυτή η γραμμή του Πουτζδεμόν για διαπραγματεύσεις με τη Μαδρίτη από την ώρα που η καταλανική Βουλή με δική του πρόταση αποφάσισε ότι η ανεξαρτησία είναι δεδομένη και εφαρμόσιμη ανά πάσα στιγμή, σημαίνει μόνο μια διαρκώς επαπειλούμενη ανεξαρτησία σαν εκβιασμός στη Μαδρίτη για απόσπαση καλύτερων θέσεων της Βαρκελώνης εν όψει αυτής της ανεξαρτησίας. Γι αυτό λογικά η Ισπανία δεν δέχεται πρόταση για διαπραγματεύσεις, δηλαδή για νέες παραχωρήσεις στην Καταλονία στο σημερινό καθεστώς της αυτονομίας, χωρίς απώθηση της απειλής για ανεξαρτησία. Ο Πουτζδεμόν θα ήταν συνεπής στην απόφαση για ανεξαρτησία, ακόμα και αν δεν την κήρυττε αμέσως (γιατί πραγματικά δεν είναι έτοιμη η Καταλονία οικονομικά και στρατιωτικά), αν ετοιμαζόταν γι αυτήν απαιτώντας σε όλο αυτό το διάστημα από τη Μαδρίτη και την Υδρόγειο μόνο ένα πράγμα: το δικαίωμα του αποχωρισμού. Το να ζητάει όμως διαπραγματεύσεις για περισσότερες παραχωρήσεις εντός καθεστώτος αυτονομίας είναι μόνο για να παγιώνει τη στρατηγική: ούτε ανεξαρτησία-ούτε ενότητα, ούτε ειρήνη-ούτε πόλεμος η οποία σκοτώνει και την Ισπανία και την Καταλονία και την Ευρώπη. Ο Πουτζδεμόν δείχνει πολύ πιο βρώμικος, πολύ πιο «διεθνής» και πολύ πιο μελετημένος οππορτουμιστής από έναν συνηθισμένο εθνικιστή πράγμα που εξηγεί γιατί τόσο πολύ απαιτούσε το PUC να ανεβεί αυτός στην εξουσία διάσχοντας τον πιο καταλανό αστό Αρτούρο Μας.

Καταλαβαίνει κανείς ότι αν σε αυτό το αρρωστημένο δίπολο εμπλακεί πιο δραστήρια η ήδη μπλεγμένη ΕΕ δε μπορεί παρά να γίνεται όλο και πιο αδύναμη διπλωματικά και να απογοητεύει και τις δύο πλευρές της σύγκρουσης, ιδιαίτερα αν η Μαδρίτη χρησιμοποιή-

σει βία σε μεγαλύτερη κλίμακα. Αν λοιπόν δεν υπάρξει αντίσταση στον διπλό εκφασισμό, αρχίζοντας από τον ισπανικό, στο τέλος του δρόμου οι ισπανοί και καταλανοί εθνικιστές θα πειστούν οι πρώτοι για το ότι τη χώρα τους τη διαμελίζουν «οι ευρωπαίοι τραπεζίτες» ενώ οι δεύτεροι θα αρχίζουν να πιστεύουν την προπαγάνδα των ρωσόφιλων ότι ΕΕ σημαίνει επιστροφή στο φρανκισμό. Και οι μεν και οι δε είναι υποψήφιοι για να γίνουν τμήμα του παγκόσμιου άξονα του πολέμου και του φασισμού που καθοδηγείται από τη Ρωσία των νέων τσάρων. Να γιατί υπάρχει οργανωμένη διαφοροποίηση και κατανομή ρόλων μέσα στους κόλπους του ρωσοκινεζικού άξονα σε σχέση με την υποστηρίξη ή όχι του καταλανικού αποχωρισμού. Μόσχα, Βελιγράδι, Αθήνα και άλλες βασικές ρωσόδουλες κυβερνήσεις παίζουν εδώ το ρόλο ενίσχυσης των φασιστικών ανακλαστικών της ισπανικής πολιτικής ηγεσίας, ενώ το «ριζοσπαστικό» σοσιαλφασιστικό καθεστώς Μαδούρο και οι σοσιαλφασιστές «ριζοσπάστες» φίλοι του σε όλο τον κόσμο έρχονται να αγκαλιάσουν με πάθος τον θιγμένο καταλανικό εθνικισμό.

Η στάση του σοσιαλφασισμού και η επαναστατική προλεταριακή στάση

Από όλα αυτά προκύπτει η βρώμικη, φαινομενικά διφορούμενη γραμμή του ψευτοΚΚΕ, του συμπαγούς αυτού πρακτορείου του Κρεμλίνου στη χώρα μας που θέλει να παρουσιάζεται στους αφελείς ή τους ακαταπόπιστους σα συνεχιστής των επαναστατικών παραδόσεων της 3^{ης} διεθνούς ενώ είναι ότι πιο δεξιό υπάρχει με την εξαίρεση της ΧΑ, αν και σίγουρα είναι ότι το πιο διπρόσωπο. Η στάση του ψευτοΚΚΕ στην πραγματικότητα στην κύρια πλευρά στρέφεται ενάντια στο δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση. Η συνηθισμένη για όλα τα δημοκρατικά ζητήματα ψευτοταξικιστική παραπλανητική γραμμή του, αφού καταδικάσει την καταστολή του Ραχόι σημειώνοντας ότι αυτή «οξύνει εθνικιστικές και διχαστικές λογικές κι απ' τις δυο πλευρές, ενώ τροφοδοτεί τους ενδο-αστικούς ανταγωνισμούς στην Ισπανία, που είναι ξένοι προς τα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα», συνεχίζει λέγοντας: «Άλλωστε και η απόφαση της καταλανικής κυβέρνησης για την προκήρυξη δημοψηφίσματος δεν έχει στόχο να επιλύσει τα προβλήματα του λαού της Καταλονίας και να υπερηγήσει τα συμφέροντά του, ανεξάρτητα απ' την όποια αποδοχή που μπορεί να έχει αυτή η απόφαση σε πλατιά λαϊκά στρώματα. Υπηρετεί τμήματα του κεφαλαίου (...).» Και συνεχίζει: «Τέτοιες ενέργειες, που θέτουν ζήτημα αλλαγής συνόρων, ανοίγουν επικίνδυνους δρόμους και συγκαλύπτουν το αντικειμενικό γεγονός ότι η αντίθεση κεφαλαίου – εργασίας οξύνεται ακόμη περισσότερο σε όλες τις χώρες. Οι ταξικές αντιθέσεις, η ταξική εκμετάλλευση και καταπίεση όχι μόνο θα παραμείνουν, αλλά και θα ενταθούν, είτε πρόκειται για μια Ισπανία με τη σημερινή της μορφή

είτε για μια πιο αυτόνομη ή και ανεξάρτητη Καταλονία, όσο μένει στο απυρόβλητο η εξουσία του κεφαλαίου (...).»

Με αυτή του τη γενική του τοποθέτηση «εναντίον της αλλαγής συνόρων» το κόμμα αυτό έρχεται σε σύμπλευση κυρίως με τον εθνικισμό του κάθε κυρίαρχου και καταπιεστικού έθνους, δηλαδή σε αντίθεση με το λενινισμό, ενώ ουσιαστικά και ξεκάθαρα αδιαφορεί για το δημοκρατικό δικαίωμα του καταλανικού έθνους στην αυτοδιάθεση, κρυπτόμενο πίσω από την λάθος γραμμή της Λούξεμπουργκ στο ζήτημα του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των εθνών.

Ο Λένιν κατακεραυνώνει αυτό το λάθος της Ρ. Λούξεμπουργκ, - η οποία ήταν μεγάλη επαναστάτρια εντελώς αντίθετα με τους πράκτορες του Περισσού – το οποίο δίνει σε βρώμικα κόμματα σαν το ψευτοΚΚΕ ένα άλλοθι για να εμφανιστούν σαν κάπως επαναστατικά όταν χαρακτηρίζουν την υπεράσπιση του δικαιώματος αποχωρισμού των εθνών σαν παραχώρηση στους κεφαλαιοκράτες του αποχωριζόμενου έθνους. Στο έργο του «Για το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εθνών» ο Λένιν αναφέρει την απόσπαση της Νορβηγίας από τη Σουηδία του 1905 σαν πρότυπο για την επίλυση τέτοιου είδους συγκρούσεων. «Δεν χωράει η παραμικρότερη αμφιβολία ότι η σουηδική σοσιαλδημοκρατία θα πρόδινε την υπόθεση του σοσιαλισμού και την υπόθεση της δημοκρατίας, αν δεν πάλευε μ' όλες τις δυνάμεις της ενάντια στην πολιτική και την ιδεολογία και των τσιφλικάδων και των Κοκόσκιν, αν δεν υπεράσπιζε εκτός από την ισοτιμία των εθνών γενικά (που την αναγνωρίζουν και οι Κοκόσκιν) και το δικαίωμα των εθνών για αυτοδιάθεση, την ελευθερία αποχωρισμού της Νορβηγίας.

Η στενή συμμαχία των νορβηγών και των σουηδών εργατών, η πλήρης συντροφική ταξική τους αλληλεγγύη κέρδισε από το γεγονός ότι οι σουηδοί εργάτες αναγνώρισαν το δικαίωμα αποχωρισμού των νορβηγών. Γιατί οι νορβηγοί εργάτες πείστηκαν ότι οι σουηδοί εργάτες δεν έχουν μολυνθεί απ' το σουηδικό εθνικισμό, ότι βάζουν πιο ψηλά από τα πρόνομα της σουηδικής αστικής τάξης και αριστοκρατίας την αδελφότητα με τους νορβηγούς προλετάρους. Το σπάσιμο των δεσμών που είχαν επιβάλει στη Νορβηγία οι ευρωπαίοι μονάρχες και οι σουηδοί αριστοκράτες δυνάμωσε τους δεσμούς ανάμεσα στους νορβηγούς και στους σουηδούς εργάτες. Οι σουηδοί εργάτες απόδειξαν ότι μέσα απ' όλες τις περιπέτειες της αστικής πολιτικής – πάνω στο έδαφος των αστικών σχέσεων είναι πέρα για πέρα ενδεχόμενη μια αναβίωση της βίαιης καθυπόταξης των νορβηγών από τους σουηδούς! – θα μπορούσαν να διατηρήσουν και να υπερασπίσουν την πλήρη ισοτιμία και την ταξική αλληλεγγύη των εργατών των δυο εθνών στον αγώνα και ενάντια στη σουηδική και ενάντια στη νορβηγική αστική τάξη».

Οι κομμουνιστές πρέπει να παλεύουν για την καταπολέμηση του εθνικισμού και μέσα στο δικό τους

καταπιεζόμενο έθνος. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι οι προλετάριοι του καταπιεσμένου έθνους θα πρέπει να υποταχθούν στον εθνικό καταπιεστή. Στην περίπτωση μας η αλληλεγγύη των ισπανών εργατών απέναντι στους καταλανούς αδελφούς τους εκφράζεται με την αναγνώριση της ανάγκης για δημοκρατική ενότητα της Ισπανίας και ταυτόχρονα στην αναγνώριση με ακόμα μεγαλύτερη έμφαση του δικαιώματος αποχωρισμού της Καταλονίας, ιδιαίτερα στο βαθμό που εντείνεται η βία της ισπανικής κυβέρνησης ενάντια στον καταλανικό λαό. Αναλόγως η ταξική αλληλεγγύη των καταλανών εργατών απέναντι στα ισπανικά αδέρφια τους εκφράζεται επίσης στην αναγνώριση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης και ταυτόχρονα με ακόμα μεγαλύτερη έμφαση της ανάγκης για δημοκρατική ενότητα της χώρας. Μια τέτοια έμφαση θα ήταν αντιδραστική μόνο στην περίπτωση που το καταπιεζόμενο έθνος αντιμετώπιζε μία πολιτική φασιστικής-αποικιοκρατικής βίας (π.χ. Τσετσενία, Θιβέτ).

Αντίθετα, με τη στάση τους, το ψευτοΚΚΕ και το ισπανικό αδελφό του κόμμα κάνουν ό,τι μπορούν για να σπάσουν τους δεσμούς των καστιλιανών και καταλανών εργατών και έτσι να υπονομεύσουν τον αγώνα του ισπανικού λαού, και κατ' επέκταση τον κοινό αγώνα των λαών της Ευρώπης, ενάντια στη ρωσική νεοχιλιερική επέλαση. Τοποθετημένα σε ηγεμονική θέση πάνω στο κέντρο της αντιπαράθεσης, τα εργαλεία αυτά της ΚΓΒ κάνουν από τη μια μεριά άνοιγμα στον εθνικισμό του κυρίαρχου έθνους, αδιαφορώντας για τις διαθέσεις των λαών και για τις δημοκρατικές αρχές, ενώ από την άλλη κάνουν πως δεν εναντιώνονται ανοιχτά στους καταλανούς εργάτες καθώς δίνουν την έμφαση όχι στο εθνικό αλλά τάχα στο ταξικό ζήτημα. Από τη μια κοιτάζουν ανοιχτά προς το στρατόπεδο της ψευτο-εθνικής ενότητας που ηγεμονεύεται εδώ από τη ναζιστική ΧΑ και εκεί από το ισπανικό DENAES, κι απ' την άλλη ρίχνουν κλεφτές ματιές προς το στρατόπεδο του καταλανικού διασπαστισμού που εκπροσωπείται εδώ από τους ANΤΑΡΣΥΑ-ΛΑΕ και το καταλανικό CUP. Για να εκφράσει καλύτερα αυτή τη διπλή στάση το ισπανικό ψεύτικο ΚΚ διασπάστηκε τον Απρίλη, με επέμβαση μάλιστα του ψευτοΚΚΕ. Η νέα φιλο-ψευτοΚΚΕ ηγεσία (Αστόρ Γκαρθία) έχει τη γραμμή της ενιαίας Ισπανίας, ενώ η παλιά (Καρμέλο Σουάρεθ), που συνέχισε με ίδιο όνομα, δέχεται μεταξί άλλων ζητημάτων στο εθνικό την αρχή του πολυεθνικού κράτους και της αυτοδιάθεσης (<http://insurgente.org/carmelo-suarez-pcpe-ante-la-division-interna-nunca-se-ha-visto-en-el-comunismo-espanol-una-actuacion-tan-sucia-y-mezquina-una-traicion-tan-miserable/>).

Η άλλη πλευρά (CUP, και στην Ελλάδα ANΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ, κτλ.) με τη σειρά της επενδύει στην ενίσχυση του καταλανικού εθνικισμού για να μπει επικεφαλής του στην πορεία κατάργησης του αστικού δημοκρατισμού τόσο στην Καταλονία όσο

και ευρύτερα στην Ισπανία. Αυτοί κάνουν πως δε βλέπουν τη σημασία που έχουν οι μεγάλες δημοκρατικές κρατικές ενώσεις για τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα του προλεταριάτου. Και γι' αυτούς το δικαίωμα αυτοδιάθεσης δεν έχει καμία δημοκρατική σημασία. Είναι απλά ένα πρόσχημα για να επιτεθούν στην αστική δημοκρατία από την πλευρά του φασισμού. Το μήνυμα που παίρνει κανείς διαβάζοντας το κάλεσμα σε συγκέντρωση της ANΤΑΡΣΥΑ, μετά την κατασταλτική επίθεση του Ραχόι, είναι το κάτω «Η αστική δημοκρατία, σε όλη της την υποκρισία και την παρακμή» και η ΕΕ που της κάνει πλάτες, ζήτη οι σοσιαλφασιστικές και εθνικιστικές δυνάμεις της Καταλονίας. Στο ίδιο μήκος κύματος η ΛΑΕ που σημειώνει ότι οι εξελίξεις «δείχνουν τη βαθιά χρεοκοπία της ευρωζώνης και της ΕΕ και καθιστούν πιο επιτακτική ανάγκη μια δημοκρατική ανατροπή στην χώρα μας με μια Ελλάδα κυρίαρχη, ανεξάρτητη και πραγματικά δημοκρατική χωρίς την κηδεμονία Βερολίνου και Βρυξελλών». Οι ρωσόφιλοι τροτσκιστές του ANΤΑΡΣΥΑ και κυρίως οι ανοιχτοί πουτινόφιλοι της ΛΑΕ τάσσονται υπέρ της αυτοδιάθεσης ακριβώς επειδή η συγκεκριμένη εξυπηρετεί πολιτικά το στόχο της διάσπασης της Ευρώπης και της ενίσχυσης της χιλιερικής Ρωσίας και όχι από διεθνιστική διάθεση.

Σε κόντρα με τη γραμμή του σοσιαλφασισμού η ζωντανή πραγματικότητα απαιτεί τη σωστή διαλεκτική σύνθεση των δύο τάσεων, του δικαιώματος αυτοδιάθεσης και της ενότητας των εθνών μέσα στα πλαίσια ενός δημοκρατικού πολυεθνικού κράτους. Το κρίσιμο βήμα όμως είναι όπως είπαμε η αναγνώριση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης για το καταλανικό έθνος από τη Μαδρίτη. Η μη αναγνώριση του δικαιώματος αυτού αποτελεί τελικά την αχίλλειο πτέρνα για τη φιλευρωπαϊκή αστική τάξη της Ισπανίας και την οδηγεί στην καταστροφή της και τελικά στην απορρόφηση όλης της χώρας από τον νεοχιλιερικό άξονα. Να γιατί στο πρώτο άρθρο ανακοίνωσης της ΟΑΚ-ΚΕ για το ζήτημα (www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/item/876-ενάντια-στον-φασισμό-και-στον-πόλεμο-για-μια-ενομένη-ευρώπη-η-καταλονια-εχει-το-δικαίωμα-του-αποχωρισμου-απο-την-ισπανια-οι-καταλανοι-πρεπει-να-διαλεξουν-την-ενοτητα-της-ισπανιας) γράψαμε ότι «αυτό το δικαίωμα δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανένα, οτιδήποτε και να λείει το ισπανικό ή το καταλανικό σύνταγμα. Εναπόκειται μόνο στους Καταλανούς να αποφασίσουν αν θέλουν ή όχι την συμβίωση με την υπόλοιπη Ισπανία. Δηλαδή ενώ το να θέλεις να εφαρμόζεις σήμερα σαν καταλανός εθνικιστής αυτό το δικαίωμα για την διάσπαση ενός δημοκρατικού κράτους στο οποίο ανήκεις, ιδιαίτερα σε μια στιγμή ανόδου του άξονα του φασισμού και του πολέμου είναι μια πράξη πολιτικά αντιδραστική, από την άλλη το να αρνείσαι και μάλιστα με τη βία το δικαίωμα αυτό στους Καταλανούς σαν ισπανός εθνικιστής, είναι μια πολιτική πράξη ακόμα πιο αντιδραστική, που βοηθάει ακόμα περισσότερο τον άξονα του πολέμου και του φασισμού».

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ : “Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ”

Δημοσιεύουμε παρακάτω το εξαιρετικά διεισδυτικό και αποκαλυπτικό ρεπορτάζ για τον Ασπρόπυργο του ανταποκριτή του διμηνιαίου περιοδικού «1843» του Economist στην Αθήνα, Alexander Clapp που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του περιοδικού με ημερομηνία 1/9/2017. Την ύπαρξη αυτού του ρεπορτάζ την πληροφορηθήκαμε από την εφημερίδα AthensVoice, που από όσο ξέρουμε είναι η μόνη που το ανέφερε, ενώ κανείς δεν το μετέφρασε και καμιά κυβέρνηση, καμιά αντιπολίτευση, καμιά αριστερά, επίσημη ή «επαναστατική» δεν το σχολίασε.

Το μεταφράσαμε ολόκληρο γιατί πρέπει οι αναγνώστες μας να μάθουν από πρώτο χέρι τι συμβαίνει σε μια περιοχή που είναι τόσο κοντά μας και ταυτόχρονα τόσο μακριά μας. Μόλις τώρα καταλάβαμε ότι τα πράγματα για τον Ασπρόπυργο και για τη χώρα ολόκληρη είναι πολύ χειρότερα από όσο νομίζαμε.

Τώρα ξέρουμε ότι ο Ασπρόπυργος δεν είναι τυχαία ο κατ'εξοχήν κέντρο της δολοφονικής δράσης των ναζιστών της «Χρυσής Αυγής» στην Ελλάδα. Από τα συγκλονιστικά στοιχεία του ρεπορτάζ και τα στοιχεία που μας δίνει η πολιτική μας ανάλυση διαπιστώνουμε ότι οι ναζιστές έχουν αναλάβει εκεί στρατηγική αποστολή για λογαριασμό όλου του ρωσόφιλου και φιλοκινέζικου πολιτικού καθεστώτος. Η αποστολή τους είναι να χρησιμοποιήσουν τους μετανάστες από την πρώην ΕΣΣΔ που είναι μαζικά εγκατεστημένοι εκεί για να αποκτήσουν μια μαζική πολιτική βάση που κάποια στοιχεία της τα στρατολογούν και τα στρέφουν ενάντια στους εξίσου πολυάριθμους Ρομά της περιοχής (τους σπρωγμένους από το καθεστώς στη μικροπαραβατικότητα) και κυρίως ενάντια στους ανυπεράσπιστους πακιστανούς εργάτες. Στη συνέχεια όλο αυτό το εύφλεκτο για ρατσιστικές ανηπαλότητες υλικό μπορεί να χρησιμοποιηθεί -και από όσο φαίνεται από το ρεπορτάζ ήδη χρησιμοποιείται - για να γίνει ο Ασπρόπυργος και τελικά όλο το Θριάσιο μια μικρή εγκληματική αποικία που θα δουλεύει σαν βάση του κινέζικου λαθρεμπορίου προς την Ευρώπη.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι ναζιζδες έχουν κάνει κέντρο της πολιτικής τους δουλειάς

και κέντρο των μαζικών τους στρατολογιών και τραμπουκισμών στην Ελλάδα δύο κοντινές πολύ φτωχές περιοχές της Αττικής, το Πέραμα και τον Ασπρόπυργο που έχουν ένα κοινό: το ότι αποτελούν η πρώτη την αποβάθρα φορτοεμφόρτωσης και η δεύτερη τη σιδηροδρομική βάση και τη βάση των αποθηκών μεταφόρτωσης της ΚΟΣΚΟ, δηλαδή την κατάληξη του νέου δρόμου του μεταξίου (onebelt, oneroad), που σημαίνει του δρόμου της διείσδυσης του κινέζικου φασιστικού ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη. Πολύ σωστά ο δημοσιογράφος επισημαίνει το γεγονός ότι η ΚΟΣΚΟ πήρε το λιμάνι του Πειραιά, στο οποίο δεν δέχεται αυστηρούς τελωνειακούς ελέγχους, αφού διώχθηκε από την Νάπολη της Ιταλίας, όπου σε συνεργασία με την Μαφία έκανε λαθρεμπόριο αξίας πολλών δις βαφτίζοντας τα κινέζικα εμπορεύματα ευρωπαϊκά (διάβασε σχετικά το βιβλίο «Γόμορρα» του Saviano Roberto, εκδόσεις Πατάκης, Αθήνα 2013). Τι καλύτερο λοιπόν για την ΚΟΣΚΟ και το κινέζικο κράτος από το να εμπιστευτούν την καθυπόταξη και τρομοκρατία του ελληνικού πληθυσμού στους χρυσαυγίτες μαφιόζους, εγκάθετους του Ντούγκιν και του Πούτιν.

Το αίμα των πακιστανών του Ασπρόπυργου είναι η προειδοποίηση για το αίμα του ελληνικού λαού που πρόκειται να χυθεί αργότερα αν αυτός δεν θεωρήσει τους πακιστανούς μετανάστες δικά του παιδιά που βάζουν πρώτα το σώμα τους μπροστά στον εσωτερικό στρατό κατοχής, στους νέους ταγματασφαλίτες της «Χρυσής Αυγής». Στο Πέραμα και στον Ασπρόπυργο, στον Πειραιά και στην Ελευσίνα κρίνεται το μέλλον της δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας της χώρας μας, αλλά σε ένα βαθμό και το μέλλον της ίδιας της Ευρώπης. Πολύ εύστοχα δίνει ο δημοσιογράφος στο κείμενό του τον τίτλο: «Η Ευρωπαϊκή Καρδιά του Σκότους» (<https://www.1843magazine.com/features/europes-heart-of-darkness>).

Ακολουθεί το δημοσίευμα σε δική μας μετάφραση:

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Μετανάστευση, αφοσίωση στη φυλή, λαθρεμπόριο ναρκωτικών και εθνικισμός – τα προβλήματα μιας ηπείρου αντηχούν μέσα από μια μικρή ελληνική πόλη. Ο Αλεξάντερ Κλαπ ταξιδεύει στον Ασπρόπυργο

Μια νύχτα τον περασμένο Απρίλη ο Κωνσταντίνος Ποτουρίδης εξαφανίστηκε από το σπίτι του στον Ασπρόπυργο, μια βιομηχανική πόλη στην κεντρική Ελλάδα. Δυο βδομάδες αργότερα, ο θεός του Κώστας έλαβε ένα τηλεφώνημα από τους απαγωγείς του. «Είπαν ότι ο ανεπιός μου είναι ακόμα ζωντανός,» εξηγεί ο Κώστας, «αλλά θέλουν 1.500 ευρώ για την επιστροφή του.» Ο Κώστας δεν επικοινωνήσε με τις αρχές. Η μητέρα του είχε σκοτωθεί σε ένα τροχαίο ατύχημα με εγκατάλειψη του θύματος λίγα χρόνια νωρίτερα, αλλά η αστυνομία τον είπε ψεύτη και αρνήθηκε να λάβει υπόψη την υπόθεσή του. «Ποτέ μην εμπιστεύεσαι την αστυνομία στον Ασπρόπυργο,» λέει. «Λένε μέματα για να πάρουν προαγωγή.» Έτσι αργά εκείνη τη νύχτα, βρέθηκε να περιμένει στην άκρη της εθνικής οδού. Ένας άντρας με μαύρο σπορ αμάξι σταμάτησε δίπλα του. Ο Κώστας παράδωσε τα χρήματα και το αμάξι απομακρύνθηκε σβέλτα. Όμως ο Κωνσταντίνος δεν εμφανίστηκε ποτέ. Μια βδομάδα μετά, η αστυνομία τηλεφώνησε στον Κώστα και του είπε ότι ο ανεπιός του είχε βρεθεί – δεμένος με χειροπέδες, τρυπημένος με σφαίρες και αλυσοδεμένος σε ένα σάκο με πέτρες στον πάτο του καναλιού του Μόρνου στους λόφους πάνω από την πόλη. «Ο ανεπιός μου έγινε πολύ επιδεικτικός με τα χρήματά του,» λέει ο Κώστας. «Είχε το μεγαλύτερο σπίτι στο συγκρότημα, έξι ταξί, μοτοσυκλέτες. Ήταν ένας κινούμενος στόχος.»

Αυτή δεν είναι μια ασυνήθιστη ιστορία στον Ασπρόπυργο, όμως ούτε ο Ασπρόπυργος είναι ένα συνηθισμένο μέρος. Είκοσι χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Αθήνας, είναι αποκομμένος από την υπόλοιπη χώρα με θάλασσα απ' τη μια πλευρά και με ένα τόσο βουνών απ' την άλλη. Το ελληνικό κράτος στριμύχνει μέσα σ' αυτή τη βραχώδη πεδιάδα, που απλώνεται σε μήκος 1.000 σταδίων, οπδήποτε είναι υπερβολικά θορυβώδες ή βρόμικο για να μπει στην πρωτεύουσα. Ο Ασπρόπυργος είναι η πατριδα των κυριότερων ελληνικών χαλυβουργείων, κεραμοποιείων, λατομείων, σιλό σιμέντου, εργοστασίων παραγωγής ενέργειας και διυλιστηρίων. «Πουθενά αλλού δεν ήταν δυνατό να βρεις γη τόσο κοντά στην Αθήνα και τόσο φτηνά,» μου λέει ένας τοπικός χασάπης ονόματι Ειρηναίος. «Τώρα αυτά τα βοσκοτόπια φτύνουν χρυσό.» Το κανάλι του Μόρνου είναι ο κυριότερος προμηθευτής νερού της Αθήνας και το μεγαλύτερο φράγμα της Ελλάδας βρίσκεται σε ένα υψίπεδο στα βορειοανατολικά. Αποτελώντας λιγότερο από το 1% της επιφάνειας εδάφους της χώρας, ο Ασπρόπυργος και το περιβάλλον Θριάσιο Πεδίο ευθύνονται για το περίπου 40% της βιομηχανικής παραγωγής της Ελλάδας. «Ο Ασπρόπυργος φτιάχνει, η Ευρώπη παίρνει,» διαβάζουμε σε ένα γκράφιτι γραμμένο τριγύρω απ' την πόλη.

Όμως ο Ασπρόπυργος είναι κάτι περισσό-

τερο από ένα βιομηχανικό κέντρο: είναι μια αποθήκη. Κάθε χρόνο, 3 εκατομμύρια κοντέινερ γεμάτα εμπορεύματα κυκλοφορούν μέσω Ασπρόπυργου χωρίς να αφήνουν κάποιο σημάδι. Ενδύματα που κρέμονται στα παζάρια των Σκοπίων και του Βουκουρεστίου, καρέκλες παραλίας που ανοίγονται στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας, ψυγεία που αγκομαχούν στις κουζίνες των Βαλκανίων – τα περισσότερα έχουν περάσει τις πρώτες τους νύχτες στην ευρωπαϊκή ήπειρο στον Ασπρόπυργο. Σκορπισμένες στην ενδοχώρα είναι πάνω από 3.000 εταιρικές αποθήκες. Αποθηκεύουν το περιεχόμενο σχεδόν όλων των εμπορευματοκιβωτίων που φτάνουν στην Ελλάδα δια θαλάσσης. Το εμπόριο που αντιστοιχεί σε διψήφιο κομμάτι του ελληνικού ΑΕΠ φτάνει από τον κοντινό Πειραιά, το μεγαλύτερο λιμάνι εμπορευματοκιβωτίων στην ανατολική Μεσόγειο, μέσω του παράκτιου δρόμου που είναι γνωστός ως Ιερά Οδός. Στην αρχαιότητα αυτή οδηγούσε τους Αθηναίους κάθε φθινόπωρο στην Ελευσίνα για να επιτελέσουν τις θρησκευτικές τους τελετές. Τώρα η εθνική οδός φέρνει πάνω από 20.000 18τροχα (φορτηγά) για τις αποθήκες του Ασπρόπυργου καθημερινά. Σχεδόν κάθε μεγάλη διεθνής εταιρία ειδών κατανάλωσης, από την EstéeLauder ως την AstraZeneca, λειτουργεί από μία. Τα προϊόντα κάθονται για μέρες, μερικές φορές για βδομάδες, προτού περάσουν στην υπόλοιπη Ελλάδα και στην Ευρώπη πάνω σε διαφορετικά φορτηγά. Μια μεγάλη αναλογία αυτών αργότερα επιστρέφει στον Ασπρόπυργο για να αποσυντεθεί στη χλωματερή του.

Οι αποθήκες είναι στοιχειώδεις τσιμεντένιες κατασκευές, κυρίως στο μέγεθος ενός υπόστεγου αεροσκαφών, και οι περισσότερες προστατεύονται από ένα συνδυασμό συρματοπλέγματος, ιδιωτικής ασφάλειας και αλυσοδεμένων σκύλων. «Ακόμα και οι εγκαταλειμμένες αποθήκες προσελκύουν τους κλέφτες,» μου λέει ο Αντρέας Παπαδάκης, ο διευθυντής μιας αποθήκης που φυλάσσει τα ιατρικά αρχεία της Αθήνας. «Ξηλώνουν και την παραμικρή ίνα καλωδίωσης και σωλήνωσης.» Οι 40 αστυνομικοί του Ασπρόπυργου είναι αριθμητικά πολύ λίγοι για να περιπολούν τις αποθήκες συστηματικά αλλά είναι κοινό μυστικό ότι πολλές αποθήκες περιέχουν περισσότερα από όσα ισχυρίζονται. Κάποιες είναι εγγεγραμμένες σε εταιρίες που δεν υπάρχουν. Άλλες έχουν μυστικούς ανελκυστήρες και υπόγειο. Ένα νεότευκτο εμπόριο ανθρώπων εξαπατά πρόσφυγες από το Αιγαίο, τους κρύβει προσωρινά στον Ασπρόπυργο, και μετά τους σπρώχνει προς την Αδριατική και την Ιταλία. Όπλα συνθίξεται να έρχονται με πλοίο από την Αλβανία ή την Ουκρανία. Χασίς φτάνει από την Κρήτη, ηρωίνη από τα τουρκικά σύνορα, κοκαΐνη σε μέρη του αυτοκινήτου εισηγμένη από τη Νότια

Αμερική. Η επιχείρηση λαθρεμπορίας τσιγάρων – ένα εμπόριο που φέρνει μόνο του 1 δις ευρώ παράνομο κέρδος στην Ελλάδα – είναι μια βιομηχανία στην οποία ειδικεύεται αυτή η πόλη. Μόνο σ' ένα μέρος σαν τον Ασπρόπυργο, όπου η συντριπτική ποσότητα του παγκόσμιου εμπορίου χρησιμοποιείται σαν καμουφλάζ, θα μπορούσαν να ευδοκιμήσουν αυτές οι δραστηριότητες με σχεδόν εταιρική αποδοτικότητα.

Οι άνθρωποι, όπως και τα αγαθά, έχουν έρθει από απομακρυσμένες γωνιές της Ευρώπης και της Ασίας. Η πλειονότητα των 40.000 κατοίκων έφτασαν από απλή ιστορική σύμπτωση, σπρωγμένοι από κλιματικά γεγονότα πάνω στα οποία είχαν μικρό έλεγχο. Πολλοί δε μιλούν ελληνικά. Ακούς μια κακοφωνία αλβανικών, ρωσικών, ελληνικών και ρομάνι διαλέκτων ακατανόητων για τους περισσότερους κατοίκους της Αθήνας στην άλλη πλευρά των βουνών. Καθώς τα πρόσφατα δεινά της Ελλάδας έχουν οδηγήσει σε μια υποτροπή του εθνικισμού, ο Ασπρόπυργος έχει γίνει μάρτυρας της ανόδου εθνικών εντάσεων, που έχουν αποδειχτεί ανεξέλεγκτες από το αποδυναμωμένο κράτος.

Πόλεμοι επικράτησης που ετοιμάστηκαν στη Σοβιετική Ένωση και τα Βαλκάνια ξεχειλίζουν στις γειτονιές του, σε πολλές απ' τις οποίες η αστυνομία αρνείται να μπει. Δολοφονίες βεντέτας και διαμελισμοί σωμάτων είναι συχνό φαινόμενο. Το 2009, ο 74χρονος ολιγάρχης Περικλής Παναγόπουλος απάχθηκε υπό την απειλή όπλου απ' την οικία του στην Αθήνα: βρέθηκε, ύστερα από δυο βδομάδες και με 15 εκ. ευρώ λύτρα, έξω από μια αποθήκη του Ασπρόπυργου. Υπάρχουν οι απαγωγές «τίγρεις», στις οποίες οι Ρομά παίρνουν πακιστανούς μετανάστες ομήρους και αποσπούν λύτρα από τους συγγενείς τους πίσω στην πατριδα. Γεωργιανοί και Κριμαίοι πυροβολούν αστυνομικούς ατιμώρητα. Αλβανικές και βουλγαρικές συμμορίες μεταφέρουν ρομά εκτελεστές από την πόλη για να τρομοκρατούν τις γειτονιές της ανώτερης κοινωνικής τάξης της Αθήνας. Και η αναπτυσσόμενη σύγκρουση ανάμεσα στους Ρομά και τους Ελληνοπόντιους – μετανάστες από την πρώην Σοβιετική Ένωση – έχει δημιουργήσει μια ευκαιρία την οποία η Χρυσή Αυγή, το ελληνικό ακροδεξιό κόμμα, έχει αξιοποιήσει στο έπακρο. «Δεν καταλαβαίνει πολλά κόσμος όλα όσα γίνονται εδώ,» λέει ο Άγγελος Τζιώλας, ο τοπικός αρχηγός της αστυνομίας.

Μέσα σ' αυτό το πλούσιο μίγμα επιχειρούν οι πιο πρόσφατοι νεοεισερχόμενοι της πόλης, οι Κινέζοι. Η China Ocean Shipping Company (COSCO) έχει γερές βλέψεις για τον Ασπρόπυργο. Ελπίζει να κάνει την πόλη το πρωταρχικό της ευρωπαϊκό σημείο διανομής πάνω στη «Μία Ζώνη, Ένας Δρόμος» – το

ενοποιημένο δίκτυο δια του οποίου η Κίνα σχεδιάζει να διασφαλίσει ένα σημαντικό μερίδιο του παγκόσμιου εμπορίου μέσα στις επόμενες δύο δεκαετίες. Οι Κινέζοι έχουν ήδη εξασφαλίσει την πλειοψηφική συμμετοχή στον γειτονικό Πειραιά και βρίσκονται στη διαδικασία μετατροπής του σε ένα καθαρά εμπορικό δίαυλο που θα απορροφά το μεγαλύτερο μέρος της θαλάσσιας κίνησης που εισέρχεται στη Μεσόγειο από την Ασία. Ο Ασπρόπυργος είναι το λιγότερο γνωστό αλλά εξίσου σημαντικό project των Κινέζων στην Ελλάδα. Πάνω σε ένα φιλέτο του Θριάσιου Πεδίου που πρόσφατα συνδέθηκε με ράγες με τις προβλήτες του Πειραιά, οι Κινέζοι σχεδιάζουν να επενδύσουν δεκάδες εκατομμύρια ευρώ στο μεγαλύτερο σιδηροδρομικό κόμβο της νοτιοανατολικής Ευρώπης. Θα μεταφέρουν φορτία στον Ασπρόπυργο με τρένο, κατόπιν στην Πράγα μέσω της νέας σιδηροδρομικής γραμμής, διανέμοντας αγαθά στις χώρες καθοδόν – εάν, δηλ., καταφέρουν να πάρουν το μέρος υπό τον έλεγχό τους.

Ο Κώστας Ποτουρίδης, θεός του δολοφονημένου Κωνσταντίνου, είναι ένας άνεργος μηχανικός με γερακίσιο μελαμψό πρόσωπο και στόμα διακοσμημένο με χρυσά δόντια. Όταν έφτασε στον Ασπρόπυργο στα τέλη του 1989, γνώριζε «λιγότερα από τους τουρίστες» για την Ελλάδα. Οι πρόγονοί του είχαν εγκαταλείψει τις ακτές της στην αρχαιότητα για να αποικήσουν την ακτογραμμή της Μαύρης Θάλασσας. Για γενιές ζούσαν εύπορα στις βόρειες ακτές της Τουρκίας μέχρι την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στο τέλος του πρώτου παγκόσμιου πολέμου. Μη όντας πλέον υπήκοοι της αχανούς πολυεθνικής αυτοκρατορίας, οι γονείς του Κώστα κατευθύνθηκαν έφιπποι στον Καύκασο κι έγιναν υπήκοοι μιας άλλης. Στη Σοβιετική Αμπχαζία, λίγες εκατοντάδες χιλιόμετρα κατά μήκος της ακτής της Μαύρης Θάλασσας, εργάζονταν στις καπνοφυτείες. Ξεριζώθηκαν ξανά λίγο πριν το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο – αυτή τη φορά στο Καζαχστάν – αφού ο Στάλιν στιγμάτισε τους ομοίους τους σαν πεμπποφαλαγγίτες (*). Ο Χρυσός άργότερα τους απαγόρευσε να αφήσουν τη Σοβιετική Ένωση συνολικά. Ο Κώστας μεγάλωσε σε ένα χωριό κοντά στο Ουζμπεκιστάν, ανάμεσα σε ανθρώπους που του φαινόταν σαν «τρέλοι» – τούρκοι αγρότες, μοσχολίτες πεζικάριοι και αρμένιοι έμποροι. Μιλούσε ρωσικά, σπούδασε ηλεκτρολόγος μηχανικός και υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην Εσθονία. Η ζωή του ήταν «τόσο σοβιετική όσο δε μπορείς να φανταστείς».

Όμως ο Κώστας ήταν βαθιά προσαρμωμένος στο τι σημαίνει να είσαι Έλληνας. Γενιές προγόνων του είχαν διατηρήσει τις παραδό-

Οι δυο βασικές συκοφαντίες του σοσιαλφασισμού ενάντια στην ΟΑΚΚΕ

Συνέχεια από τη σελ. 6

το με ιμπεριαλισμό μυαλό του κάθε ψευτοαριστερού δεν μπορεί να μην είναι κανείς με τον έναν ή τον άλλο ιμπεριαλισμό. Γιατί γι αυτόν δεν υπάρχουν λαοί που κινούνται ανεξάρτητα, ούτε κράτη που κινούνται ανεξάρτητα από τον ιμπεριαλισμό και που χρησιμοποιούν τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις στις εθνικές αντιστάσεις τους όπως ο ιμπεριαλισμός χρησιμοποιεί τις μεταξύ τους εθνικές συγκρούσεις. Αυτός είναι και ο λόγος που η ΟΑΚΚΕ παρόλο που είναι αντίθετη στην πολιτική προσέγγισης της Τουρκίας του Ερντογάν προς τη Ρωσία μπορεί να την κατανοήσει σαν απόπειρά της να αντιμετωπίσει την ασφυκτική και άδικη πίεση που δέχεται από σύσσωμο το δυτικό ιμπεριαλισμό.

Βέβαια ειδικά το ψευτοΚΚΕ, ο ηγεμόνας του ρωσόδουλου σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα, ενώ στην πράξη συμπαρατάσσεται πάντα με όλες τις πιο βάρβαρες και επιθετικές κινήσεις της Ρωσίας και των συμμάχων της (πχ στην Ουκρανία, στη Γεωργία, στη Συρία, στη Βοσνία), κρύβεται υποκριτικά πίσω από την τροτσικιστική και αναρχική θέση -που στην ουσία ευνοεί τους φασιστικούς ιμπεριαλισμούς- ότι δεν υπάρχουν κύριοι εχθροί, αλλά ότι όλοι οι ιμπεριαλιστές και όλοι οι καπιταλιστές είναι ίδιοι και πρέπει να ανατραπούν όλοι μαζί απ' ευθείας με την κοινωνική επανάσταση σε κάθε χώρα.

Όμως η ΟΑΚΚΕ δεν κρύβεται πίσω από απάτες. Ανοιχτά διακηρύσσει ότι οι λαοί θα πρέπει να νικήσουν τον ιμπεριαλισμό βήμα-βήμα, αξιοποιώντας τις αντιθέσεις του. Έτσι θα πρέπει να ξεκινήσουν από τους πιο επιθετικούς φασιστικούς ιμπεριαλισμούς, να ενωθούν εναντίον τους μέσα από τα αντιφασιστικά και πατριωτικά μέτωπα και τσακίζοντάς τους να ανοίξουν το δρόμο για να πραγματοποιήσουν τη σοσιαλιστική επανάσταση, συγκρουόμενοι μετωπικά και με τους υπόλοιπους φιλελεύθερους ιμπεριαλιστές με τους οποίους είναι συνήθως σε αντιπαράθεση και στην περίοδο του αντιφασιστικού μέτωπου όσο αυτοί χτυπάνε τους λαούς ή συμπαρατάσσονται με τους φασίστες. Γι αυτό όχι τυχαία και εντελώς αντίθετα με τις συκοφαντίες των κνιτοειδών η ΟΑΚΚΕ όχι μόνο καταδικάσει με ένταση όλες τις εισβολές, κατοχές και άλλες στρατιωτικές επεμβάσεις, των δυτικών ιμπεριαλιστών στον τρίτο κόσμο, αλλά είναι αυτή και μόνο αυτή

σε μετωπική σύγκρουση σε όλη τη γραμμή με τους ρωσόδουλους ναζί της ΧΑ και κάθε φασίστα, ενώ το ψευτοΚΚΕ είναι σε ενότητα μαζί τους στα πιο στρατηγικά διεθνή πολιτικά ζητήματα (διάλυση της Ευρώπης, υπεράσπιση του ρώσικου επεκτατισμού και επεμβατισμού, ισλαμικός αντισημιτισμός εμφανιζόμενος σαν αντισιωνισμός). Εδώ φαίνεται ποιος είναι με τον ιμπεριαλισμό και ποιος είναι αντιιμπεριαλιστής.

Σχετικά με την συκοφαντία για «παραγωγισμό» και αντίθεση στις απεργίες

Παραγωγισμός είναι η αντιμαρξιστική θεωρία σύμφωνα με την οποία οι παραγωγικές σχέσεις μπορούν σε μια ταξική κοινωνία να είναι πιο ανεπτυγμένες από τις παραγωγικές δυνάμεις, οπότε το βασικό πολιτικό καθήκον του προλεταριάτου είναι να αναπτύσσει τις παραγωγικές δυνάμεις. Εντελώς αντίθετα η ΟΑΚΚΕ όχι μόνο υπερασπίζεται τη γενική θέση ότι οι παραγωγικές σχέσεις βρίσκονται πιο χαμηλά από τις παραγωγικές δυνάμεις, αλλά ότι ειδικά στην Ελλάδα είναι τόσο χαμηλά και συνεχίζουν να χαμηλώνουν σε τέτοιο βαθμό ώστε όχι μόνο βάζουν εμπόδια στην παραπέρα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, όπως γίνεται γενικά στον καπιταλισμό, αλλά καταστρέφουν απόλυτα και τις παραγωγικές δυνάμεις που ήδη υπάρχουν φέρνοντας μια αφάνταστη εξαθλίωση στους εργαζόμενους. Στην ουσία έχουμε στην ελληνική περίπτωση το καθοδικό πέραςμα του ελληνικού καπιταλισμού από τον σύμφωνα με τον Λένιν ανεπτυγμένο «δημοκρατικό καπιταλισμό» σε έναν «καπιταλισμό αποικιακού οκτωβριστικού τύπου».

Η ΟΑΚΚΕ λέει -αντίθετα από εκείνους που μιλάνε για ευρωπαϊκή αποικιοποίηση- ότι αυτό το πέραςμα οφείλεται στο ότι το ιστορικά υποταγμένο στις μεγάλες δυνάμεις ελληνικό πολιτικό εποικοδόμημα έχει διαβρωθεί και εξαρτηθεί από το ανερχόμενο ιμπεριαλιστικό νεοχιτλερικό μέτωπο Ρωσίας-Κίνας κάτω από την πολιτική ηγεμονία της πρώτης. Η Ρωσία για λογαριασμό της ίδιας και της Κίνας εγκαθιδρύει μέσω των φιλικών της τμημάτων της αστικής τάξης και κυρίως μέσω των πιστών κομματικών εργαλείων της (του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ, της «Χρυσής Αυγής» και τις ηγετικές φράξίες Καραμανλή, Σαμαρά, Λαλιώτη, Γ.

Παπανδρέου) καπιταλιστικές παραγωγικές σχέσεις νεοαποικιακού τύπου.

Ρωσία και Κίνα θέλουν την Ελλάδα βάση μεταφορικών και ενεργειακών δικτύων μέσα στην ΕΕ και μέσα στο ΝΑΤΟ και όχι βιομηχανική χώρα, αφού η βιομηχανία παράγει ένα μαζικό και οργανωμένο προλεταριάτο που δεν θα αποδεχτεί ποτέ ένα αφεντικό που εκτός από σκληρή ταξική θα του ασκεί και βάνανση εθνική καταπίεση. Γι' αυτό το λόγο από τη μια το υποτακτικό τους πολιτικό προσωπικό πουλάει τζάμπα και ταχύτατα τις πιο στρατηγικές κρατικές υποδομές στους ρωσοκινέζους μονοπωλιστές και στους ντόπιους και στους ευρωπαίους φίλους τους, ενώ από την άλλη με ωμή κρατική ή με «λαϊκή κινηματική» μορφή επέμβασης εμποδίζει όλες τις μεγάλες δυτικές και ντόπιες παραγωγικές επενδύσεις. Αυτό το κάνει κυρίως με τη στέρηση σε αυτές της χρήσης γης με περιβαλλοντικά, αρχαιολογικά, γραφειοκρατικά και άλλα προσχήματα. Σχέσεις ιδιοκτησίας -που είναι τμήμα των σχέσεων παραγωγής- που εμποδίζουν το παραγωγικό κεφάλαιο να χρησιμοποιήσει τη γη, δηλαδή το πιο βασικό μέσο παραγωγής, οδηγούν σε συντριβή τις παραγωγικές δυνάμεις.

Άλλες βασικές μέθοδοι παραγωγικού σαμποτάζ, είναι η υπεραύξηση της τιμής της ενέργειας για τη βιομηχανία, ιδιαίτερα του ρώσικου αερίου, η υπερφορολόγηση, ο στραγγαλισμός της τραπεζικής πίστης μέσω της κρατικά οργανωμένης χρεωκοπίας των τραπεζών κ.ά.

Οι ψευτοαπεργίες είναι μια δευτερεύουσα μορφή παραγωγικού σαμποτάζ, που όμως αποκαλύπτει όσο καμιά άλλη τον ασύλληπτο κυνισμό με τον οποίο το ψευτοΚΚΕ, το εργαλείο αυτό της διάλυσης του πραγματικού ΚΚΕ από τους ρώσους σοσιαλφασίστες το 1956-58, χρησιμοποιεί την ίδια την εργατική τάξη για να τραυματίσει τον εαυτό της. Συγκεκριμένα χρησιμοποιεί πάντα σαν αίτημα αρχής το «καμιά απόλυση», που είναι σωστό όταν η εργοδοσία επιχειρεί με αυτόν τον τρόπο να εντατικοποιήσει τη δουλειά για να αυξήσει τα κέρδη της, αλλά και σωστό σαν αίτημα πίεσης για μείωση απολύσεων ή για καλύτερες αποζημιώσεις, και σε εκείνες τις περιπτώσεις που η μείωση του προσωπικού, ιδιαίτερα μέσα στην κρίση, είναι αποτέλεσμα της παρατεταμένης και μεγάλης μείωσης των εργασιών ενός εργοστασίου. Σε κάθε περίπτωση το ψευτοΚΚΕ

παρατείνει ακόμα και με φασιστικές μεθόδους αρχικά δίκαιες απεργίες με αυτό το αίτημα επ' άπειρον μέχρι ένα εργοστάσιο να κλείσει (Πιρέλι, Γκουντγιάρ, Χαλυβουργία Ασπροπούργου και άλλες μικρότερες).

Δεν υπάρχει τίποτα πιο εξοργιστικά υποκριτικό από τον ισχυρισμό του ψευτοΚΚΕ ότι παλεύει για αυξήσεις και για ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, όταν συμμετέχοντας σε κάθε μορφή παραγωγικού σαμποτάζ συνεισφέρει όσο κανείς άλλος, πλην του ΣΥΡΙΖΑ, στο να χειροτερεύουν αυτές ασταμάτητα. Και αυτό δεν γίνεται μόνο γιατί μένουν άνεργοι οι εργάτες των εργοστασίων που έκλεισαν ή αυτών που ποτέ δεν χτίστηκαν, αλλά γιατί μέσα από τον πελώριο εφεδρικό στρατό ανέργων που προκαλούν όλα αυτά συντρίβονται οι μισθοί, και αυξάνεται παντού στη χώρα η ένταση και η διάρκεια της δουλειάς.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ τόσο μαχητικά το ψευτοΚΚΕ κινητοποιείται ενάντια στο μεγάλο ντόπιο ή δυτικό κεφάλαιο, το βουλώνει κυριολεκτικά όταν οι ανατολικοί κρατικοφασισμοί αγοράζουν τζάμπα όλες τις βασικές κρατικές υποδομές και καταργούν ωμά και επίσημα όλα τα εργατικά δικαιώματα. Είναι ασύλληπτο πόσο χάλασε τον κόσμο το μέτωπο ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ για να διώξει με ατέλειωτες απεργίες την ελβετική MSC, ανταγωνιστή της ΚΟΣΚΟ που απασχολούσε τους φορτοεκφορτωτές τουλάχιστον με όρους ευρωπαϊκής χώρας, και πόσο απότομα και απόλυτα σιώπησε όταν η ΚΟΣΚΟ κατάργησε κάθε συνδικαλιστική ελευθερία και μετέτρεψε όλο το λιμάνι σε ένα εργασιακό γκέτο στο οποίο ανενόχλητα λειτουργεί σαν τοποτηρητής της ΚΟΣΚΟ και σαν βασικός στρατολογητής προσωπικού η «Χρυσή Αυγή».

Όταν λοιπόν η ΟΑΚΚΕ καλεί σε αντίσταση στο σαμποτάζ της παραγωγής το κάνει επειδή είναι εντελώς αντίθετη σε κάθε αύξηση της δουλειάς και σε κάθε μείωση των μισθών. Γι αυτό καλεί σε πολιτικό κίνημα με επικεφαλής την εργατική τάξη για τη συντριβή των επεκτεινόμενων αποικιακών παραγωγικών σχέσεων και κυρίως για τη συντριβή του φασιστικού πολιτικού εποικοδομήματος που επιβάλλει αυτές τις παραγωγικές σχέσεις. Δηλαδή η ΟΑΚΚΕ δεν παλεύει για να ανεβάσει τις καπιταλιστικές σχέσεις αποικιακού τύπου σε σχέσεις δημοκρατικού καπιταλισμού, και γι αυτό δεν παλεύει για τον καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό, δη-

λαδή για να γίνει η Ελλάδα μια «κανονική ευρωπαϊκή χώρα», όπως μάταια περιμένουν οι αστοδημοκράτες, ή να γίνει μια ανεπτυγμένη καπιταλιστική χώρα για να έρθει πιο γρήγορα η επανάσταση, όπως λέγανε οι αρχειομαρξιστές. Εννοείται ότι η ΟΑΚΚΕ, όπως και κάθε μαρξιστής, προτιμάει αν του μπει το δίλλημα τον ανεπτυγμένο δημοκρατικό καπιταλισμό και τον αστικό παραγωγικό εκσυγχρονισμό από τον αποικιοκρατικό φασιστικό τύπο καπιταλισμό, γιατί ο πρώτος φέρνει πιο κοντά τη σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά επειδή είναι λενινιστική δεν καλλιεργεί ούτε τόσο δα στο λαό την αυταπάτη, ότι υπάρχει στην πράξη ένα τέτοιο πολιτικό δίλλημα. Κι αυτό γιατί ξέρει καλά και θεωρητικά και από τη συγκεκριμένη εμπειρία της ταξικής πάλης των τελευταίων δεκαετιών ότι η ελληνική αστική τάξη που στην πλειοψηφία της δέχτηκε να υποταχθεί στους χειρότερους ιμπεριαλιστές και να συνεργαστεί μαζί τους ποτέ δεν θα ξεκινήσει ένα επαναστατικό κίνημα για να τους ανατρέψει. Αυτό μπορεί να το κάνει μόνο το φρικτά καταπιεσμένο προλεταριάτο που μέσα από το αντιφασιστικό μέτωπο θα ενώσει πίσω του όλες τις καταπιεσμένες τάξεις και όλες τις πατριωτικές δυνάμεις για να τσακίσει το φασισμό και το σοσιαλφασισμό και να ανοίξει το δρόμο για να κατεβάσει συνολικά την αστική τάξη από την εξουσία και να συντρίψει το βαθιά εξαρτημένο από τον ιμπεριαλισμό κράτος της.

Από την απάντηση που δώσαμε σε αυτά τα βασικά σημεία επίθεσης του ελληνικού σοσιαλφασισμού στην ΟΑΚΚΕ μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί αυτός διαλέγει κυρίως αυτά και όχι άλλα. Σε πρώτη ανάγνωση διαλέγει αυτά για να θεμελιώσει όσο μπορεί την κατηγορία του για συνεργασία της ΟΑΚΚΕ σε διεθνές επίπεδο με τον ιμπεριαλισμό και σε εσωτερικό με την αστική τάξη. Αν προσέξει όμως κανείς βαθύτερα θα διαπιστώσει ότι ο σοσιαλφασισμός με τις διαφορετικές μορφές του διαλέγει αυτά τα δυο σημεία για να κάνει αντιπερισπασμό και να αποσειεί από πάνω του τη στηριγμένη σε αδιαμφισβήτητα γεγονότα κατηγορία που του απευθύνει η ΟΑΚΚΕ ότι είναι ο ίδιος που ωμά, ανοιχτά και ξεδιάντροπα όχι απλά συνεργάζεται αλλά υπηρετεί δουλικά το χειρότερο είδος κομπραδόρικής αστικής τάξης που υπάρχει στη χώρα.

Η βρώμικη κυβερνητική πολιτική πίσω από το «Κίνημα κατά των Πλειστηριασμών»

Το πρόβλημα της εξόφλησης τραπεζικών δανείων πολλών δις ευρώ από ιδιώτες και επιχειρήσεις είναι ένα τεράστιο πρόβλημα το οποίο δημιουργήθηκε εξαιτίας της κρίσης στην οποία οδήγησε τη χώρα το ρωσόδουλο μπλοκ εξουσίας. Το σαμποτάζ που γίνεται για δεκαετίες στην παραγωγή όχι μόνο απέτρεψε νέες επενδύσεις και το σχηματισμό νέου πάγιου κεφαλαίου, αλλά, όπως έχουμε δείξει σε προηγούμενα φύλλα της *Νέας Ανατολής*, έχει σε μεγάλο βαθμό καταστρέψει και συνεχίζει να καταστρέφει και το υπάρχον πάγιο κεφάλαιο αφού πια δεν πραγματοποιείται σε μεγάλο ποσοστό η ανανέωσή του. Αυτή η γιγαντιαία κλίμακας καταστροφή, έχει σαν αποτέλεσμα οι τράπεζες, που είναι ο βασικός χρηματοδότης της οικονομίας να αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα υπερχρέωσης. Αυτή η υπερχρέωση όχι μόνο δεν ελαφρύνει καθόλου τους φτωχούς, αντίθετα οδηγεί στη μεγαλύτερη εξαθλίωσή τους, αφού στραγγαλίζει τα κεφάλαια που δανείζουν οι τράπεζες στο παραγωγικό κεφάλαιο, οπότε αυτές παγώνουν τις επενδύσεις τους, και έτσι μεγαλώνει η ανεργία, οδηγείται σε καταστροφή ένα τμήμα της αγοράς, οπότε μεγαλώνει η φτωχοποίηση και η επιδείνωση των βιοτικών συνθηκών του πληθυσμού.

Βέβαια ο σοσιαλφασισμός απαιτεί σε όλα αυτά με το επιχειρήματα ότι ναι μεν οι τράπεζες χρεωκοπούν αλλά οι τραπεζίτες έχουν πάντα πολλά λεφτά. Πέρα από το γεγονός ότι οι πιο ισχυροί ντόπιοι τραπεζίτες, αν και βέβαια δεν έγιναν φτωχαδάκια, έχασαν τις τράπεζες που είχαν γιατί αυτές χρεωκόπησαν και οι μετοχές που είχαν στα χέρια τους ξεφιλίστηκαν, τέτοια επιχειρήματα είναι γι αυτούς που δεν ξέρουν ότι οι τραπεζίτες είναι ιδιοκτήτες ενός πολύ μικρού μέρους του κεφαλαίου που διακινείται από τις τράπεζες. Πρόκειται για το μέρος που προκύπτει από τη διαφορά των τόκων μεταξύ των τεράστιων κεφαλαίων που οι τράπεζες δανείζονται από τους καταθέτες και εκείνων με τους οποίους δανείζουν στους δανειολήπτες. Αν οι δανειολήπτες, και μάλιστα οι μεγάλοι δεν δίνουν πίσω τα λεφτά που χρωστάνε, δεν υπάρχει ούτε τραπεζικό κέρδος, ούτε χρήμα για νέο δανεισμό. Άλλωστε γι αυτό ακόμα και όταν τα δυτικά κεφάλαια υψηλού κινδύνου πήραν τις τράπεζες πάμφθηνα αυτές συνεχίζουν να μπαίνουν μέσα καθώς τα μισά περίπου δανεικά δεν επιστρέφονται. Το ποιο τελικά θα βρεθούν να είναι οι ιδιοκτήτες των ελληνικών τραπεζών, αφού οι χρεωκοπίες και οι ανακεφαλαιοποιήσεις θα συνεχιστούν, ακόμα δεν το ξέρουμε, αν και έχου-

με πολιτικούς λόγους να πιστεύουμε ότι το πιθανότερο θα είναι μια μοιρασιά ανάμεσα σε αμερικάνικα, σε κινέζικα και σε καλυμμένα ρώσικα κεφάλαια. Όταν θα γίνει αυτό τότε οι δανειολήπτες και μάλιστα ιδιαίτερα οι φτωχοί, αλλά και οι κάπως πιο πλούσιοι θα υποχρεωθούν από τους νεοταγματασφαλίτες κυβερνήτες της χώρας να δώσουν είτε τα δανεικά, είτε τις περιουσίες τους στις τράπεζες με ή χωρίς πλειστηριασμούς. Τότε οι «δεν πληρώνω» θα εξαφανιστούν από τους πλειστηριασμούς όπως εξαφανίστηκαν από τα διόδια μόλις τις εργολαβίες των αυτοκινητόδρομων τις ανέλαβε το καθεστωτικό ανατολικό κεφάλαιο.

Ας δούμε λοιπόν τι συμβαίνει με το σπουδαιότερο λόγο της νέας επαπειλούμενης χρεοκοπίας και ανακεφαλαιοποίησης του τραπεζικού συστήματος, τα δάνεια που δεν αποπληρώνονται, τα λεγόμενα «κόκκινα».

Σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία από την *Επισκόπηση του Ελληνικού Χρηματοπιστωτικού Συστήματος της Τράπεζας της Ελλάδος-Γενάρης 2017* και για το πρώτο εξάμηνο του 2016, σε σύνολο ανοιγμάτων 240,3 δις ευρώ, τα μη εξυπηρετούμενα ανοίγματα αποτελούν το 45,1% του συνόλου των ανοιγμάτων, δηλαδή περίπου 108,4 δις ευρώ. Σύμφωνα με πρόσφατο άρθρο του Bloomberg* (δείτε στο τέλος του άρθρου σχετικά με τους στρατηγικούς κακοπληρωτές) αυτά αποτελούν σήμερα το 50,6%. Από αυτά τα μη εξυπηρετούμενα ανοίγματα, το 44,2% αποτελούν καταγεγραμμένες απαιτήσεις των τραπεζών, το 28,3% ανοίγματα με καθυστέρηση μεγαλύτερη των 90 ημερών, και το υπόλοιπο με καθυστέρηση μικρότερη των 90 ημερών. «*Επισημαίνεται ότι το 70% του συνόλου των μη εξυπηρετούμενων ανοιγμάτων που εμπίπτουν στην κατηγορία καθυστέρησης μεγαλύτερης των 90 ημερών (χωρίς να συμπεριλαμβάνονται οι καταγεγραμμένες απαιτήσεις) έχουν καθυστέρηση μεγαλύτερη του ενός έτους. Το αντίστοιχο ποσοστό για τα στεγαστικά διαμορφώνεται στο 75%, τα επιχειρηματικά σε 68%, ενώ για τα καταναλωτικά στο 81%, τα οποία έχουν καθυστέρηση μεγαλύτερη του εξαμήνου*» (στο ίδιο, σελ.21). Όπως επισημαίνεται στην ίδια έκθεση «*Στο ίδιο πλαίσιο, προβληματίζει ιδιαίτερα το γεγονός ότι το 48% των μη εξυπηρετούμενων ανοιγμάτων που εμπίπτουν στην κατηγορία καθυστέρησης μεγαλύτερης των 90 ημερών (χωρίς να συμπεριλαμβάνονται οι καταγεγραμμένες απαιτήσεις) έχουν καθυστέρηση μεγαλύτερη των 720 ημερών, με αυξητικές τάσεις, καθώς το εν λόγω*

έγγραφο υποδηλώνει υψηλό βαθμό παγίωσης της κατάστασης και αναδεικνύει τις δυσκολίες μιας αποτελεσματικής διαχείρισης».

Αντίστοιχα, το ποσοστό των δανείων στη διάρθρωση του ενεργητικού των ελληνικών τραπεζών αποτελούσε το 58% το 2^ο τρίμηνο του 2016, αυξημένο κατά 4 ποσοστιαίες μονάδες σε σχέση με το 4^ο τρίμηνο του 2015. Σύμφωνα επίσης με την ίδια μελέτη το σύνολο του ενεργητικού των τραπεζών ήταν το 2015 στο ποσό των 345,76 δις ευρώ, ενώ στο τέλος του 1^{ου} εξαμήνου του 2016 είχε μειωθεί στο 312,41 δις ευρώ. Τα στοιχεία αυτά έχουν επιδεινωθεί ακόμη πιο πολύ εξαιτίας της ασταμάτητα συνεχιζόμενης σαμποταριστικής πολιτικής της εντελώς ρωσόδουλης κυβέρνησης Τσίπρα. Αυτή η μείωση του ενεργητικού των τραπεζών σε συνδυασμό με τα «κόκκινα δάνεια» αποτελούν «*τη σημαντικότερη πηγή αστάθειας στη λειτουργία τους. Το γεγονός αυτό αποτελεί τροχοπέδη για τη διεκπεραίωση του διαμεσολαβητικού ρόλου των τραπεζών, δηλαδή την παροχή πιστώσεων στην πραγματική οικονομία*» (στο ίδιο). Το γεγονός αυτό μαζί με τον έλεγχο στη διακίνηση κεφαλαίων που επέβαλλε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ το καλοκαίρι του 2015 περιορίζουν τη ρευστότητά τους και περιορίζουν ακόμη περισσότερο την ικανότητά τους να παρέχουν χρήμα στην οικονομία για νέες επενδύσεις.

Αυτή η διαρκώς επιδεινούμενη κατάσταση στις τράπεζες κάνει ξανά αναπόφευκτο το μέτρο της ανακεφαλαιοποίησής τους. Ήδη οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ το 2015, καθυστερώντας επίτηδες την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών πέραν του Οκτώβρη του 2015 που ήταν το χρονικό όριο μέχρι το οποίο θα έπρεπε να είχε γίνει, «πέτυχαν» να πουληθούν σε εξευτελιστικές τιμές οι μετοχές των τραπεζών, αφού η ανακεφαλαιοποίηση έπρεπε να γίνει άμεσα. Μάλιστα είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό ότι ακόμη και σε αυτή την περίπτωση αν και μπορούσε με λίγα δις να αποκτήσει το κράτος την πλειοψηφία των μετοχών όλων των συστημικών τραπεζών, αυτοί δεν έκαναν απολύτως τίποτα και άφησαν να ξεπουληθούν οι τράπεζες. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλος ο παγκόσμιος Τύπος έκανε λόγο εκείνη την εποχή για το μεγαλύτερο ξεπούλημα όλων των εποχών που έχει σημειωθεί σε τράπεζες.

Είναι λοιπόν φανερό ότι οι ελληνικές τράπεζες για να μπορέσουν να αποφύγουν μια νέα πρακτική χρεοκοπία-ανακεφαλαιοποίηση και να βελτιώσουν τη θέση τους πρέπει να ελαττώσουν το ύψος των «κόκκινων δανείων» ή και να απαλλαγούν από

αυτά. Αυτή η τακτική της παρεμπόδισης έχει ένα ακόμη αποτέλεσμα. Αυτό της πώλησης των δανείων σε νέα και παλιά κοράκια σε τόσο χαμηλές τιμές που οι τράπεζες θα γράψουν ζημιές. Σύμφωνα με την παραπάνω έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδας, για να μην υπάρξουν ζημιές από την πώλησή των δανείων αυτή πρέπει να γίνει με ένα συγκεκριμένο κατώτερο ποσοστό. Για παράδειγμα, στη σελίδα 57 «*στο ναυτιλιακό χαρτοφυλάκιο υπάρχουν καταγεγραμμένα ανοίγματα ονομαστικής αξίας περίπου 270 εκατ. ευρώ τα οποία έχουν απομειωθεί κατά 88% και έχουν διαμορφωθεί σε αξία ισολογισμού περίπου στα 32 εκατ. ευρώ, δηλαδή θα ήταν δυνατόν να μεταβιβαστούν σε τιμή από 12% της ονομαστικής αξίας δανείου* (σσ. αυτό είναι το χαμηλότερο τμήμα πώλησης) *και πάνω χωρίς ζημία. Αντίθετα, το στεγαστικό χαρτοφυλάκιο εμφανίζει συγκριτικά χαμηλότερα ποσοστά απομείωσης που δεν ξεπερνούν το 40%, ακόμα και για ανοίγματα των οποίων η σύμβαση έχει καταγγελθεί*». Άρα για να μην υπάρξει πρόβλημα με τα στεγαστικά πρέπει αυτά να πωληθούν από 60% και πάνω σε σχέση με την ονομαστική τους αξία γιατί έχουν μικρή απομείωση. Τα στεγαστικά δάνεια αποτελούν το 28% περίπου του συνόλου των δανείων (67,2 δις ευρώ). Ένα παράδειγμα που είναι το πρώτο σχετικό, αποτελεί η πώληση από τη Eurobank δανείων ονομαστικής αξίας 1,5 δις ευρώ. «*Το τμήμα πώλησης διαμορφώθηκε στο 3%, δηλαδή στα 45 εκατ. ευρώ*» (www.kathimerini.gr/6-10).

Το μεγαλύτερο μέρος των κόκκινων δανείων αφορά ενυπόθηκα δάνεια και έτσι μετά την καταγγελία τους τα περιουσιακά στοιχεία του δανειολήπτη βγαίνουν στον πλειστηριασμό. Εδώ ακριβώς είναι το σημείο που επεμβαίνει ο σοσιαλφασισμός. Όχι βέβαια η ίδια η κυβέρνηση. Το ρόλο αυτόν τον έχει αφήσει στο «Κίνημα Δεν Πληρώνω». Αυτή η ιδεολογικά μικροαστική στη βάση της ομάδα καθοδηγήθηκε και μαζικοποιήθηκε σχετικά όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ακόμη στην αντιπολίτευση και η βασική δουλειά της ήταν εκείνη την περίοδο το σαμποτάρισμα των πληρωμών στα διόδια. Όπως είχαμε αποκαλύψει τότε, το αποτέλεσμα αυτού του σαμποταρίσματος δεν ήταν η μείωση των διοδίων αλλά η απομάκρυνση αποκλειστικά των δυτικών εταιριών που κατασκεύαζαν δρόμους οι οποίοι χρηματοδοτούνταν από τις εισπράξεις των διοδίων που καταργούσαν προσωρινά οι «δεν πληρώνω». Η αποκάλυψη του ρόλου αυτών των κινημάτων βρισκόταν στο ότι οι μόνοι δρόμοι

που είχαν σχεδόν μηδενική ζημία από τα γιουρούσια τους στα διόδια και στα κλεισίματα ήταν οι δρόμοι που εκμεταλλεύονταν οι Μπόμπολας και Κόκκαλης, δηλαδή οι κατεξοχήν ρωσόδουλοι αστοί (δες Αττική Οδό, αυτοκινητόδρομο Κορίνθου Καλαμάτας). Αυτό το κίνημα που σήμερα καθοδηγείται κυρίως από τη ΛΑΕ του Λαφαζάνη, εμποδίζει στο όνομα της «υπεράσπισης της λαϊκής περιουσίας» τους πλειστηριασμούς των τραπεζών. Στην πραγματικότητα η παρεμπόδιση των κατοικιών των φτωχών είναι η βιτρίνα της παρεμπόδισης των πλειστηριασμών των ακινήτων των πλουσίων.

Πράγματι είναι ανεπίτρεπτο να πετούνται στο δρόμο φτωχοί άνθρωποι με οικογένειες, τους οποίους η κρίση που προκάλεσαν οι σαμποταριστές άφησε χωρίς δουλειά και χωρίς καμιά στήριξη. Αλλά γι αυτές τις περιπτώσεις πρέπει την πολιτική και οικονομική ευθύνη της πλήρους προστασίας να την αναλαμβάνει το κράτος και να μοιράζονται και ένα μέρος των ζημιών και οι τράπεζες. Αλλά όταν παρεμποδίζονται από τα «κινήματα» και οι μεγάλες ακίνητες περιουσίες τότε αυτό που γίνεται είναι ότι ο σοσιαλφασισμός υπερασπίζεται προσωρινά κάποια τμήματα της αστικής τάξης που χρωστάνε στις τράπεζες, μάλιστα συχνά και τα πιο διεφθαρμένα, προκειμένου να χρεωκοπήσουν οι τράπεζες και για να περάσουν στα κατάλληλα χέρια και για να πουληθούν τα δανειά τους τζάμπα στα κατάλληλα κοράκια.

Η απόδειξη ότι κάτι πολύ βρώμικο συμβαίνει με το κίνημα ενάντια στους πλειστηριασμούς είναι ακριβώς ότι συστηματικά δεν ξεχωρίζει τα δάνεια των φτωχών από τα δάνεια αυτών που έχουν και μπορούν να πληρώσουν, ενώ έπρεπε να το κάνει αυτό με τρομερή σχολαστικότητα για να υποστηρίξει αποτελεσματικά τους πρώτους και ταυτόχρονα να μην συμπαραλάβει το πιστωτικό σύστημα που σημαίνει συμπάραλιση της παραγωγής. Σύμφωνα με ανακοίνωση του Δ.Σ του Συμβολαιογραφικού Συλλόγου Εφετείων την Τετάρτη 4.10.2017 ματαιώθηκε η διενέργεια α) πλειστηριασμού στο Ειρηνοδικείο Χαλανδρίου για κατοικία στο Δήμο Ψυχικού, ιδιοκτησίας γόνου οικογένειας βιομηχάνου, για οφειλές άνω του 1.200.000 ευρώ και β) πλειστηριασμού επαγγελματικών ακινήτων στο Ρουφ, ιδιοκτησίας επιχειρηματία για οφειλές άνω των 2.000.000 ευρώ. Επίσης η Σ.Ε Συμβολαιογραφικών Συλλόγων Ελλάδος ανακοίνωσε ότι την Τετάρτη 11 Οκτώβρη ματαιώθηκαν α) Πλει-

4 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Π. ΦΥΣΣΑ

Συνέχεια από τη σελ. 3

κυβέρνησης που παριστάνει την αντιφασιστική, δυναμώνει όλους αυτούς που έχουν το πρώτο πρόσταγμα στη φήμωση της δικής και τον έλεγχο των ΜΜΕ. Αυτοί είναι με επικεφαλής την κυβέρνηση όλες οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες που συνεχίζουν το καθεστώς της νομιμότητας των ναζί και μιλάνε και δείχνουν ελάχιστα τα εγκλήματά τους. Είναι το καθεστώς της νομιμότητας που εξασφαλίζει στη ΧΑ νόμιμα γραφεία, νόμιμες συγκεντρώσεις και αστυνομική περιφρούρηση. Αν δεν καταγγέλλεις αυτή τη νομιμότητα, που σημαίνει αν δεν καταγγέλλεις ότι η ΧΑ έχει πίσω της όλα τα κόμματα να στηρίζουν αυτή τη νομιμότητα, όλο το στρατό, όλη την αστυνομία, όλα τα δικαστήρια και όλη την εκκλησία και αναθέτεις σε λίγες χιλιάδες ανθρώπων να κλείσουν τα γραφεία κάνοντας κόντρα με την αστυνομία σε επίπεδο αντιπαθητικό σε ένα λαό που έχει σιχαθεί σπασίματα, καψίματα, κλπ, τότε τη γλυτώνουν ο Τσίπρας, ο Κουτσούμπας, ο Μητσοτάκης, η Γεννηματά, ο Θεοδωράκης και ο Λεβέντης που όλοι μαζί στην ουσία τα κρατάνε ανοιχτά. Το χειρότερο εμφανίζονται οι δολοφόνοι ναζί σαν μια δύναμη του νόμου και της ηρεμίας. Γι αυτό λέμε μετά από κάθε τέτοια εκδήλωση βίας ότι ο Φύσσας δολοφονείται για δεύτερη φορά ή αλλιώς κάποιος «φίλοι» του κάνουν στη μνήμη του ίσως πιο μεγάλο κακό από όσο οι κανίβαλοι εχθροί του.

Μετά την τέταρτη επέτειο του Φύσσα, ξεδιπλώνεται η τακτική του ΣΥΡΙΖΑ να χειραγωγήσει οποιοδήποτε αυθόρμητο κίνημα κατά της «ΧΑ» και να το εκθέσει μέσα από την προβοκατόρικη βία

Μέσα σε αυτό το κλίμα της προβοκατίας, οι ναζιστές είχαν όλη την άνεση να οργανώσουν δύο μέρες μετά μία προκλητική συγκέντρωση στο Πέραμα, έξω από το αστυνομικό τμήμα (!) για να διαμαρτυρηθούν για τις επιθέσεις που δέχονται στα γραφεία τους. Παρόλο που η συγκέντρωση αυτή είχε πολύ μικρή συμμετοχή από την οργανωμένη βάση τους, και μόνο το γεγονός ότι μπόρεσαν να κάνουν συγκέντρωση σε μια περιοχή που ζούσε και ήταν γνωστός ο Φύσσας δυο μόλις μέρες μετά την επέτειο της δολοφονίας του, και το ότι παρέλασαν από το βήμα όλοι οι υπόδικοι για τη δολοφονία του, χωρίς λαϊκή κατακραυγή, δείχνει πόσο έχει εξατμιστεί η αρχική οργή που υπήρχε εναντίον τους από το λαό που είχε κατέβει μαζικά στο δρόμο αμέσως μετά τη δολοφονία. Την αφορμή για αυτή τη συγκέντρωση την έδωσε η ομάδα ΑΣΥΚΑΜΟ (Αναρχική Συλλογικότητα Καλλιθέας Μοσχάτου). Δύο μέρες πριν την πορεία για το Φύσσα μέλη της που τράβηξαν και βίντεο και το ανέβασαν στο youtube, πήγαν στα γραφεία της «ΧΑ» στο Πέραμα και επιχειρήσαν να σπάσουν τη σιδερένια πόρτα των γραφείων τους χωρίς επιτυχία, και χωρίς να τους ενοχλήσουν ούτε οι ναζιστές, ούτε η αστυνομία. Την ίδια μέρα της συγκέντρωσης των ναζιστών, οργάνωσε αντισυγκέντρωση η

ΟΡΜΑ που κατέληξε σε μια μικρο-οδομαχία με τα ΜΑΤ.

Λίγες μέρες μετά, στις 28/9 η ΟΡ.Μ.Α., η ΠΕΝΕΝ (με πρόεδρο το συριζαίο Νταλακογιώργο), η Εργατική Λέσχη Κερασιού – Δραπετσώνας, και η Ε.Α.Σ. – Ε.ΘΕ.Λ. (παράταξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα λεωφορεία) κάλεσαν σε σύσκεψη στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά, καλώντας με ένα πλατύ κάλεσμα όλα τα κόμματα, όλες τις οργανώσεις όλες τις συλλογικότητες για τη διοργάνωση μιας αντιναζιστικής πορείας – απάντησης στο Πέραμα. Το κεντρικό αίτημα της πλατφόρμας ήταν να κλείσουν τα γραφεία της «Χρ. Αυγής» σε Πειραιά, Πέραμα, Σαλαμίνα, το γραφείο του ναζιστικού σωματείου στο Πέραμα και να καταγγελθεί η αστυνομική προστασία στις συγκεντρώσεις της.

Μια αντιπροσωπεία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας συμμετείχε σε αυτή τη σύσκεψη μόνο και μόνο για ένα λόγο: μιας και το κάλεσμα ήταν προς τους πάντες να τοποθετήσει τη θέση της για το τι σημαίνει ή μάλλον τι δεν σημαίνει ένα πραγματικό αντιναζιστικό κίνημα σε έναν κόσμο καλών προθέσεων που ακολουθεί οργανώσεις και πολιτικές που κάνουν περισσότερο κακό παρά καλό στον αγώνα του.

Σε τοποθέτησή της η συντρόφισσα Ρένα Κούτελου σαν εκπρόσωπος της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας έβαλε τα εξής σημεία για ζύμωση στα πλαίσια της διοργάνωσης μιας αντιναζιστικής εκδήλωσης:

1. «Το σύνθημα που μπορεί να οδηγήσει σε ένα μαζικό κίνημα κατά των ναζιστών της «ΧΑ» είναι το να βγουν εκτός νόμου. Τα συνθήματα για να κλείσουν τα γραφεία και να εμποδιστούν οι συγκεντρώσεις με αντιπαράθεση με την αστυνομία όχι μόνο δεν είναι πειστικά, αλλά κυρίως καλύπτουν τους αληθινούς προστάτες των ναζιστών για τους οποίους δουλεύει η αστυνομία και οι οποίοι εξασφαλίζουν την παρουσία της στα γραφεία και στις συγκεντρώσεις των ναζιστών, την κυβέρνηση, και όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα».
2. «Είναι λάθος η αντίληψη ότι η κοινή γνώμη έχει κερδηθεί κατά των ναζιστών, ειδικά σε μια περιοχή όπως το Πέραμα όπου η «ΧΑ» έχει ένα από τα ψηλότερα ποσοστά της πανελλαδικά. Τη λαϊκή συμμετοχή στο αντιναζιστικό κίνημα που εκδηλώθηκε μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα την έχει χτυπήσει και αποδυναμώσει η βία που έχει εμφανιστεί στις εκδηλώσεις της μνήμης του στο όνομα του αντιφασισμού. Η βία αυτή πρέπει να καταγγέλλεται».
3. «Η «ΧΑ» δεν αναπτύχθηκε στην Ελλάδα και δεν δυνάμωσε μαζί με τον Λεπέν και τον Τραμπ. Την έθρεψε, και την έβαλε στη Βουλή ένα πολιτικό καθεστώς που καλλιέργησε στον ελληνικό πληθυσμό τον εθνορατσισμό, το σοβινισμό, τον αντισημιτισμό».
4. «Στο Πέραμα η «ΧΑ» δυναμώνει με τις πλάτες της Κόσσο που χρησιμοποιεί κατεχόμενους χρυσαυγίτες για να εξασφαλίζει συνθήκες κάτεργου».

Επίσης σε τοποθέτησή του σύντροφος της ΑΠ, από το Πέραμα

είπε τα εξής:

«Αυτό που είναι το μεγάλο σκάνδαλο είναι πως υπάρχει ένα ναζιστικό σωματείο στο κέντρο του Περάματος, της εργατικής ζωής, και προσλαμβάνει και συνεννοείται με την εργοδοσία και δεν μιλάει κανείς. Ένα σωματείο που σύμφωνα με το Σύνταγμα έπρεπε να είναι παράνομο

«Είναι σκάνδαλο πως καλύπτει αυτό το σωματείο το ΠΑΜΕ. Τους αφήνει και μοιράζουν προκήρυξη στην πύλη και αυτοί πάνε μέσα στο κοντέινερ.

«Πήγαμε στην απεργία που έγινε στην Κόσσο, να δούμε τι γίνεται και είδαμε μέσα τους ναζιστές, είδαμε μπροστά μας φουσκωτούς.

«Πως γίνεται στο εργατικό κέντρο της χώρας, στο Πέραμα, στον Πειραιά, να είναι και η Κόσσο, και ο Ολυμπιακός, η θύρα 7 και εκεί μέσα να έχουν δύναμη οι ναζιστές

«Δεν φέρανε τυχαία τους ναζιστές στο Πέραμα. Δεν είναι τυχαίο ότι μέσα στο κέντρο του Περάματος, μέσα στον Πειραιά, η Χρυσή Αυγή έχει δύναμη.

Οι τοποθετήσεις αυτές ακούστηκαν με πολύ ενδιαφέρον. Στη συνέχεια της συζήτησης, ωστόσο δεν υπήρχε καμία ζύμωση για την πλατφόρμα μιας κινητοποίησης στο Πέραμα. Προτάθηκε από τους διοργανωτές να συμφωνηθεί η πλατφόρμα του καλέσματος, και για συζήτηση ήταν μόνο η ημερομηνία της κινητοποίησης η οποία αποφασίστηκε να είναι η 21/10. Καταγγελία για την προβοκατόρικη βία δεν υπήρξε από τους διοργανωτές, αλλά ούτε και για το ρόλο της Κόσσο στο Πέραμα. Υπήρξε μόνο μία αναφορά για τη «ΧΑ» και τη σχέση της με τους εργοδότες στο Πέραμα χωρίς να μπει καθόλου θέμα Κόσσο.

Η ΑΠ έκφρασε τη διαφωνία της με τη συγκεκριμένη πλατφόρμα, και έκανε την τοποθέτηση ότι όρος της διοργάνωσης μιας μαζικής κινητοποίησης είναι ακριβώς η πλατφόρμα και τα συνθήματά της για τα οποία θα έπρεπε να γίνει συζήτηση. Ξεκαθαρίστηκε από την αντιπροσωπεία ότι δεν θα συμμετέχει στη διοργάνωση της εκδήλωσης.

Η διαφωνία αυτή δεν μεταφέρθηκε στο δελτίο τύπου που έκδωσε στη συνέχεια η ΟΡΜΑ στο οποίο απλά αναφέρθηκε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία «παραβρέθηκε» στη σύσκεψη, ενώ για τους υπόλοιπους ότι αποφάσισαν τη διοργάνωση παλλαϊκής διαδήλωσης στο Πέραμα, η οποία χωρίς κάποια εξήγηση προς τα έξω μετατράπηκε σε απλή παρέμβαση στα караβάκια του Περάματος.

Σε απάντηση του στησίματος κράτους «ΧΑ»-Κόσσο και φιλικών τους εργοδοτών στο Πέραμα, με τις πλάτες του ΠΑΜΕ και γενικά του πολιτικού καθεστώτος, η ΟΑΚΚΕ με τον ΕΡΓΑΣ, τη συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ στη Ζώνη, βρίσκονται εδώ και δυο βδομάδες σε κινητοποίηση στο Πέραμα με μοίρασμα προκήρυξης στην Πύλη της Ζώνης και στα καρνάγια και αφισοκόλληση σε

όλη τη β' Πειραιά. Σε αυτές τις προκηρύξεις και αφίσσες εκτός από την καταγγελία των ναζί και της ΚΟΣΚΟ, καταγγέλλεται και το ψευτοΚΚΕ-ΠΑΜΕ για την ανοχή, την ουσιαστική κάλυψη που δίνει στην αποθράσυνση και ουσιαστική κυριαρχία των ναζί στη Ζώνη σαν στρατολογητών ανέργων με φτηνά μεροκάματα μέσα από το παράνομο «νόμιμο» ρατσιστικό σωματείο τους.

Καλούμε όλους τους δημοκράτες να συστειρωθούν στην καταγγελία των πολιτικών προστατών των ναζιστών ενάντια σε κυβέρνηση και όλα ανεξαιρέτα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, ιδιαίτερα στα ψευτοαριστερά κόμματα ΣΥΡΙΖΑ και «Κ»ΚΕ που παριστάνουν τους αντιναζιστές ενώ είναι θερμοί υπερασπιστές της νομιμότητας των ναζιστών. Αν αυτοί καλούσαν σε

απαγόρευση των ναζιστών η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ δεν θα τολμούσαν να φανούν προστάτες τους. Είναι λοιπόν ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ αυτοί που έχουν το κλειδί όλων των γραφείων της «ΧΑ», και που ευθύνονται για όλες τις αστυνομίες και τα ΜΑΤ που τα προστατεύουν. Πάλη ενάντια στην ΧΑ χωρίς πάλη ενάντια σε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, ιδιαίτερα ενάντια στα δύο δήθεν αντιφασιστικά, χωρίς το σύνθημα «εκτός νόμου η «ΧΑ» που το ΚΕΕΡΦΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ το έχει μετατρέψει στο πολιτικά ανώδυνο, δήθεν κινηματικό και υποκριτικό «να κλείσουν τα γραφεία της ΧΑ», και ΠΑΝΩ ΑΠ ΟΛΑ χωρίς την πολιτική καταγγελία και την περιφρούρηση κάθε αντιφασιστικής κινητοποίησης ενάντια στις σπασιματζήδες προβοκατίες, δεν είναι πάλη πραγματικά αντιναζιστική.

Η βρώμικη κυβερνητική πολιτική πίσω από το «Κίνημα κατά των Πλειστηριασμών»

Συνέχεια από τη σελ. 13

στηριασμός στο Ειρηνοδικείο Πειραιά για πλοίο, υπό ιταλική σημαία, ιδιοκτησίας κυπριακής εταιρείας για συνολικές οφειλές 12.336.000 ευρώ, στις οποίες οφειλές συμπεριλαμβάνονται και απαιτήσεις ναυτεργατών. β) Πλειστηριασμός στο Ειρηνοδικείο Χαλανδρίου ιδιοκτησίας ανωνύμου εταιρείας για συνολικό ύψος οφειλών 21.150.000 ευρώ, από τα οποία 9.000.000 ευρώ ήταν απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου. γ) Πλειστηριασμός στο Ειρηνοδικείο Αθηνών ιδιοκτησίας φυσικού προσώπου, για συνολικές οφειλές 2.500.000 ευρώ. δ) Πλειστηριασμός στο Ειρηνοδικείο Αθηνών για μεζονέτα στη Βούλα Αττικής για χρέη ανωνύμου εταιρείας για συνολικές οφειλές της 3.093.643 ευρώ.

Είναι ολοφάνερο ότι δεν πρόκειται για καμιά λαϊκή κατοικία! Αυτή η μέθοδος να ανακατεύονται οι φτωχοί με τους πλούσιους είναι να λερώνεται η διάσωση των πρώτων από τις κομπίνες των δεύτερων και έτσι η διάσωση αυτή να είναι μόνο προσωρινή. Είμαστε σίγουροι ότι όταν τα δάνεια βρεθούν στα χέρια των κατάλληλων τραπεζικών ιδιοκτητών και των κατάλληλων κορακιών που θα αγοράσουν τα δάνεια οι φτωχοί θα πεταχτούν ανελέητα έξω από τα σπίτια τους και δεν θα υπάρχει τότε κανείς να τους υπερασπίσει. Αυτό έχει συμβεί άλλωστε και με τα διόδια που έχουν εκτιναχθεί στα ύψη αφού προφανώς οι κατάλληλοι αυτοκινητόδρομοι βρέθηκαν στα κατάλληλα χέρια.

*Γράφει σχετικά το πρακτορείο Bloomberg (<http://www.iefimerida.gr/news/370348/bloomberg-antimetopes-me-symmories-oi-ellinikes-trapezes-sti-mahi-kataploision>) για τους λεγόμενους πλούσιους στρατηγικούς κακοπληρωτές:

Όταν η Eurobank Ergasias, η τρίτη μεγαλύτερη τράπεζα της Ελλάδας, προσπάθησε να αντιμετωπίσει έναν στρατηγικό κακοπληρωτή, οι θυμωμένοι διαδελωτές κατέστρεψαν την αίθουσα του δικαστηρίου για να εμποδίσουν την απόπειρα πλειστηριασμού. Ο κακοπληρωτής δεν είχε εξυπηρετήσει τα δάνειά του τα τελευταία πέντε χρόνια και όφειλε στην τράπεζα 4,85 εκατομμύρια ευρώ. Κατά την ίδια περίοδο, είχε εισπράξει μερίσματα ύψους περίπου 6 εκατομμυρίων ευρώ από το 41% της συμμετοχής του σε εταιρεία τροφίμων, δείχνοντας, σύμφωνα με την τράπεζα, ότι θα μπορούσε να εξυπηρετήσει τις δεσμεύσεις του. Η υπόθεση είναι ανάμεσα σε χιλιάδες άλλες που η Eurobank και άλλες τράπεζες της χώρας προσπαθούν να αντιμετωπίσουν, προκειμένου να μειώσουν τις επισφάλειές τους, αναφέρει το Bloomberg. Στα τέλη Ιουνίου, οι ελληνικές τράπεζες είχαν 72,8 δισ. ευρώ σε μη εξυπηρετούμενα δάνεια, πάνω από το ένα τρίτο των συνολικών δανείων. Για να μειωθεί ο αριθμός τους, οι τράπεζες κυνηγούν τους πιο προφανείς παραβάτες, τους λεγόμενους στρατηγικούς κακοπληρωτές που επιλέγουν να μην πληρώσουν μέχρι να υπάρξει σοβαρή απειλή κατάσχεσης περιουσιακών στοιχείων ή να επιδιώξουν να αποσπάσουν καλύτερους όρους από τις τράπεζες. «Αυτό το ζήτημα υπάρχει επειδή όταν ξεκίνησε η κρίση, η κυβέρνηση απαγόρευσε τους πλειστηριασμούς», αναφέρει ο Alex Boulougouris, επικεφαλής έρευνας στην Wood & Co. «Το νομικό πλαίσιο για την επίλυση των μη εξυπηρετούμενων δανείων ήταν τόσο περιπλοκό που ενθάρρυνε τους στρατηγικούς απατεώνες. Το νομικό σύστημα, η γραφειοκρατία και η κυβέρνηση που απαγόρευσε (γενικά) τους πλειστηριασμούς οδήγησαν στην αύξηση του αριθμού των αποκαλούμενων στρατηγικών κακοπληρωτών. Οι Έλληνες τραπεζίτες εκτιμούν ότι τέτοιου είδους κακοπληρωτές αντιπροσωπεύουν περίπου το ένα τέταρτο του συνόλου των δανείων... Σύμφωνα με μελέτη που δημοσίευσε η Springer International Publishing με βάση δάνεια που χορηγήθηκαν σε 13.070 ελληνικές επιχειρήσεις την περίοδο 2008-2015, μία στις έξι επιχειρήσεις αποτελεί στρατηγικό κακοπληρωτή.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Συνέχεια από τη σελ. 11

σεις τους για πολύ καιρό αφότου αυτοί και οι άλλοι Ελληνοπόντιοι – οι Έλληνες του Πόντου, της Μαύρης Θάλασσας – είχαν ξεχάσει τη θέα και τους ήχους της πατρίδας τους. Οι τελετουργίες τους, διατηρημένες για χιλιάδες χρόνια, στοιχειώνονταν από την αδράνεια ενός λαού που ονειρευόταν την πατρίδα αλλά ποτέ δεν επιχειρούσε να επιστρέψει. Στους χορούς τους οι Ελληνοπόντιοι ένωναν τους αγκώνες τους κλώτσαγαν τα πόδια τους σε έναν κύκλο θεαματικών τακουινιών. Στα τραγούδια τους, τις μελαγχολικές τους μπαλάντες, θρηνούσαν την πώση της Κωνσταντινούπολης με την ανατριχιαστική στριγκλιά της λύρας. Στην ποινική γλώσσα, διατήρησαν τις γραμματικές δομές των αρχαίων Ελληνικών που είχαν για καιρό απορριφθεί από τα ευρωπαϊκά τους ξαδέλφια – τα οποία, σύμφωνα με τον Κώστα, είχαν αλλοιωθεί από κύματα εισβολών.

Οπουδήποτε και αν είχε εγκατασταθεί η οικογένεια Ποτουρίδη, προσδιόριζε τον εαυτό της σαν Ρωμαιοί – πολίτες του Βυζαντίου, την ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Τελικά, στα 1989, η Σοβιετική Ένωση κατέρρευσε και οι Ελληνοπόντιοι μπορούσαν να ταξιδεύουν κατά βούληση. Ο Κώστας άδραξε την ευκαιρία για να επιστρέψει στην πατρίδα. «Η Ελλάδα μας κάλεσε πίσω, αλλά δεν πρόκειται μόνο γι' αυτό», λέει. «Σήμαινε να ζεις σ' έναν τόπο και να λες 'είμαι από δω' – και αυτό να είναι πραγματικότητα.» Φόρτωσε τη μητέρα, τη γυναίκα, την κόρη του και τα υπάρχοντά του στο μπλε Lada του και οδηγούσε δυτικά για έξι μέρες. Το ταξίδι αναβίωσε τις μετακινήσεις των προγόνων του, μέσα από τις στέπες, πάνω απ' την Κασπία Θάλασσα, μέσα απ' την Αμπχαζία και τις καπνοφυτείες όπου είχαν εργαστεί οι γονείς του, κατά μήκος της τουρκικής ακτής και προσπερνώντας το χωριό των παππούδων του, έξω από την Ιστανμπούλ προτού, τελικά, καταλήξει στον Ασπρόπυργο – κατά μήκος του Αιγαίου από τη Μίλητο, την αρχαία πόλη-κράτος από όπου οι πρόγονοί του είχαν ενδοχόμενως ξεκινήσει σχεδόν τρεις χιλιετίες νωρίτερα. «Κι εδώ», λέει ο Κώστας, «είναι που άρχισαν τα προβλήματα.»

Το πρώτο πράγμα που έκανε εντύπωση στον Κώστα σχετικά με τον Ασπρόπυργο ήταν ότι σχεδόν κανένας από τους κατοίκους του δεν πήρε στα σοβαρά τον ισχυρισμό του ότι είναι Έλληνας. «Μας αποκαλούσαν Σλάβους», λέει, «και μας συμπεριφέρονταν ανάλογα.» Το υποβαθμισμένο τοπίο δεν έμοιαζε σε τίποτα με τη φωτεινή μητέρα πατρίδα που οι Ελληνοπόντιοι είχαν εξυμνήσει στην εξορία. Η θάλασσα ήταν υπερβολικά μολυσμένη με πετρέλαιο για να κολυμπήσεις. Τα βουνά ήταν στρωμένα με απορρίμματα. Ο αέρας είχε μια έντονη μπόχα. Όπως και αρκετές άλλες χώρες με χαμένη διασπορά στη Σοβιετική Ένωση, η Ελλάδα είχε ενθαρρύνει εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνοπόντιους να επιστρέψουν στην πατρίδα. Αλλά, στον Ασπρόπυργο, δεν έκανε τίποτα για να τους βοηθήσει αφού εγκαταστάθηκαν. Οι Ελληνοπόντιοι οδηγήθηκαν σε μια λωρίδα πεδιάδας που ονομάζεται Γκορυτσά, επιβαρυνμένη από καταυλισμούς Ρομά στη μια πλευρά και μια σειρά διυλιστηρίων στην άλλη, και τους είπαν να χτίσουν τα σπίτια τους οι ίδιοι. Ο Κώστας έφτιαξε το σπίτι του, ένα δαιδαλώδες οικοδόμημα από γυμνά τούβλα καιτσιμέντο, ένα δωμάτιο τη φορά. Έπιασε δουλειά σα μηχανικός, σχεδιάζοντας τις κατοικίες άλλων Ελλήνων Ποντίων.

Έχοντας τελικά φτάσει στην πατρίδα, οι Ελληνοπόντιοι άρχισαν να γεμίζουν με νοσταλγία για τη γη που είχαν αφήσει πίσω. Ακόμα και σήμερα, σχεδόν 30 χρόνια αφότου εγκαταστάθηκαν στον Ασπρόπυργο, η Γκορυτσά μοιάζει με σοβιετικό θύλακα τοποθετημένο στην ακτή του Αιγαίου. Οι δρόμοι παίρνουν την ονομασία τους από τα λιμάνια του Καυκάσου. Μεγάλα λευκά δορυφορικά πιάτα μεταδίδουν ειδησεογραφικά κανάλια από τη Μόσχα. Σουπερμάρκετ πουλούν λουκάνικα από την Ουκρανία και σοκολάτες από τις Βαλτικές. Άντρες με αθλητική φόρμα παίζουν σκάκι σε τραπέζια του πικνίκ και μαλώνουν στην κοινή τους γλώσσα της Μαύρης Θάλασσας – ένα βραχύ σφραγιστό ρωσικών και ελληνικών και ποντιακών.

Δεν είναι ν' απορεί κανείς που άνθρωποι

σαν τον Κώστα επέλεξαν να λατρεύουν αυτό το παρελθόν όταν η Ελλάδα τους είχε απογοητεύσει. Είναι χωρίς δουλειά από το 2013 και τώρα υποστηρίζεται από τις δυο κόρες. Μια εγχείριση καρκίνου, τον οποίο αποδίδει στη βιομηχανική μόλυνση, του έχει ξυρίσει φέτες από τη μύτη και το αυτί του. Δεν ελπίζει σε τίποτα καλό για το μέλλον. Δεν προκαλεί σχεδόν καθόλου έκπληξη, δεδομένων των φρικτών συνθηκών, το ότι πολλοί Ελληνοπόντιοι έχουν στραφεί σε παράνομους δρόμους για να βγάλουν τα προς το ζην. Επαφές στις καπνοφυτείες της Αμπχαζίας τους πρόσφεραν πρόσβαση στο λαθρεμπόριο τσιγάρων. Στα τέλη της δεκαετίας του '90, τα τσιγάρα μεταφέρονταν με τράτες από την Οδησό και το Μπατούμι. Αργότερα, όταν ο δακτύλιος της Μαύρης Θάλασσας ενώθηκε σε ένα διεθνές δίκτυο που εκτείνεται ως την Κίνα, οι αποστολές έφταναν στα ίδια σκάφη που έφερναν αστραφερά καινούργια προϊόντα στις αποθήκες της πόλης. Ο Κώστας πιστεύει ότι ο ανεπιθύς του σκοτώθηκε από τα αφεντικά των γεωργικών συμμοριών που ελέγχουν το εμπόριο: «Χρωστούσε πολλά στους προμηθευτές του, και δε θα εκπλησσόμουν εάν ερχόντουσαν σε μένα για τα χρήματα.»

Οι Έλληνες Πόντιοι είχαν σαστίσει και ενοχληθεί από τους γείτονές τους Ρομά, αλλά οι ομοιότητες ανάμεσα στις δύο ομάδες ήταν παρόλα αυτά χτυπητές. Ο αριθμός τους είναι σχεδόν ισοδύναμος – περίπου 15.000 η καθεμιά – και είχαν και οι δυο φτάσει στον Ασπρόπυργο περίπου την ίδια στιγμή. Στη δεκαετία του '80, μόλις οι αποθήκες άρχισαν να ξεφουτρώνουν στην ενδοχώρα του Ασπρόπυργου, το ελληνικό κράτος μετέφερε τις κοινότητες των Ρομά από την Αθήνα σε καταυλισμούς στα περίχωρα της πόλης. Όσον αφορά τους Ελληνοπόντιους, δεν έκανε σχεδόν τίποτα για να τους βοηθήσει έκτοτε.

Συναντώ το Λάμπρο Καραχάλιο ένα πρωί καθώς περιμένει στην ουρά σ' ένα υποκατάστημα της Τράπεζας Πειραιώς. Έχει πελώρια καστανά μάτια και στομάχι που βγαίνει έξω από τη ζώνη του τζιν του. «Πώς;» λέει, γυρίζοντας προς εμένα. «Ήθελες να δεις Ρομά να δουλεύει σε ΑΤΜ;» Ο Λάμπρος απαιτεί 6.000 ευρώ για να με οδηγήσει στον καταυλισμό του. Τον παζαρεύω ως τα 20 ευρώ. Μπαίνουμε στο φορηγό του, ένα ασπύ Τοyota αγροτικό που συχνά χαιδεύει με τρυφερότητα. Στον πάτο του φορηγού κείται μια στρώση από λουλουδία και θάμνους. Τα περισσότερα πρωινά ο Λάμπρος οδηγεί στην Αθήνα για να πουλήσει το εμπόρευσμά του στους ανθοπώλες. Ο πατέρας του έκανε την ίδια δουλειά, και ο Λάμπρος τη μαθαίνει στους τρεις γιους του. Η γυναίκα του τον άφησε για να μείνει στη βόρεια Ελλάδα με άλλον άντρα. Βήχει ελαφρά όποτε ρωτάω για κείνη και κουνά το χέρι του μπροστά από τη μύτη, σα να διώχνει φουσώντας ένα άσχημο άρωμα.

Οι Ρομά δεν έχουν καμία διεκδίκηση στο ιστορικό παρελθόν της Ελλάδας ή στις σύγχρονες φιλοδοξίες της. Γι' αυτούς, το να είσαι Έλληνας σημαίνει να καταλαβαίνεις πώς λειτουργεί η χώρα στην πράξη. Ο Λάμπρος μπορεί να λέει σα νεράκι τις μέρες που λειτουργούν διαφορετικές υπαίθριες αγορές στην Αθήνα. Η αντίληψή του για το εθνικό οδικό δίκτυο και τους εποχιακούς ανέμους είναι εκτενής. Στη διάρκεια του καλοκαιριού, εξορμά σε μοναστήρια ανά τα νησιά και αποκτά εικόνες από το καθένα. Αυτές τακτοποιούνται σε μια γωνιά του σπιτιού του και βγαίνουν στο προσκέφαλό του σε ημέρες εορτών. «Μυστικά πράγματα!» λέει. Το σπίτι του είναι μια παράγκα από λευκά πλαστικά δοκάρια και παράθυρα από καθαρό μουςαμά. «Έλα να δεις το μπάνιο μου.» λέει, δείχνοντας μια μάνικα κρεμασμένη στο Κανάλι του Μόρνου. Λίγα μέτρα μακρύτερα, δυο παρεκκλήσια τιμούν τη μνήμη παιδιών που πέθαναν από ηλεκτροπληξία προσπαθώντας να πάρουν ρεύμα από μια ηλεκτροφόρα γραμμή. Αγροτικά φορηγά αναπηρικών σε στριγκλιές ήχους Ρομάνι τζαζ. Το τοπικό σχολείο είναι μια συνάθροιση εμπορευματοκιβωτίων που πιάνουν σκουριά. Αλλά ο Λάμπρος ισχυρίζεται ότι έτσι κι αλλιώς κανένας δε στέλνει τα παιδιά του εκεί. «Οι Ρομά μπορούν να διδάξουν τους εαυτούς τους όλα όσα χρειάζεται να ξέρουν.» λέει.

Ο καταυλισμός του Λάμπρου ονομάζεται

Σοφός. Μετακόμισε εκεί πριν πέντε χρόνια αφότου ο προηγούμενος καταυλισμός του κήκε ολοσχερώς σε αντίποινα για το βιασμό ενός κοριτσιού, Ελληνοπόντιας, από μερικούς άντρες Ρομά. «Οι Πόντιοι έφεραν όλο τον κόσμο τους γι' αυτό.» είπε. «Ήρθαν λεωφορεία απ' τη Θεσσαλονίκη.» Οι δρόμοι του Σοφού είναι γεμάτοι σκουπίδια – περιστρεφόμενες κάρτες, κούκλες βιτρίνας, στερεοφωνικά ηχεία – που είχαν έρθει πρώτη φορά στην Ελλάδα μέσω Πειραιά. «Μαζεύουμε αυτά τα πράγματα από το σκουπίδοτο και πετάμε ό,τι δε μπορούμε να πουλήσουμε.»

Οι Ρομά αφηφούν υπερήφανα ένα κράτος που δε θα τους βοηθήσει και σε γείτονες που αρνούνται να τους προσλάβουν. Έχουν μάθει πώς να εκμεταλλεύονται τα πλούτη του Ασπρόπυργου. Ορισμένοι ληστεύουν αποθήκες. Άλλοι στρέφονται στο λαθρεμπόριο. Όμως οι περισσότεροι δουλεύουν στο εμπόριο μετάλλων – ο κύριος λόγος γιατί, παρά τις αφιμαχίες τους με τους Ελληνοπόντιους, οι Ρομά έχουν παραμείνει στον Ασπρόπυργο. Οι πρόγονοί τους πέρασαν αιώνες φτιάχνοντας κασσίτερο και χαλκό, αλλά στον Ασπρόπυργο βγαίνει περισσότερο χρήμα μαζεύοντάς τα από σκουπίδοτενεκέδες. Η δουλειά είναι παράνομη όμως οι ελληνικές αρχές σπάνια τους ενοχλούν.

Οι πλαγιές του βουνού λαμπυρίζουν από τα παιδιά ρακοσυλλέκτες που χτενίζουν το έδαφος για οτιδήποτε μεταλλικό, από πλυτήρια ρούχων έως μαχαιροπίρουνα, που μπορούν να πουληθούν σε τοπικές μάντρες. Η ίδια η Αθήνα προσφέρει έναν ακόμα μεγαλύτερο πόλο έλξης: Ρομά από όλη την Ελλάδα λεηλατούν τα πάντα από σιρόνια έως παρκάρισμα αμάξια. «Τα παιδιά μας συνήθως μας βοηθούσαν.» λέει ο Λάμπρος με θλίψη. «Όμως το Χαμόγελο του Παιδιού» – μια ελληνική ΜΚΟ – «τα μάζεψε και τα έκλεισε σε άσυλα. Μας πήρε βδομάδες για να τα πάρουμε πίσω». Η προσφυγική κρίση έχει επιτρέψει στους Ρομά να στρατολογήσουν Πακιστανούς και Σύριους με υποσχέσεις, που σπάνια τηρούνται, περί γάμων και διαβατηρίων της ΕΕ. Το μέταλλο ταξινόμείται άμα τη αφίξει, έχοντας μεταφερθεί στον Ασπρόπυργο από ένα στόλο αγροτικών οχημάτων και μηχανοκίνητων καροτσιών. Οτιδήποτε άλλο – παρμπρίζ, πλαστικές εγκαταστάσεις, ελαστικά – καίγεται σε φωτιές που φωταγωγούν τους λόφους κάθε νύχτα. Το μέταλλο πωλείται σε μια από τις 200 μάντρες που είναι διάσπαρτες στον Ασπρόπυργο, πολλές από τις οποίες τις λειτουργούν Ελληνοπόντιοι. Ζυγίζεται και δημοπρατείται στα πελώρια χαλυβουργεία της ακτής, όπου λιώνεται και φορτώνεται σε πλοία με προορισμό τα μεγάλα λιμάνια της βόρειας Αφρικής και της Ασίας. Ένα μέρος του θα επιστρέψει στην Ελλάδα – κατεργασμένο σε συσκευές ή εμπορευματοκιβώτια – και ο κύκλος θα αρχίσει ξανά.

Η οικονομική κρίση έκανε τη ζωή των Ασπρόπυργιων σκληρότερη από ποτέ. Οι σχέσεις μεταξύ των Ελληνοπόντιων και των Ρομά έγιναν όλο και πιο εχθρικές, καθώς η κάθε ομάδα κατηγορούσε την άλλη για τα δεινά της. «Κοίτα πόσο παραβατικοί είναι.» λέει ο Κώστας για τους Ρομά γείτονές του. «Αμολούν τα σκουπίδια τους και τα παιδιά τους παντού.» Ο Λάμπρος βλέπει τους ανθρώπους σαν τον Κώστα ως εισβολείς. «Κανένα κακό δεν είχε έρθει από τη θάλασσα πριν φτάσουν αυτοί εδώ», λέει. Μέσα στο κενό που άφησε το αποστεωμένο και αμελές κράτος πάτησε η Χρυσή Αυγή, το νεοναζιστικό κόμμα που έχει ευδοκιμήσει πάνω στην αποστροφή της λιτότητας.

Η Χρυσή Αυγή προσελκύει σχεδόν έναν στους τρεις ψήφους στον Ασπρόπυργο. Ο Κώστας την υποστηρίζει με ενθουσιασμό: έτσι κάνει σχεδόν κάθε άλλος Ελληνοπόντιος που συναντώ. Πολλοί επιδοκιμάζουν την προθυμία της Χρυσής Αυγής να βάλει τους Ρομά στη θέση τους, συχνά με ωμή βία. Αλλά ακόμα πιο ελκυστική για τους Ελληνοπόντιους είναι ο σεβασμός από τη Χρυσή Αυγή της ιδιαιτερότητας ταυτότητας. Αντιστεκόμενοι στην αφομοίωση και διατηρώντας τις παραδόσεις τους για χιλιάδες χρόνια, οι Ελληνοπόντιοι επιβεβαιώνουν το κεντρικό δόγμα της Χρυσής Αυγής: ότι οι Έλληνες είναι ανώτερος λαός. Διατηρεί τη σύνδεση αυτή ως την εποχή της αρχαιοελλη-

νικής υπεροχής. Ενώ οι άλλοι τους αντιμετωπίζουν σαν παρείσακτους, η Χρυσή Αυγή τους υψώνει στο επίπεδο του αριστοκράτη. Κανένας άλλος πολιτικός δεν τους είχε μιλήσει ποτέ προηγουμένα μ' αυτό τον τρόπο.

Η Χρυσή Αυγή έχει μονομερώς αναστήσει μερικές δημόσιες υπηρεσίες που το κράτος δεν αντέχει να υποστηρίξει και έχει κάνει διανομές φαγητού (αυτές πρέπει να χρηματοδοτήθηκαν από την εμπλοκή του κόμματος στο εμπόριο ηρωίνης, άλλη μια παράνομη επιχείρηση που διακινείται μέσω του Ασπρόπυργου). Ο Κώστας θεωρεί τη δράση της καθησυχαστική. Η Χρυσή Αυγή περιπολεί τη γειτονιά του και κρατά έξω τους κλέφτες Ρομά. Κυνηγά τους αλβανούς εμπόρους ναρκωτικών από το σταθμό του τρένου. Απειλεί τοπικά αφεντικά που προσλαμβάνουν Βούλγαρους και Ουκρανούς πριν από τους Έλληνες. Σε αντίθεση με άλλα κόμματα, τα οποία είναι σχεδόν ανύπαρκτα, η Χρυσή Αυγή είναι προσωπικά γνωστή στους Ασπρόπυργιούς. Τα διώροφα γραφεία της φαίνονται από την Ιερά Οδό. Οι πιο γνωστοί βουλευτές της είναι ταχτικοί επισκέπτες.

Η κύρια ατραξιά των δημόσιων υπηρεσιών της είναι μια πρωτοβουλία που ακούγεται αδιάφορα και ονομάζεται «Η Πρόταση για τη Διαχείριση των Απορριμάτων». Μέσα στα τελευταία έξι χρόνια, οι Ασπρόπυργιούς έχουν παρακολουθήσει αναλυτικές επιστημονικές διαλέξεις στις οποίες οι βουλευτές της Χρυσής Αυγής εκθέτουν τις προτάσεις τους για την ανατροπή της περιβαλλοντικής λεηλασίας του Ασπρόπυργου. Σε μια ομιλία του στα 2014 ο Ηλίας Παναγιώταρος, βουλευτής της Χρυσής Αυγής που διέυθυνε μια εταιρία προμήθειας στρατιωτικού ιματισμού και δεν έχει πιστοποίηση στη χημεία, απαριθμούσε τις δεκάδες φονικές τοξίνες που βρίσκονται στο έδαφος του Ασπρόπυργου. Φυσικά, κατηγορήσε τους Ρομά και τη συλλογή μετάλλων τους. Οι κάτοικοι του Ασπρόπυργου είναι τώρα εκατοντάδες φορές περισσότερο πιθανό να προσβληθούν από καρκίνο από ότι οι Έλληνες των γύρω πόλεων, είτε σε ένα πλήθος πολλών εκατοντάδων Ασπρόπυργιτών. «Η χωματερή», είπε εν μέσω δυνατών χειροκροτημάτων «πρέπει να κλείσει!»

Αυτός είναι ένας πλάγιος τρόπος για να στοχεύσει εκείνους που η Χρυσή Αυγή θεωρεί περισσότερο ανεπιθύμητους – τους ίδιους τους Ρομά. Η λύση του Παναγιώταρου δεν ήταν να καταργηθεί τελείως το εμπόριο μετάλλου, αλλά να εκδιωχθούν οι Ρομά και να αντικατασταθούν με «αληθινούς» Έλληνες. Λίγο μετά το ξέσπασμα της κρίσης, ξεπήδησε ένα κέντρο εκπαίδευσης της Χρυσής Αυγής στους λόφους όχι μακριά από τον καταυλισμό του Λάμπρου. «Εσεις εδώ θα ξεφορτωθείτε τα ανθρωπιάνα σκουπίδια που σας έχουν φορτώσει, που ληστεύουν, που δολοφονούν, που εγκληματούν» έλεγε ο εκπρόσωπος της Χρυσής Αυγής, Ηλίας Κασιδιάρης, εκείνη την περίοδο. «Πάρτε το είδηση. Δεν υπάρχει ούτε κράτος, ούτε αστυνομία, ούτε δικαιοσύνη, ούτε κανείς για να σας καλύψει. Βγείτε στο δρόμο. Διεκδικείτε τα δικαιώματά σας και θα νικήσετε· και εμείς θα είμαστε στο πλευρό σας.» Τον Κώστα δεν τον ενδιέφερε αν αυτό είναι ή όχι φασισμός. Γι' αυτόν έμοιαζε μια λύση.

Μια εναλλακτική λύση στα προβλήματα του Ασπρόπυργου έχει εμφανιστεί από την άλλη μεριά του κόσμου. Λίγα χιλιόμετρα δυτικά της πόλης βρίσκεται το λιμάνι του Πειραιά. Οι εμπορευματοκιβωτιαίοι σταθμοί του είναι υπό τον έλεγχο της COSCO, της ναυτιλιακής εταιρίας που ανήκει στην κινεζική κυβέρνηση, για μεγάλο διάστημα την τελευταία δεκαετία. Τώρα η COSCO έχει βάλει στο στόχαστρο τον Ασπρόπυργο. Παρότι η πόλη μπορεί να είναι απείθαρχη, ακόμα και έμφυτα αντίθεση, η κινεζική επένδυση στον Πειραιά θα καταλήξει στο κενό χωρίς την πρόσβαση σ' αυτή την ενδοχώρα. Αρκετό από το φορτίο που εισάγει η COSCO χρειάζεται να μεταφερθεί στον Ασπρόπυργο για αποθήκευση. Η πόλη είναι επίσης κομβικό σημείο για τις κινεζικές εμπορικές βλόμενες στην Ευρώπη. Ένας νέος σιδηρόδρομος εμπορευματοκιβωτίων, που τώρα απλώνεται για 1.500 χλμ προς τη Βουδαπέστη και τελικά θα καταλήγει στην Πράγα, αναχωρεί από δω. Οι Κινέζοι είναι αφοπλιστι-

Συνέχεια στη σελ. 16

AFD: Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΤΗ ΔΥΤΙΚΗ

Η είσοδος του φασιστικού AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία) στο γερμανικό κοινοβούλιο σαν τρίτο κόμμα με 94 βουλευτές παραμένει αίνιγμα για όσους επιχειρούν να εξηγήσουν αυτή την επέλαση αποκλειστικά με όρους βιοτικού επιπέδου των ψηφισάντων ή μόνο με βάση τον αριθμό των εισερχομένων στη Γερμανία προσφύγων.

Κι αυτό γιατί στις περιοχές με τη μεγαλύτερη άνοδο των φασιστών η αναλογία του προσφυγικού πληθυσμού σε σχέση με τους γηγενείς είναι πολύ μικρή ενώ η οικονομία έχει τους ψηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης, όπως π.χ. στη Σαξονία, ανατολικογερμανικό κρατίδιο με πολύ γρήγορα αναπτυσσόμενη βιομηχανία υψηλής τεχνολογίας και αυτοκινητοβιομηχανία, όπου όμως το AfD έλαβε την πρωτιά με 27%. Το πιο ενδιαφέρον είναι το γεγονός πως γενικότερα στην περιοχή της πρώην Ανατολικής Γερμανίας οι φασίστες είχαν ένα τρομακτικό προβάδισμα σε σχέση με το συνολικό αποτέλεσμα (21,5% έναντι 12,6%). Κι όχι μόνο οι φασίστες αλλά και η σοσιαλφασιστική ψευτοαριστερά (DieLinke) σημείωσε στην περιοχή αυτή τις μεγαλύτερες της επιτυχίες.

Για να καταλάβουμε τι έχει συμβεί θα πρέπει να δούμε καταρχάς ποια είναι η ψυχολογία του πληθυσμού που ψήφισε μ' αυτό τον τρόπο. Το συναίσθημα που κυριαρχεί λοιπόν στην ανατολή είναι η απογοήτευση της ήττας. Διαβάζουμε στους Financial Times της 27/9: «Η απογοήτευση παραμένει διαδεδομένη στην ανατολή, 27 χρόνια μετά την επανένωση. Πολλοί εκεί είδαν την πτώση της παλιάς Γερμανικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας όχι σαν το θρίαμβο της δημοκρατίας αλλά σαν έναν "πόλεμο που έχασαν", μας λέει ο Έρικ Χάτκε από την Atticus, μια μη κυβερνητική οργάνωση στη Δρέσδη». Οι άνθρωποι αυτοί αισθάνονται πολιτικά και κοινωνικά περιθωριοποιημένοι. Ακόμα και η μαζική είσοδος των προσφύγων

στη Γερμανία, που προκάλεσε με απόφασή της η ανατολικογερμανίδα πρώην στέλεχος του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος Μέρκελ, θεωρείται από πολλούς στην ανατολή σαν καταστροφή της ευημερίας τους για την οποία ευθύνεται πρωτίστως η κυρίαρχη δυτικογερμανική πολιτική. Στο βάθος η φαιο-«κόκκινη» ναζιστική άνοδος στην πρώην Α. Γερμανία οφείλεται στο ότι καμία πραγματική λαϊκή επανάσταση δεν έγινε εκεί για την ανατροπή του σοσιαλφασισμού. Αυτό που έγινε ήταν η «ξαφνική» αυτοδιάλυση του υποτελούς στη Ρωσία καθεστώτος με εντολή της ίδιας της Μόσχας και η μεταμφίεση των πολιτικό-ιδεολογικών του μηχανισμών έτσι ώστε να διαχυθούν σε όλη τη Γερμανία και σταδιακά να τη δηλητηριάσουν.

Έτσι σήμερα η συνέχεια του πολιτικού καθεστώτος της πρώην Α. Γερμανίας έρχεται να ηγμονεύσει την πολιτική σκηνή της Δυτικής, με τη σταζίτσα εισοδίστρια Μέρκελ σαν καγκελάριο και τις φαιο-«κόκκινες» δυνάμεις να καταλαμβάνουν (μαζί με τους πράσινους) σχεδόν το ένα τρίτο των εδρών. Ακόμα και το AfD, που αρχικά ήταν ένα μίγμα ακροδεξιών εθνικιστών, φιλοχιτλερικών, συντηρητικών ευρωσκεπτικιστών και δεξιών φιλελεύθερων, μεταλλάχθηκε στην πορεία όταν στην ηγεσία του ανέβηκε η ανατολικογερμανίδα Φράουκε Πέτρι το 2015. Αυτή αμέσως εκτόπισε τη φιλελεύθερη φράζα και μετέτρεψε το κόμμα σε φασιστικό στην κύρια πλευρά του. Ήταν τότε που ξεκίνησαν οι επίσημες επαφές ανάμεσα στο Κρεμλίνο και την ηγεσία του AfD. Σύμφωνα με το Bloomberg (2/5): «Το κόρ-

τε της Ρωσίας με το AfD πηγαίνει πίσω τουλάχιστο ως τα 2015, όταν ο υπαρχηγός του κόμματος, Αλεξάντερ Γκάουλαντ, συναντήθηκε με τον Μαλοφέφ (σ.σ. μεγιστάνας σύμμαχος του Πούτιν που λειτουργεί ως ενδιάμεσος ανάμεσα στο Κρεμλίνο και πολιτικές ομάδες του εξωτερικού) και διάφορους βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος του Πούτιν Ενωμένη Ρωσία στην Αγ. Πετρούπολη. "Το σκεπτικό ήταν να ακούσουμε τα ρωσικά συμφέροντα, τα ρωσικά παράπονα για τη δυτική πολιτική, να ακολουθήσουμε τη σκέψη τους, να ανακαλύψουμε αν υπάρχει πιθανότητα να βελτιωθούν οι σχέσεις", είπε ο Γκάουλαντ σε τηλεφωνική συνέντευξη».

Το ξαφνικό άνοιγμα των συνόρων από τη Μέρκελ σε ένα εκατομμύριο πρόσφυγες, πατώντας πάνω στη δίψα της γερμανικής αστικής τάξης για φτηνά μεροκάματα, (και αφού προηγουμένα είχε προετοιμάσει το έδαφος στη Μέρκελ ο Τσίπρας με το ολοκληρωτικό άνοιγμα των ελληνικών θαλάσσιων συνόρων), έδωσε την αποφασιστική ώθηση που χρειαζόταν το φασιστικό μόρφωμα για να γίνει ένα μεγάλο μαζικό κόμμα παίρνοντας κόσμο τόσο από το CDU της Μέρκελ, όσο και από το SPD, και κυρίως αξιοποιώντας τον αντιευρωπαϊσμό και αντι-«συστημισμο» που είχε για δεκαετίες δουλέψει στην Ανατολική Γερμανία η προπαγανδιστική μηχανή της Στάζι, και μετά την ενοποίηση και στη Δυτική, μέσω της Λίνκε. Πάνω εδώ δούλεψαν και τα χαλκεία της KGB – το κρατικό RT και άλλα ρωσικά καθεστωτικά μέσα – αναμεταδίδοντας ένα σωρό fake news και προβάλλοντας τη δράση της ακροδεξιάς με άμεσο στόχο την άνοδο της ξενοφοβίας μέσα στον πληθυσμό. Έτσι προέκυψε η «είδηση» του δήθεν βιασμού 13χρονης Γερμανίδας από μετανάστη, ή της δήθεν απαγόρευσης του χοιρινού σε ορισμένες περιοχές για να ικανοποιηθούν οι νεοεισερχό-

μενοι από μουσουλμανικές χώρες. Έναν τεράστιο ρόλο επίσης στην άνοδο του AfD έπαιξαν οι δολοφονίες γερμανών πολιτών από τους ισλαμοναζιδες του ISIS και ακόμα πιο πολύ οι βιασμοί και άλλες μαζικές σεξιστικές επιθέσεις που έγιναν το 2016 στην πρωτοχρονιάτικη γιορτή της Κολωνίας ξαφνικά από συννενοημένους μουσουλμάνους μετανάστες που πήγαν εκεί από όλη τη Γερμανία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Για την σχέση του ISIS με τη ρωσική πολιτική στη Μέση Ανατολή έχουμε γράψει αρκετές φορές εδώ, ενώ οι επιθέσεις της Κολωνίας ήταν αδύνατες χωρίς συντονισμό από ένα μεγάλο προβοκατόρικο χέρι που θα κέρδιζε από αυτές. Και τώρα ξέρουμε ποιο είναι αυτό.

Ένας σοβαρός αποδέκτης της ρατσιστικής αντιμουσουλμανικής προπαγάνδας είναι οι πολυάριθμοι στη χώρα Ρώσο-Γερμανοί. Υπολογίζεται ότι αυτοί σήμερα αποτελούν το ένα τρίτο των υποστηρικτών του AfD, το οποίο έκανε ειδική προπαγανδιστική δουλειά σ' αυτή την ομάδα του πληθυσμού. «Αλλά αν ο Πούτιν έχει ένα δούρειο ίππο μέσα στη γερμανική πολιτική, αυτός είναι οι υπολογισμένοι 2,5 εκατομμύρια ψηφοφόροι που (...) μιλούν ρωσικά και συγκροτούν το μεγαλύτερο μειονοτικό εκλογικό μπλοκ της χώρας. Οι περισσότεροι λεγόμενοι Ρώσο-Γερμανοί έχουν προγόνους που μετακινήθηκαν προς τη Ρωσική Αυτοκρατορία για να καλλιεργήσουν κι άρχισαν να επιστρέφουν μαζικά μετά τον Ψυχρό Πόλεμο. Ίσαμε τα τρία-πέμπτα αυτών των ανθρώπων θεωρούν τη ρωσική τηλεόραση πιο αξιόπιστη από τις εσωτερικές μεταδόσεις και το 40% λέει ότι είναι η κύρια πηγή πληροφόρησής τους, δείχνει μια έρευνα του με έδρα τη Βόννη Ιδρύματος Μπόρις Νεμτσόφ για την Ελευθερία» (Bloomberg, στο ίδιο).

Επόμενος στόχος της ρωσικής σοσιαλμπερλιαστικής πολιτικής ως προς το εργαλείο επέκτασης που

ονομάζεται AfD είναι τώρα ο επιφανειακός «εξευγενισμός» του με την παράλληλη εσωτερική του ναζιφασιστική αποκτώνση. Αυτό το δύσκολο έργο είναι απαραίτητο για τη μετατροπή του σε ένα πραγματικό κόμμα εξουσίας, και σε πρώτη φάση σε ρυθμιστή του πολιτικού σκηνικού. Η Πέτρι δεν κατάφερε να το κάνει και ανεξαρτητοποιήθηκε σαν βουλευτής. «Τον Απρίλη προσπάθησε να τοποθετήσει το AfD σαν μελλοντικό κυβερνητικό κόμμα: θα πρέπει, είπε, να απορρίψει το δεξιό εξτρεμισμό και να στραφεί σε μια πιο μετριοπαθή πορεία. Απέτυχε παταγωδώς: η διάσκεψη του κόμματος αρνήθηκε ακόμα και να συζητήσει την πρόταση» (Financial Times, 25/9). Η παραπέρα μεταμφίεση του μορφώματος θα δώσει στη Ρωσία των νέων τσάρων μια νέα βάση μέσα στην καρδιά της Ευρώπης για να προετοιμάσει την είσοδο των ρωσικών τεθωρακισμένων ενάντια στους ευρωπαϊκούς λαούς.

Όταν είχε αποφασιστεί η γερμανική ενοποίηση η οποία για όλους τους αστούς αναλύτες σήμαινε την απορρόφηση της ρωσόφιλης Ανατολικής Γερμανίας από τη Δυτική η ΟΑΚΚΕ τόνιζε ότι επρόκειτο για το αντίθετο («Ο Γκορμπατσόφ και το τείχος του Βερολίνου», φ. 105 Νέας Ανατολής, 24/11/89, σ.4, «Οι εξελίξεις στην Ανατολική Γερμανία», φ. 106 Νέας Ανατολής, 8/12/1989, σ.4). Σήμερα όχι μόνο η ανατολική Γερμανία έχει κατασκευάσει δύο κόμματα με ιδιαίτερη δυναμική μέσα στην πολιτικά αποσυντιθέμενη Δυτική: την Λίνκε και το AfD, αλλά έχει κατακτήσει τη δυτικογερμανική Καγκελαρία με την σταζίτσα Μέρκελ, η οποία στην προεδρία της χώρας έχει εγκαταστήσει τον γνωστό μας ρωσόδουλο Σταϊνμάγερ εκλεκτό διάδοχο και στενότερο συνεργάτη του Διευθυντή της Γκάζ-προμ Γερμανίας πρώην καγκελάριο Σρέντερ.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Συνέχεια από τη σελ. 15

κά ειλικρινείς στην πρόθεσή τους να αντιστρέψουν έναν αιώνα ταπεινώσεων στα χέρια των Ευρωπαίων.

Για να καταλάβω τη δυνητική μεταμόρφωση που επίκειται για τους Ασπρόπυργιώτες, συναντώ τον Τσανγκ Ανμίνγκ, έναν από τους επτά αξιωματικούς του Κινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος υπεύθυνο για τη διεύθυνση του Πειραιά. Είναι ένας αδύνατος, σοβαρός άντρας που διέυθνε μια χούφτα κινεζικών λιμανιών πριν έρθει στην Ελλάδα. Από ένα γραφείο διακοσμημένο με τοιχογραφίες που παραθέτουν τεχνουργήματα από τη δυναστεία Χαν και την κλασική Αθήνα, έχει το νου του σε μια σχολαστικά οργανωμένη εργασία, στην οποία δεκάδες χιλιάδες μεταλλικά κοντέινερ πλοίων στοιβάζονται σε πύργους. «Ανά πάσα στιγμή, μπορούμε να πούμε πού είναι το καθένα από αυτά τα κοντέινερ,» με ενθουσιάζει ο Τσανγκ, δείχνοντας μια οθόνη τηλεόρασης που παρακολουθεί τις κινήσεις μεμονωμένων κοντέινερ δορυφορικά.

Δεν είναι η πρώτη ανάμιξη της COSCO στην Ευρώπη. Δυο δεκαετίες πριν οι Κινέζοι ρίχτηκαν στη Νάπολη με παρόμοια αποφασιστικό-

τητα για να εγκαθιδρύσουν ένα προγεφύρωμα στην ακτογραμμή. Αυτό το εγχείρημα πήγε στραβά το 2007 όταν εκατοντάδες κινέζοι και ιταλοί επιχειρηματίες που λαθρεμπορίου συνελήφθησαν για παρασκευή πλαστών επώνυμων αγαθών. Δυο χρόνια αργότερα, έχοντας απεγνωσμένα πολιορκηθεί από την πληγμένη απ' τη λιτότητα κυβέρνηση και τις ναυτιλιακές ελίτ της Ελλάδας, οι Κινέζοι μετακόμισαν στον Πειραιά.

Όμως οι ισχυρισμοί που κυνήγησαν τους Κινέζους από τη Νάπολη ήδη ξαναβγαίνουν στην επιφάνεια. Η COSCO έχει έναν εκπληκτικό βαθμό ανεξαρτησίας στους τελωνειακούς ελέγχους του λιμανιού και περιεργα καινούργια προϊόντα καταφτάνουν στην Ελλάδα από μια σειρά λιμανιών της Νοτιοανατολικής Ασίας. Η ηγεσία της αστυνομίας του Ασπρόπυργου μου είπε ότι μέσα στο καλοκαίρι σταμάτησε τυχαία ένα φορτηγό που έφερε εμπόρευμα τοκιβώπιο απ' τον Πειραιά και το ερεύνησε. Μέσα υπήρχαν δεκάδες κουτιά γεμάτα με σήματα κροκόδειλος Lacoste. «Φαίνεται ότι οι Κινέζοι παράγουν τα προϊόντα στις αποθήκες του Ασπρόπυργου ή στις κινεζικές συνοικίες της Αθήνας,» λέει. «Προσαρμόζουν ένα κου-

μπί, ένα γιακά, και το ονομάζουν ευρωπαϊκό προϊόν, αφορολόγητα». Το αδύναμο κράτος δικαίου στον Ασπρόπυργο ίσως ενισχύει τη γοητεία του σημείου. Ο Τσανγκ, ωστόσο, αρνείται κάθε παράνομη δραστηριότητα. «Τι νόημα έχει να επενδύεις 500 εκ. ευρώ σε ένα λιμάνι απλά για να προσαρμόσεις μερικά ψεύτικα κουμπιά εδώ κι εκεί;» αναρωτιέται.

Οι περισσότεροι Ελληνοπόντιοι είναι σίγουροι ότι τα προτερήματα της τελικής άφιξης της COSCO θα αντισταθμίσουν τα όποια μειονεκτήματα. Πιστεύουν ότι οι Κινέζοι θα καθαρίσουν την πόλη και θα επιβάλουν την τάξη, αλλά δε θα μπλοκάρουν το λαθρεμπόριο τσιγάρων τους. Οι Ρομά, ωστόσο, φοβούνται. Λίγοι απ' αυτούς τολμούν να λεηλατήσουν το νέο κινεζικό σιδηρόδρομο για παλιοσίδερα. «Αυτοί οι άνθρωποι λατρεύουν το κέρδος, ακόμα περισσότερο από τους πολιτικούς μας», λέει ο Λάμπρος. «Θα κάνουν τα πάντα για να το αποκτήσουν – θα σκοτώσουν αδέσποτα, θα καταστρέψουν τα βουνά». Όμως όποιος κι αν είναι οι ακριβείς επιπτώσεις, κατένας δεν αμφισβητεί ότι, για το κακό ή για το χειρότερο, έρχεται ένας νέος σερίφης σ' αυτή την κακοφορμισμένη πόλη.

(*) Σημείωση δική μας: Δεν πρόκειται για κάποια εθνοφυλετική δίωξη των Ποντίων αλλά για μια συνέπεια της σκληρής εσωτερικής και κυρίως εξωτερικής ταξικής πάλης στην ΕΣΣΔ την εποχή του μεσοπολέμου και του β' παγκόσμιου πολέμου. Το ποντιακό στοιχείο, κυρίως η φτωχολογία, συμμετείχε στο κομμουνιστικό κίνημα της πρώην ΕΣΣΔ, αλλά ένα μειοψηφικό μέρος του κάτω από την επιρροή των πόντιων εμπόρων και κτηματιών συντάχθηκε με τους εχθρούς της κολλεκτιβοποίησης το 1930-32 και δέχτηκε τη βίαιη απάντηση της σοβιετικής εξουσίας, και όπως έγινε και με άλλα τμήματα εθνοτήτων της ΕΣΣΔ κράτησε αρκετά φιλική στάση προς τα χιτλερικά στρατεύματα κατοχής. Τέτοια τμήματα του πληθυσμού όπως έγινε και με άλλων αντίστοιχων εθνοτικών ομάδων μεταφέρθηκαν με τον πρώτο κίνδυνο πολέμου με τις ΗΠΑ το 1949 για λόγους ασφάλειας στην Κεντρική Ασία. Τέτοια μετακίνηση είχε γίνει πριν την επίθεση του Χίτλερ και των εκατοντάδων χιλιάδων γερμανών κατοίκων του Στάλινγκραντ.